

Sủng Thê

Contents

Sủng Thê	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2.	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4 (1)	20
5. Chương 4 (2)	24
6. Chương 5 (1)	28
7. Chương 5 (2)	30
8. Chương 6	35
9. Chương 7	42
10. Chương 8	49
11. Chương 9	57
12. Chương 10 (1)	64
13. Chương 10 (2)	70

Sủng Thê

Giới thiệu

Tác giả: Phúc MaiEdit: A. TNguồn: yetblack. wordpress. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-the>

1. Chương 1

Hai nhân ảnh một lớn một nhỏ đứng trên cây, hai đôi mắt lam chuyên chú nhìn vào ‘Ngọc Tân lâu’, gió thổi những cây cỏ đại hơi lung lay.

“Sư phụ.” Da Luật Chân Hy do dự, đôi mắt xanh thu hồi tầm mắt khỏi Ngọc Tân lâu, nhìn về phía nam nhân bên cạnh.

“n?” Nam nhân khẽ trả lời, dường như không có ý định dời mắt đi.

“Sư phụ thật muốn bỏ đi tất cả, chỉ vì...một Đại Tổng nữ tử sao?” Trong giọng nói của hắn hàm chứa ý vị khó tin.

Nam nhân cao lớn cuối cùng cũng quay sang nhìn thiếu niên bên cạnh, hắn vỗ vỗ đầu Da Luật Chân Hy, nhìn vào đôi mắt to đẹp màu lam của hắn.

“Chân Hy, đến ngày nào đó ngươi nhất định sẽ gặp được một nữ tử để ngươi yêu thương, cam nguyện vì nàng mà sống, vì nàng mà chết, mỗi nụ cười, mỗi biểu hiện vui vẻ hay giận giữ của nàng đều có thể tác động đến linh hồn ngươi, cho ngươi hận không thể đem cả thiên hạ đến dâng trước mặt nàng, chỉ vì muốn nụ cười của nàng, khi đó, ngươi sẽ biết vì sao hôm nay sư phụ lại đưa ra quyết định này.”

“Chỉ tưởng tượng thôi cũng rất kinh khủng, ta rất khó tin tưởng sẽ có một ngày như vậy.” Lòng mày hắn nhíu chặt, thật đáng thương cho kẻ nào như lời sư phụ nói.

“Ha ha, ngươi biết không? Ba năm trước đây chính ta cũng đã từng nghĩ như ngươi.” Nam nhân cười nhẹ.

Da Luật Chân Hy sắc mặt trắng nhợt, trực giác báo rằng sắp có tai vạ đến nơi, nếu như có cái ngày đó, nga...Thôi quên đi, hắn không thể tưởng tượng chính mình bị một nữ nhân dất mũi, như vậy quả thật khó nhìn!

Mắt lam của hắn đột nhiên sáng lên, nhận ra sư phụ đang chuyển chú nhìn về phía trước, hắn hướng theo ánh mắt của sư phụ, thấy một nữ tử đứng ở hành lang Ngọc Tân lâu.

“Sư phụ...”

“Chân Hy, nàng là sư mẫu của ngươi.”

“Nàng nhìn có vẻ...quá nhu nhược.” Lòng mày hắn nhíu lại, hắn vốn muốn xem Đại Tổng nữ nhân là cái dạng gì, dung mạo ra sao, đến bây giờ nhìn thấy hình như các nàng có vẻ không được như mong đợi của hắn.

“Đó là bề ngoài, ta nói cho ngươi biết nàng là nữ tử rất mạnh mẽ.” Nam nhân khẽ cười một tiếng, trong giọng nói chứa đầy ý vị sủng nịch yêu thương.

Da Luật Chân Hy không thể tin vào lời nói của sư phụ, thân hình mảnh khảnh như vậy...trong đêm đen càng tăng thêm vẻ nhu nhược.

“Phải không?” Hắn vẫn tiếp tục hoài nghi.

“Sư phụ đã gạt ngươi bao giờ chưa?” Nam nhân to lớn mỉm cười hỏi.

“Không có.”

“Đi thôi. Ta trước tiên giới thiệu nàng với ngươi, sau đó...chúng ta sẽ bàn đến chuyện kia.” Hai người lập tức phi thân tiến vào Ngọc Tân lâu, đáp xuống bên cạnh nữ nhân kia.

“Vận Tuyết.” Nam nhân thoáng hô lên.

Nữ tử xoay mạnh người, sau đó liền chạy lại tiến vào trong lòng nam nhân, hắn nhắm chặt mắt lại, ôn nhu ôm lấy nàng “Ta rất nhớ nàng.” Giọng nói càng ôn nhu trìu mến hơn.

“Ta dẫn theo một người muốn nàng làm quen.” Hắn buông nàng ra để nàng có thể trông thấy thiếu niên đứng sau lưng hắn.

“Oa! Hải tử này thật xinh đẹp nha!” Nàng thoáng kêu lên.

Da Luật Chân Hy sắc mặt hơi đỏ, có chút xấu hổ cũng có chút tức giận, hắn không thích cái từ ‘đẹp’ này, nam nhân phải dùng tuần dật tiêu sái, chính là ‘đẹp’ dùng để chỉ nữ nhân.

“Hi hi, ta khiến ngươi không vui rồi đúng không?” Nàng nhìn vào mắt hắn cười cười.

Hắn quay đầu đi không nói.

“Vận Tuyết, hắn là đồ nhi của ta, năm nay mười ba.”

“Chàng dẫn hắn đến là để...”

“Ta chỉ muốn cho hắn biết nguyên nhân khiến ta không thể tiếp tục làm sư phụ hắn.” Nam nhân thở dài.

Nàng ánh mắt tội lỗi nhìn Da Luật Chân Hy “Thực xin lỗi, làm cho người mất đi một sư phụ ưu tú như vậy, mong rằng người sẽ không trách ta.”

Da Luật Chân Hy trong lòng tức giận, trừng mắt nhìn nàng.

“Nga!” Nàng hốt nhiên sắc mặt trắng nhợt, kinh ngạc ôm cổ, đột ngột cảm thấy khó thở. Sư phụ Chân Hy lập tức che mắt hắn lại, cư nhiên nàng bỗng trở lại hô hấp bình thường, khiếp sợ thở phì phò.

Da Luật Chân Hy đẩy sư phụ ra, quay đầu nhìn về màn đêm đen.

“Nếu như người dám làm sư phụ ta thương tâm, ta nhất định...Ta nhất định sẽ giết người.” Hắn cắn răng gầm nhẹ, giọng nói có hơi chút nghẹn ngào.

Mặt nàng lưu lại chút cảm động “Người yên tâm, bất kể sống chết, chúng ta sẽ hội luôn ở cùng một chỗ, không bao giờ để sư phụ người phải thương tâm.” Nắm chặt tay nam nhân bên cạnh, nàng thuận miệng hứa hẹn.

“Chân Hy, hiện tại người đã không chế được khả năng của mình, đáp ứng sư phụ, sau này không được tùy tiện sử dụng loại năng lực này, biết không?” Nam nhân hướng thiếu niên mà dặn dò.

“Ta biết.” Hắn nhẹ giọng “Cũng không còn sớm nữa, các người đi nhanh đi, để bị người khác phát hiện là sẽ không thể rời khỏi đây được nữa, sợ rằng sẽ gây ra chiến tranh cho lưỡng quốc.” Nam nhân này tuy nhỏ, cũng đã có phong độ của một vị đại tướng.

“Hay là người đi cùng chúng ta, ta thực không muốn mỗi người một ngã.”

“Không, các người đi trước đi”

“Chân Hy...”

“Sư phụ yên tâm, ta nhất định sẽ không có việc gì.” Hắn xoay người, lam mâu (mắt xanh) tràn ngập nhu khí “Sư phụ... sư mẫu, ta chúc các người hạnh phúc.”

“Cảm tạ người, Chân Hy.” Nàng cảm kích nắm lấy tay hắn, nàng biết, nếu nàng được thiếu niên này chúc phúc có nghĩa nhất định bọn họ phải hạnh phúc.

“Chờ chúng ta hảo hảo dàn xếp xong mọi việc, nhất định sẽ gửi thư cho người, sau này nếu cần cứ đến gặp chúng ta, chúng ta luôn hoan nghênh người, nhưng là...tuyệt đối đừng để cho kẻ nào biết.” Nam nhân dặn dò.

“Ta sẽ làm theo ý người.” Da Luật Chân Hy gật đầu, nhìn theo bọn họ rời đi.

Một lúc lâu sau, hắn phi thân ly khai Ngọc Tân lâu, biến mất vào đêm tối.

~*~ Mười bốn năm sau tại Đại Liêu Vương phủ ~*~

Da Luật Thạch ảo não chuyên chú nhìn vào nam nhân đang nhàn nhã ngồi trên ghế - Da Luật Chân Hy, Da Luật Thạch hẳn là Đại Liêu quốc Vương gia, cường đệ của đương kim hoàng thượng, Da Luật Chân Hy cũng là một trong những ca ca của hắn.

“Ta đã nói nhiều như vậy, người rốt cục có nghe hiểu điều gì không?” Da Luật Thạch nhin không được bắt đầu hỏi.

“Ta có nghe.” Da Luật Chân Hy không nhanh không chậm trả lời, mắt không rời khỏi bản tấu chương trong tay.

“Nghe thấy được? Vậy người cho ta biết ta đã nói những gì?” Hắn tuyệt đối không tin tưởng.

“Người nói hoàng thượng chuẩn bị cùng Đại Tổng nghị hoà.” Da Luật Chân Hy nhàn nhạt liếc mắt một cái, ngay sau đó lập tức liền quay lại nhìn bản tấu chương.

“Ta còn tưởng người không có nghe thấy gì!” Da Luật Thạch nhìn hần, rốt cục nhin không được đoạt lấy tấu chương trong tay Da Luật Chân Hy.

“Thạch, người làm cái gì?” Lam mâu của hần trừng lên nhìn về phía đôi diện, trong thoáng chốc, Da Luật Thạch giống như bị một cái gì đó chẹn ngang cổ họng, vô phương hô hấp, mang tấu chương trong tay trả lại cho Da Luật Chân Hy.

Hần cầm lấy, nhìn trở lại vào tấu chương, Da Luật Thạch hô hấp liền trở nên bình thường “Không sai, hoàng huynh cùng Đại Tổng chuẩn bị nghị hoà, điều kiện đều đã thoả hiệp xong, ngày mai sẽ chính thức ký kết liên minh.” Da Luật Thạch chùi đi mấy giọt mồ hôi trên trán, thật là, bên ngoài trời rất lạnh, năm nay tuyết đầu mùa rơi sớm một cách bất thường. Hần vì có gì lại toát mồ hôi cơ chứ, thực vô dụng mà!

“Ừm.” Da Luật Chân Hy đối với việc này một điểm hứng thú cũng không có.

“Huynh, người không muốn biết là điều kiện gì sao?”

“Ta tương đối muốn biết chính là, hoàng thượng lúc nào sẽ lấy lại những việc hần đang đổ lên đầu ta, người chừng nào sẽ không còn đến làm phiền ta nữa, mà ta, lúc nào ly khai khỏi nơi đây, nhất định sẽ vân du tứ hải thực hiện mộng đẹp.” Da Luật Chân Hy lãnh đạm trả lời.

“Hi hi, huynh muốn vân du tứ hải, cơ hội đã đến rồi.” Da Luật Thạch cười gian.

“Phải không?” Hần thực hoài nghi nhìn Da Luật Thạch.

“Đương nhiên thật.” Da Luật Thạch gật đầu khẳng định.

“Lần này nếu muốn đàm phán chuyện hoà bình chắc phải có điều kiện rất lớn, ta không muốn biết.” Hần là người thông minh, nhất định sẽ không tin tưởng mấy kế hoạch ma quỷ của Da Luật Thạch.

“Huynh thật sự không muốn biết sao? Nói cho huynh, chuyện đó thật sự rất thú vị a!” Da Luật Thạch quay người nằm úp sấp trên bàn, ánh mắt nghiền ngẫm chăm chăm nhìn Da Luật Chân Hy.

Da Luật Chân Hy cảm thấy hơi do dự, cuối cùng cũng liếc mắt nhìn lại. Bộ dạng kia... trong lòng hần đột nhiên bùng lên một cổ dự cảm bất thường.

“Điều kiện gì?”

“Đại Liêu chúng ta bỏ ra hai mươi vạn lượng vàng, mười vạn lượng bạc, cùng Đại Tổng kết nghĩa lân bang.”

Da Luật Chân Hy hơi nhíu mày, quả thực là một điều kiện rất bình thường. Nhưng là...

“Vì sao ta có dự cảm, điều kiện không chỉ có vậy?” Cẩn thận quay sang Da Luật Thạch, hần từ tốn khép hai con mắt tinh nhuệ lại.

“A, điều kiện đương nhiên không chỉ vậy, bằng không làm sao có thể để huynh đi vân du tứ hải thực hiện mộng đẹp chứ?” Da Luật Thạch cười khê.

Hần không nói gì, chậm rãi đợi Da Luật Thạch giải thích rõ ràng.

“Là như vậy, cả hai nước đều muốn chung sống với nhau trong hoà bình, ngoài điều kiện kia ra, hoàng thất Đại Tổng còn đề nghị, muốn lưỡng quốc giữ gìn mối giao hảo bằng cách hứa hôn.”

“Ta cự tuyệt.” Da Luật Chân Hy trực tiếp từ chối thẳng thừng. Da Luật Thạch sững sốt vội vàng nói “Huynh, ta còn chưa nói xong...”

“Không cần, người đến đây để nói với ta về việc đàm phán liên minh bằng cách hứa hôn kia, chẳng nhẽ ta lại không hiểu.” Hần hừ lạnh, ngũ quan anh tú tuấn dật có chút vẻ tức giận.

Ách! Nộ khí! Da Luật Thạch ở trong lòng bắt đầu kêu trời. Nếu không phải là ba ngày trước hần không cẩn thận chọc tức hoàng huynh, hần hôm nay hoàng huynh cũng sẽ không để hần phải làm con chuột oan như thế này, phải hần đến đây chịu trận. Tuy rằng trong lòng hần có chút hã hê, chờ xem kịch vui sắp đến,

thế nhưng...ô...ô...hắn còn không biết có thể có cơ hội thấy nam nhân Da Luật Chân Hy kia ôn nhu ôm thê thiếp được hay không?

Da Luật Thạch không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, tiến cũng chết mà lùi cũng chết, Da Luật Thạch cố gắng tiếp tục thuyết phục “Nếu người đã đoán được ta đây cũng nói thẳng, hoàng huynh ý định để người cùng công chúa Đại Tổng thành thân, hôn ước này thật sự đã định.”

“Ta nói rồi, ta cự tuyệt.”

“Hoàng huynh đã quyết định, không phải người định kháng lệnh đấy chứ?” Da Luật Thạch nhắc nhở hắn.

“Ta không có ý định thành thân.” Da Luật Chân Hy tỏ thái độ nghiêm túc từ tốn nói.

“Vì sao? Với điều kiện của người, số lượng mỹ nhân theo đuổi người hẳn là rất nhiều. Bất quá, chúng ta vẫn không hiểu người vì sao không chịu thành thân?”

“Người hiểu lầm rồi, chỉ là ta muốn tự mình tìm kiếm, cho đến khi gặp được người mà ta muốn sống chung suốt đời suốt kiếp, bằng không ta nhất định sẽ không thành thân, càng không vì chọn lựa của các người mà lấy bất kỳ ai.”

Hắn nhớ tới lời sư phụ trước kia từng nói với hắn ————

~~Một ngày nào đó người nhất định sẽ gặp được một nữ tử để người yêu thương, cam nguyện vì nàng mà sống, vì nàng mà chết, mỗi nụ cười, mỗi biểu hiện vui vẻ hay giận giữ của nàng đều có thể tác động đến linh hồn người, cho người hận không thể đem cả thiên hạ đến dâng trước mặt nàng, chỉ vì muốn nụ cười của nàng, khi đó, người sẽ biết vì sao hôm nay sư phụ lại đưa ra quyết định này.~~

Hắn vĩnh viễn sẽ không quên được trên mặt sư phụ lúc đó là thái độ gì, lúc sư phụ ôm lấy vợ, như là chính mình sẽ đi khắp thiên hạ hưởng niềm hạnh phúc, nếu như vậy có phải vứt bỏ tất cả cũng không hối tiếc, không oán không hận. Lúc đó đối với hắn, cái loại tình cảm này chỉ mang lại sự kinh khủng, không thể tưởng tượng nổi sẽ có một ngày, khi tuổi tác đã nhiều hơn, gặp qua rất nhiều đôi phu thê hợp mặt không hợp lòng, cũng như những cặp tình nhân hạnh phúc. Nhưng là, hắn lại bắt đầu cảm thấy chờ mong, mong sẽ có một ngày hắn gặp được một nữ tử để hắn yêu thương như sư phụ hắn đã nói.

“Nếu như người không tìm được thì sao?”

“Ta đây thà rằng không thành thân.” Da Luật Chân Hy nhún vai, cũng không thể nhìn rõ là cái loại thái độ gì.

“Huynh...”

“Không bàn nữa.” Da Luật Chân Hy trừng mắt nhìn hắn.

“Thế nhưng...” Người Da Luật Thạch bỗng nhiên cứng lại, nói không ra lời.

Một hồi lâu sau, Da Luật Chân Hy mới thu hồi ánh mắt dọa người của hắn lại.

“Thạch, nói lại với hoàng thượng, Đại Tổng muốn tìm người hoà thân trên nhân gian còn rất nhiều, không nhất thiết cứ phải là ta, còn nếu không thì, bản thân hoàng huynh tự lấy về cái Đại Tổng công chúa kia đi, mặc kệ hắn xử lý thế nào, miễn là đừng đem nữ nhân kia cột vào người ta.”

Da Luật Thạch thở hắt hắt hớp lấy vài ngụm không khí, tiếp tục nói “Huynh, chuyện này hoàng thượng cũng nói, tuy rằng hậu cung của hắn so ra kém hậu cung Đại Tổng hoàng đế ba mươi sáu cung bảy mươi hai viện, nhưng phi tử của hắn đã quá nhiều, không thể lấy thêm Đại Tổng công chúa, hơn nữa trong toàn bộ các Vương gia cũng chỉ có người là chưa lập Phi.”

Huống chi, quyết định này là do mẫu hậu, hơn nữa mẫu hậu còn phi thường kiên trì, chính hoàng thượng cũng không có cách “Người nhất quyết không chịu sao? Số ta quả thực là đen đủi mà.” Hắn bất lực nói.

“Người không có khả năng còn đổ thừa cho vận số không may.” Da Luật Chân Hy cười khê.

“Huynh...”

“Ta đã quyết.” Da Luật Chân Hy cố ý trừng mắt nhìn hấn, thoáng chốc hô hấp của Da Luật Thạch đã không thể lưu thông, một hồi lâu sau, hấn mới nở một nụ cười quỷ dị dời tầm mắt khỏi Da Luật Thạch “Các người không sợ Đại Tổng công chúa sẽ chết trong vương phủ của ta sao, như vậy chẳng phải là huỷ đi hiệp ước liên minh của lưỡng quốc?”

“Huynh...” Da Luật Thạch ảo não, cảm thấy chính mình thực vô dụng.

“Nếu như ta kiên quyết phản đối cuộc hôn nhân này thì sao?”

Da Luật Thạch sững sốt, nghiêm túc nhìn nam nhân trước mặt, một lúc lâu sau như đã cân nhắc kỹ, hấn mới cười thầm mở miệng “Ta nói cho người biết, ý hoàng thượng đã quyết, hơn nữa mẫu hậu cũng nói, mặc kệ người muốn làm gì nhất định trong vòng năm nay phải thành thân, sở dĩ nếu người không chịu lấy công chúa Đại Tổng kia cũng phải cưới Tử Oa lập nàng làm chính phi. Mà Tử Oa, nếu như biết được người sẽ lấy nàng, nhất định sẽ phi thường vui vẻ a!”

“Chết tiệt!” Da Luật Chân Hy thấp giọng, hấn thà lấy mười vị công chúa Đại Tổng còn hơn là thành thân với Tử Oa kia. Da Luật Thạch biết hấn đã chấp nhận rồi, vẫn cố vờ hỏi “Huynh, quyết định của người thế nào?”

“Ta đồng ý.” Hấn cắn răng trả lời.

“Lấy Tử Oa sao?” Da Luật Thạch đã biết rõ còn cố hỏi.

Da Luật Chân Hy trừng mắt nhìn hấn, đáng tiếc Da Luật Thạch đã đề phòng từ trước, không còn cách nào khác hấn đành nói “Ta lấy Đại Tổng công chúa.”

Da Luật Thạch gật đầu, nở một nụ cười thoải mái “Kỳ thực cũng là người cố chấp quá rồi, dù sao Đại Tổng công chúa cũng là một mỹ nhân, không phải nam nhân nào cũng có được.”

“Vậy sao người không cưới? Lấy nàng xong người cũng sẽ lập nàng làm chính phi, chẳng phải lợi cho người sao?” Hừ lạnh một tiếng, hấn thực lòng không quan tâm Đại Tổng công chúa đẹp hay xấu.

“Không được, ta đã có hai chính phi, bốn tiểu thiếp, vậy là đủ rồi.” (~~> Oé, ta tưởng mỗi người chỉ có một chính phi thôi chứ?) Da Luật Thạch mỉm cười nói mà toàn thân đã bắt đầu toát mồ hôi lạnh “Bây giờ ta phải trở về cung phụng mệnh, hoàng huynh còn đang chờ!”

Nhìn bóng Da Luật Thạch dần khuất, Da Luật Chân Hy phẫn nộ tung ra một chưởng đánh vào trên mặt bàn, ngay lập tức phát ra một tiếng rồi nứt đôi thành hai mảnh, trên người hấn ngùn ngụt sát khí.

Một lúc lâu sau, trên mặt hấn đã có điểm bình tĩnh, bất quá lại dần dần trở nên thành trào phúng.

“Nỗ Nhĩ Trát, người thấy có đúng hay không hoàng thượng không thích ta, nên mới nhét nữ nhân ấy cho ta?” Hấn nở nụ cười mỉa mai hỏi. Không chỉ là cái Đại Tổng công chúa này, hấn còn phải thay tên hoàng thượng lười không thèm để ý đến chuyện triều chính kia phụ trách một đồng lớn công việc.

Nỗ Nhĩ Trát đứng sau lưng hấn khẽ nhếch khoé miệng. “Đó là do Vương gia chính là một cái nhân tài, nên hoàng thượng mới rất tin cậy ngài.”

“Ta đây thật hy vọng hấn một chút cũng đừng tin cậy ta.” Hấn bắt đầu dĩ lắc đầu.

“Nếu vương gia không muốn, thuộc hạ sẽ phái người đi giải quyết cái Đại Tổng công chúa kia.” Da Luật Chân Hy nhắm mắt lại, từ tốn đặt lưng vào ghế dựa. Xử lý một cái công chúa Đại Tổng thực ra dễ như trở bàn tay, nhưng là không có vị công chúa này còn có vị công chúa khác, nữ nhân lại nối tiếp nữ nhân.

“Không cần, nếu làm vậy sự tình càng khó giải quyết.”

“Vương gia chẳng lẽ không quan tâm đến việc Đại Tổng ngoài miệng thì nói là liên minh giao hảo nhưng chưa biết chừng lại muốn cài mật thám vào đây sao?” Nỗ Nhĩ Trát thực bản khoăn hỏi.

“Nỗ Nhĩ Trát, điều ta lo lắng không phải là cái này, hoàng thất Đại Tổng suy yếu đã lâu, nhất định hoàng đế Đại Tổng sẽ phải kiêng kỵ chúng ta mà không tìm đường vào chỗ chết, phá hỏng hiệp ước.”

“Nếu không phải mật thám thì cũng không phải là cái dạng gì hay ho, thuộc hạ nghe nói nữ nhân Đại Tổng một bước cũng không đặt chân ra khỏi cửa phòng, mảnh mai nhu nhược, coi chồng ngang trời, chỉ cần nói

một câu cũng có thể hù chết các nàng ta, chỉ được mỗi điểm tinh thông cầm kỳ thi hoạ, nhưng hễ cảm lạnh nhiễm phong hàn thì mất ba ngày là nhẹ. Bất quá chờ đến lúc Công chúa Đại Tổng đến được Đại Liêu, tới lúc đó Vương gia không cần bận tâm, chỉ cần nhốt nàng ta trong phòng là được rồi.”

Vùng lông mày xung quang mắt Da Luật Chân Hy bất giác nhíu chặt, không biết có nên nói cho Nỗ Nhĩ Trát hay không, lỡ như Đại Tổng không đem đến một vị công chúa như thế thì sao?

“Nỗ Nhĩ Trát, chúng ta đến Đại Tổng thăm dò tình hình.” Hắc đột nhiên nói.

Nỗ Nhĩ Trát sửng sốt, đến Đại Tổng thăm dò?

“Vương gia, ngài thật không đùa đấy chứ?” Vương gia hình như vừa nói đi thăm dò cái gì, mà lại là ở Đại Tổng.

“Thế thì sao?”

“Vương gia, tuy rằng chúng ta cùng Đại Tổng ký kết hiệp ước liên minh, dẫn thân vào Đại Tổng vẫn quả thực rất nguy hiểm, nếu như thân phận ngài bị bại lộ, sợ rằng...”

“Vậy đừng nói cho ai biết là được, ta cũng sẽ không gõ trống khua chiêng mà rêu rao khắp nơi thân phận của ta, không phải sao?” Hắc nhìn Nỗ Nhĩ Trát biểu lộ như sắp có tai vạ đến nơi, có chút hả hê mỉm cười.

“Vương gia, nam tử Đại Liêu chúng ta so với nam nhân Đại Tổng to lớn hơn nhiều, chỉ sợ bàn dân thiên hạ.”

“Nam tử Đại Tổng cũng không phải là không có người vóc dáng như chúng ta.”

“Nhưng còn ánh mắt của ngài...”

“Ta che lại là được.” Da Luật Chân Hy cười khê, đưa ra cho hắc một cái khăn che mặt “Có muốn xem thử không?”

“Vương gia!” Nỗ Nhĩ Trát bất đắc dĩ nói, hắc đã cuống đến độ muốn chết vậy mà Vương gia cứ nhiên vẫn trêu chọc hắc.

“Nỗ Nhĩ Trát, không nên khấn trương như vậy, mười bốn năm trước ta cũng đã từng xông vào Đại Tổng một lần, tình thế hắc là phải gấp gáp hơn bây giờ nhiều.” Hắc chính là đã từng vào biệt viện của hoàng cung Đại Tổng a! Nỗ Nhĩ Trát kinh ngạc, mười bốn năm trước...Vương gia bất quá mới chỉ mười ba! Là vì cái gì mà hắc lại xông vào hoàng cung Đại Tổng?

“Thế nhưng Vương gia, chuyện này nếu như để lục Vương gia biết được...”

Hắc nhíu mày, lục Vương gia Da Luật Long, là lục đệ của hoàng thượng, thực sự là một người có dã tâm rất lớn.

Việc thương lượng ký kết hoà bình, người lên tiếng phản đối lớn nhất chính là hắc.

“Nỗ Nhĩ Trát, nếu như hắc biết được cũng có thể làm được gì? Chẳng lẽ hắc nhân cơ hội giết ta rồi đổ lên đầu Đại Tổng?” Hắc cười khê.

“Vương gia, chuyện này không phải là không có khả năng.” Lục vương gia là cái loại nam nhân quỷ kế đa đoan gì chắc hắc ai cũng biết.

Nếu đã có dã tâm to lớn như vậy, có chuyện gì mà không làm được?

“Mặc kệ hắc, chúng ta phải đi Đại Tổng một chuyến, Nỗ Nhĩ Trát, ta đã quyết định rồi.” Da Luật Chân Hy cười nhìn hắc.

Nỗ Nhĩ Trát còn muốn khuyên can “Vương gia...”

“Người chuẩn bị đi, ngay khi biết được hoàng đế Đại Tổng chọn vị công chúa nào hoà thân, hai người chúng ta lập tức xuất phát.”

Mặc dù bất đắc dĩ, hắc cuối cùng cũng phải nói “Thuộc hạ tuân lệnh.”

* * *

truyện này full rồi mong bạn post nhanh nha .Thank

* * *

2. Chương 2.

Biện Kinh phủ cứu Vương gia.

Nhìn tờ giấy Tuyên Thành to lớn đang được bày trên bàn, Triệu Duẩn Anh tay cầm bút lông, chăm chú ngắm nghía kết cấu của tờ giấy, một lúc sau liền đưa tay lên trên giấy phác nắn non trùn điệp, bên cạnh đó những dòng suối con sông chảy hiền hoà, bức tranh vẽ về một vùng nông thôn, vài ngôi nhà nhỏ đơn sơ...

“Ông ông...”

Con muỗi đáng ghét!

Đôi mắt khẽ đảo qua, cố gắng chịu đựng, một lần nữa đưa bút lên.

“Ông ông...” Lại nữa rồi! Quả thực là thiên đường có đường lại không chịu đi, địa ngục không có cửa cứ muốn chui vào mà! Lần này muốn tha cho người cũng không được! Nàng rút ra một cái hoa châm, khẽ nhắm mắt lại, chỉ trong chớp lát đôi mắt phượng bắt chợt mở bừng, tay cầm hoa châm bắn ra, chỉ nghe một tiếng, hoa châm đã đâm trúng vào con muỗi.

Không tiến lại kiểm tra thành quả, lần thứ ba nàng cầm lên cây bút.

“Quận chúa, quận chúa...” Tiểu Thiên – tỳ nữ của nàng vội vã từ hành lang gấp khúc chạy tới, người chưa thấy mặt tiếng đã vọng đi trước.

Triệu Duẩn Anh bị thanh âm của nàng ta làm cho hốt hoảng, tay dừng phải khiến mài, mực đổ xuống khiến cho bức tranh của nàng bỗng chốc trở nên một màu đen sì.

“Ai!” Nàng nhẹ giọng kêu một tiếng, nàng ghét âm thanh vo ve khó chịu của con muỗi, nhưng sợ nhất chính là “thần công” là hét của Tiểu Thiên. Thật đáng tiếc cho bức tranh của nàng.

“Quận chúa, việc lớn rồi!” Tiểu Thiên thở hổn hển chạy vào, nàng ngay lập tức quay sang Tiểu Thiên “Tiểu Thiên, chuyện gì mà hốt hoảng rối loạn như vậy?” Nàng ôn nhu hỏi, tay buông bút lông, nhìn bức tranh trên bàn đã bị phá hỏng, bất giác nàng lại cầm bút lên, muốn một lần nữa sửa lại bức tranh.

“Quận chúa, người còn có tâm trạng vẽ tranh sao, việc lớn đến rồi kia!” Tiểu Thiên nôn nóng tiến lại gần.

“Tiểu Thiên, người không nói không rằng một phen chạy đến quấy nhiễu ta, ta làm sao biết được người muốn nhắc đến chuyện lớn gì?” Nàng thanh đạm cười.

“Quận chúa, Vương gia muốn triệu người đến, bảo là có chuyện lớn.”

Nàng nhướn mày, buông bút lông “Chuyện chiến sự sao?”

“Quận chúa quả là thông tuệ hơn người.”

“Nói rõ ta nghe.” Nàng không để ý đến lời...nịnh nọt của Tiểu Thiên.

“Vương gia nói, chúng ta cũng với Đại Liêu nghị hoà, ký kết hiệp ước liên minh.”

“Thì sao?” Nàng trầm ngâm “Nếu có thể chung sống hoà bình, đối với bách tính quả thực là một chuyện rất đáng vui mừng.” Chiến tranh, khiến cho người người phải chịu khổ, kể cả là binh sĩ hay lê dân bách tính cũng đều như nhau.

“Quận chúa, Tiểu Thiên còn chưa nói xong, tổn thất một ít ngân quỹ thì không nói làm gì, nhưng lần này không chỉ có vậy, lương quốc còn muốn giữ gìn mối giao hảo bằng cách hứa hôn!”

“Hứa hôn?” Nàng giật mình “Người nghe được cái gì?”

“Quận chúa, Tiểu Thiên nghe được Vương gia nói với Vương phi, hoàng thượng hạ chỉ, yêu cầu Vương gia chọn một trong những quận chúa đem đi hoà thân a!”

Triệu Duẫn Anh kinh ngạc mở to mắt, hoà thân? Hoàng triều đã suy yếu nên muốn dùng kẻ khác làm lá chắn cho mình?

“Quận chúa.” Tiểu Thiên lo lắng nhìn nàng.

“Ta không sao.” Nàng lắc đầu, đáy mắt hiện lên một tia quỷ dị “Người nói cho ta biết, cha ta quyết định như thế nào?”

“Không biết, lúc Tiểu Thiên biết tin, Tiểu Thiên chỉ được dặn nhanh chạy đến báo cho công chúa.” Tiểu Thiên mặt hiện rõ vẻ lo lắng “Quận chúa, nếu như Vương gia chọn người, biết làm gì bây giờ?”

Nàng bắt giác nhún nhún vai “Nếu cha bắt buộc ta phải hoà thân, ta cũng đành nghe theo chứ sao.”

“Quận chúa, ngài thật sự phải đi đến Đại Liêu kia sao? Nghe nói nơi đó nam nhân đều cao lớn, kinh khủng vô lễ lỗ mãng (~~> Ể, nói lại đi, trừ Hy ca của ta ra nghe chưa). Hơn nữa Đại Liêu bao quanh bởi sa mạc, cuộn cuộn cát vàng, quận chúa làm thế nào chịu được?” Tiểu Thiên viên mắt đã đỏ hoe, vì quận chúa mà tự cảm thấy đau lòng bất công.

Triệu Duẫn Anh mở to mắt nhìn nàng “Tiểu Thiên, thánh chỉ đã ban, đừng nói là Đại Liêu, ngay cả vào âm tào địa phủ ta cũng phải nghe theo, người trách cứ cái gì?”

“Thế nhưng...”

“Tiểu Thiên, người có bao giờ thấy người Đại Liêu chưa?”

“Ách..Tiểu Thiên chưa từng thấy qua.”

“Vậy người làm sao biết mọi nam nhân Đại Liêu đều như vậy?”

“Tất cả mọi người đều nói vậy mà...” Tiểu Thiên cố biện minh.

“Tất cả mọi người đều nói, Triệu Duẫn Anh ta – nhi nữ của Cửu vương gia từ nhỏ đã ốm yếu nhiều bệnh tật, tuy thời đều có thể đi gặp Diêm Vương, nhưng sự thực thì sao?” Nàng mỉm cười.

“Cái gì mà Diêm vương, quận chúa, người đừng nói năng lung tung, quận chúa phúc lớn mệnh lớn, có thể thọ tới trăm tuổi!” Quận chúa của nàng chẳng qua là vì trong ngoài không giống nhau mà thôi.

“Chính vậy, nên việc đồn đại thì không thể tin.”

“Thế nhưng, vì sao lại là chỉ định cho Cửu Vương gia chúng ta? Trong hoàng cung có rất nhiều công chúa, bằng không thì các vương gia quận chúa khác cũng rất nhiều a! Vì sao hoàng thượng hết lần này đến lần khác cứ chọn phủ Cửu vương gia?”

Triệu Duẫn Anh than nhẹ, bởi vì hoàng thượng mắc bệnh đa nghi quá nặng, đối với Cửu vương gia có điều nghi kỵ, lần này lựa chọn tỷ muội các nàng đi cầu thân, cũng chính là một thử nghiệm của hoàng thượng a! Kháng chỉ là một tội rất nặng, đến lúc đó hoàng thượng muốn giết ai cũng trở nên dễ như trở bàn tay.

Uổng phí tấm lòng đối với hoàng thượng nhất mực trung quân, hoàng thượng cư nhiên chỉ vì nghe lời bọn tiểu nhân xúi bẩy mà nghi ngờ cha nàng? Lúc này, ngoài hiên một thủ vệ chạy vọt vào bẩm báo “Quận chúa, Vương gia thỉnh quận chúa tới thư phòng.”

“Ta biết rồi, người quay lại làm việc của người đi, ta lập tức sẽ đến đó.”

“Vâng.” Tên thủ vệ lập tức rời đi.

Nàng đứng lên, trên dung nhan tuyệt sắc hiện lên vẻ kiên nghị, nàng biết, sự đã thành kết cục đã định.

“Tiểu Thiên, giúp ta thay y phục.”

~~~~~

Trong thư phòng, bầu không khí như bị dồn nén lại gần như không thể thở nổi.

Ở giữa phòng là Cửu Vương gia Triệu Vân cùng ba nhi tử của hắn, Vương phi bởi vì khi biết tin dường như bị kích động quá lớn liền ngất đi, đã được đem về phòng nghỉ tạm.

“Vì sao lại là chúng ta? Muốn hoà thân, cũng không nhất thiết là đến phiên mấy muội muội a!” Đại công tử Triệu Duẩn Nghiên hai mươi lăm tuổi bắt đầu giận dữ nói.

“Di, nhìn bọn muội thân thể mảnh mai thế kia, sợ rằng chưa tới được Đại Liêu đã bỏ mạng giữa đường.” Nhị công tử hai mươi ba tuổi Triệu Duẩn Ánh đôi mày nhều chặt, trên mặt hiện rõ vẻ lo lắng.

“Đúng vậy, huống hồ nam nhân Đại Liêu lại là những kẻ không biết thương hoa tiếc ngọc, ba vị tỷ tỷ cùng Duẩn Anh muội yếu ớt như vậy, cho dù có tới được Đại Liêu sợ cũng không trụ được bao lâu.” Tam công tử Triệu Duẩn Tu năm nay mười bảy tuổi để lộ ra một sắc mặt trầm trọng.

Hắn cùng với Triệu Duẩn Anh là huynh muội song sinh, mười lăm năm đầu, hai người vô luận là bề ngoài hay hình thể đều không có phân biệt được, nhưng hai năm nay vóc người hắn đã trở nên to lớn hơn hẳn, ngoại trừ bề ngoài, hình thể Triệu Duẩn Tu cư nhiên là cường tráng hơn rất nhiều.

“Ta biết các người yêu thương muội muội, nhưng các người nói như vậy quả thực là quá khoa trương! Tuy rằng các nàng bề ngoài nhu nhược mảnh mai quả không sai, ngoài trừ việc thỉnh thoảng nhiễm phong hàn cảm lạnh, còn lại đều rất tốt a!” Nhất là tiểu nữ nhi Duẩn Anh, càng trong ngoài không đồng nhất, bên ngoài nhìn có vẻ rất mảnh mai yếu ớt nhưng thực ra từ nhỏ đã tập võ, đến hôm nay các kỹ năng đều đã tinh thông, tính tình rộng rãi hào hiệp, cá tính khác người, bình thường toàn lấy danh nghĩa ca ca song sinh Duẩn Tu ra ngoài hành sự.

“Đó là bởi vì ở nhà được chúng ta chiếu cố, nhưng đến Đại Liêu rồi, trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, bọn muội muội làm sao có thể chịu đựng nổi?”

“Nếu đã như vậy thì làm sao, các người nghĩ rằng hoàng thượng sẽ đổi ý sao?” Triệu Vân trầm giọng nói.

Ba người bắt giắc đồng loạt giật mình.

“Cũng chỉ tại cái lời đề nghị hoà thân kia!” Triệu Duẩn Nghiên cắn hận nói.

“Nghiên nhi!” Triệu Vân nghiêm mặt mắng trưởng tử “Hoà thân là nhằm để giữ gìn mối giao hảo của lưỡng quốc, cũng chỉ vì muốn hai nước chung sống hoà bình.”

Triệu Duẩn Nghiên im lặng, tức giận không nói một câu.

“Ta biết các người đều thương tiếc muội muội, nhưng sự tình đã định, chúng ta không thể làm khác.”

“Cha!”

“Các người cho rằng ta không thương tâm sao? Ta cũng rất luyến tiếc, các nàng là nữ nhi của ta, ta thực sự yêu thương các nàng, nhưng...” Triệu Vân thở dài, trên mặt tràn ngập sự buồn bã bất lực “Hoàng lệnh không thể trái, bất kể là làm sao, nhất định phải chọn cho được một người!”

Tất cả mọi người rơi vào trầm mặc, thánh chỉ đã ra, ai có thể dám kháng lệnh? Trừ phi không muốn cái mạng của mình nữa.

“Khởi bẩm Vương gia, các quận chúa đã đến.” Ngoài cửa, một thủ vệ bẩm báo.

Cửa mở ra, bốn vị quận chúa lần lượt vào phòng.

“Cha, người gọi nữ nhi đến là có việc gì a?” Triệu Duẩn Tú – đại tiểu thư năm nay tròn mười chín nhẹ giọng hỏi.

“Các người ngồi xuống đi.” Triệu Vân nhìn bốn nữ nhi.

Hắn đem việc hoà thân ra nói cho các nàng, trong nháy mắt, ngoại trừ Triệu Duẩn Anh ra, còn lại ba người sắc mặt đều trắng bệch.

“Trong bốn người các người, nhất định phải có người thành thân với Đại Liêu Vương gia, ta không muốn ép buộc các người, ta cho các người quyền tự quyết định.”

Triệu Duẩn Tú lập tức lắc đầu “Cha, nữ nhi đã có hôn ước cùng Quang Đại tam công tử, đầu xuân năm sau sẽ thành thân, người quên rồi sao?”

“Ta chưa quên, lúc đó Quang đại phu cũng đã nhắc tới chuyện này, hắn có ý định cho các người thành hôn sớm một chút, thế nhưng bây giờ chưa chắc đã thực hiện được, thánh chỉ đã hạ, ngay lúc này vội thành hôn, e là dụng ý quá rõ ràng, nếu như hoàng thượng trách tội xuống, cả nhà chúng ta sẽ đều chịu tai ương, người hiểu không?” Hắn thở dài một tiếng.

“Nữ nhi hiểu, thế nhưng...ngoại trừ tam công tử, nữ nhi...nữ nhi sẽ không lấy người nào khác.” Triệu Duẫn Tú cúi đầu khóc.

Triệu Vân than nhẹ, nhìn sang phía nhị nữ nhi Triệu Duẫn Trinh.

Triệu Duẫn Trinh sắc mặt tái nhợt lắc đầu lia lịa “Không được, nữ nhi không được, cha, trấn quốc đại tướng quân mấy ngày trước đã tới trước cửa cầu hôn, người và ta cũng đã đề cập qua chuyện đó rồi, không đúng sao?” Nàng năm nay mười tám, nàng cùng Triệu Duẫn Ánh là do một mẹ sinh ra, lúc mẫu thân sinh ra nàng không bao lâu liền qua đời.

“Người không phải là ghét bỏ trấn quốc đại tướng quân, chê hắn lỗ mãng không xứng với người sao?”

“Thế nhưng...nếu phải lấy cái Vương gia của Đại Liêu mọi rợ kia, ta thà lấy hắn còn hơn!” Triệu Duẫn Trinh viền mắt đỏ hoe đã bắt đầu nhỏ lệ, hai tay giữ chặt vào nhau “Cha, nữ nhi cầu xin người, đừng đem nữ nhi sang phiên bang a! Tướng quân phủ đang chờ chúng ta trả lời, nữ nhi quyết định đáp ứng việc hôn nhân với hắn!”

Triệu Vân bất đắc dĩ nhìn sang tam nữ nhi Triệu Duẫn Huệ.

“Cha, nữ chi trong lòng đã có người ngưỡng mộ, kiếp này không phải là hắn thì không lấy chồng!” Triệu Duẫn Huệ lập tức nói, nàng năm nay cũng mười tám, mặc dù không phải như hai vị tỷ tỷ đều khóc, nhưng trên mặt vẫn lộ rõ vẻ lo sợ bất an.

“Chuyện này vì sao ta lại không biết? Huệ nhi?”

Nàng không nói gì, chỉ gục đầu xuống.

“Cha, người mà nữ nhi ngưỡng mộ tuy gia thế không hiển hách, thế nhưng đối với nữ nhi thập phần thâm thiết, nữ nhi đã cùng hắn tự đính ước với nhau.” Nàng ngẩng đầu, bất chấp tất cả.

“Người...Là ai? Nam nhân kia là ai?” Đường đường là một quận chúa mà dám...

“Cha, thỉnh bớt giận.” Triệu Duẫn Anh từ từ mở miệng, tiến lên cầm lấy tay phụ thân “Cha, tỷ tỷ có người trong lòng cũng là một chuyện tốt, nam nhân kia đối với tam tỷ thủy chung một lòng, nếu người không chịu tác thành, liệu tam tỷ đời này có vui vẻ được nữa hay không?”

“Cảm tạ người, Anh muội.” Triệu Duẫn Huệ cảm động nghẹn ngào.

Triệu Duẫn Anh nhìn nàng mỉm cười, bất chợt quay sang phía phụ thân “Chuyện hoà thân với Đại Liêu, phụ thân cứ để Anh nhi.”

“Anh nhi?” Triệu Vân khiếp sợ đón nhận ánh mắt của nàng, nàng quyết tâm chọn lấy hôn lễ này, hắn thật sự không muốn một chút nào a!

Triệu Duẫn Anh mỉm cười “Cha kêu các tỷ tỷ về phòng nghỉ ngơi, chúng ta sẽ hảo hảo bàn bạc chi tiết.”

“Anh muội!” Cả ba vị tỷ tỷ kia đồng thanh hô to, ba vị quận chúa này, mặc dù không ai muốn đi, cũng không muốn muội muội của mình phải nhảy vào hang hùm miệng cọp!

Triệu Duẫn Anh nhìn bọn họ cười cười “Ta đã quyết định rồi, các vị tỷ tỷ đều có đối tượng, nếu ép các vị tỷ tỷ đi thì thật quá sức tàn nhẫn.”

Ba vị quận chúa không nói gì, im lặng gục đầu xuống.

“Các người về phòng trước.” Triệu Vân bất đắc dĩ nói.

“Anh muội.” Ba vị quận chúa hô lên, chạy đến ôm chặt lấy Triệu Duẫn Anh, khóc lóc như mưa “Xin lỗi...chúng ta...thực xin lỗi.”

“Đại tể, người và tam công tử là thanh mai trúc mã, tình sâu ý đậm, hữu tình nhân hân sẽ được chung sống bên nhau trọn đời.” Triệu Duẩn Anh thoải mái nhìn nàng, ngay sau đó chuyển sang Triệu Duẩn Trinh “Nhị tể, truy rằng trấn quốc đại tướng quân quả thực lỗ mãng, thế nhưng theo muội thấy, hân là một anh hùng chân chính, là nam nhân có tinh thần trách nhiệm rất cao, ngày ấy khi gặp được nhị tể, liền đối với nhị tể nhất kiến chung tình (tình yêu sét đánh, vừa gặp đã yêu...), nhị tể lấy hân, nhất định sẽ rất hạnh phúc. Tam tể...” Nàng ghé sát tai Triệu Duẩn Huệ nói nhỏ “Nam nhân mà tam tể thích, có phải hay không là Tiêu hộ vệ?”

Triệu Duẩn Huệ cả kinh, nhìn về phía nàng, nhanh chóng đỏ mặt.

“Đừng lo lắng, tam tể, cha nhất định sẽ đáp ứng tể.”

“Anh muội!” Ba người lại ôm chặt lấy Triệu Duẩn Anh, ô ô khóc.

Bốn nam nhân đứng một bên đau xót nhìn các nàng.

“Các tể về phòng trước đi, ta ở lại cùng cha bàn bạc.”

Rời khỏi ba vị tể đang cảm thấy hổ thẹn kia, Triệu Duẩn Anh trầm tĩnh chuyển hướng quay sang phụ thân cùng ba vị ca ca.

“Anh muội, chuyện này còn có thể cứu vãn được nữa không, hay là...” Triệu Duẩn Nghiên đột ngột lên tiếng, biết rõ sự đã thành kết cục đã định, hân vẫn là không thoải mái nhịn không được thốt ra.

“Đại ca, chúng ta đều biết chuyện này không còn cách nào khác, ở đây chỉ có chúng ta đều là người trong nhà, ta cũng nói thẳng, hoàng thượng cử ta đi là để thử ta, sở dĩ không có ý định vãn hồi.”

“Anh nhi...” Triệu Vân định nói lại thôi, trong lòng thập phần khó chịu.

“Cha, người đừng thương tâm, là nữ nhi cam tâm tình nguyện.”

“Anh muội, người đừng nói vậy.” Triệu Duẩn Ánh thấp giọng.

“Nhị ca, chuyện này chúng ta đều biết.”

Hân nhất thời không nói gì, bởi vì muội muội hân nói không sai.

“Anh nhi, cha xin lỗi người...” Triệu Vân trầm giọng nghẹn ngào.

“Cha không có lỗi với Anh nhi, nhưng là Anh nhi có sao nói vậy.” Nàng nghiêm túc “Cha, hoàng thượng trong lòng nghi ngờ cha rất nặng, ngoài chuyện cầu thân lần này ra sợ rằng còn có lần khác. Cha, có phải hay không người đã có quyết định?”

“Anh nhi?” Hân mở to mắt.

“Cha, gần vua như gần hổ, nếu được vua tin cậy, cho dù phải thịt nát xương tan, vì nước vì vua tận tụy, có là gì cũng không oán không hối hận. Thế nhưng tình thế hôm nay, cha một lòng trung quân cố hiến, hoàng thượng lại cứ nhiên nghi kỵ, chỉ biết tin lời bọn tiểu nhân, quả thật là... Nhưng cha cũng đành vì vậy mà quá lo lắng.”

Triệu Vân trầm thấp thở dài “Ta biết.”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, biết phụ thân ngoan cố vì việc hoà thân giờ đã có chút cải biến.

“Anh muội...”

“Đại ca, nhị ca, tam ca, các người đừng lo lắng cho ta, ta nhất định sẽ không có việc gì, các người chắc phải biết rõ, trong tất cả các tể muội, ta là người thích hợp nhất, không phải sao?”

Ba người trở nên trầm mặc, biết điều nàng nói chính là sự thực, thậm chí, bọn họ cũng biết, hướng hồ là lễ giáo Đại Tổng nàng còn không chịu nghe theo.

“Thực sự là quá tiện nghi cho cái tên Đại Liêu vương gia kia rồi.” Một nữ tử vừa xinh đẹp vừa tài đức như nàng, có đốt đèn lồng lên tìm cũng sẽ không bao giờ tìm ra.

“Cha, nữ nhi muốn biết một việc.” Triệu Duẩn Anh đôi mắt linh động chợt loé lên một ánh hào quang.

“Chuyện gì?”

Đôi mắt đảo qua phụ thân cùng các sư huynh, nàng hơi cười, chậm rãi mở miệng “Nếu như nữ tử bị hưu (bị chồng bỏ), các người còn có thể nhận lại nữ tử không?”

Bốn người đồng loạt chấn động, kinh ngạc nhìn nàng.

“Bị hưu? Anh nhi, người nói vậy là có ý gì?” Triệu Vân cẩn thận hỏi.

Nàng mỉm cười nói “Cha, đến lúc rời khỏi Đại Tổng, nữ tử thực lòng không muốn sống cực khổ, bị hưu không phải là tốt sao?”

“Nhưng...” Hắc vô lực phản bác.

“Cha sợ nữ tử sẽ phá hỏng danh dự phủ cử vương gia sao?” Nàng cố ý nói.

“Câm miệng!” Triệu Vân quát khế, trừng mắt nhìn nàng, tính cách của tiểu nữ tử này thật là... “Đây vĩnh viễn là nhà của người, nếu như có ngày người bị hưu, không được chần chừ ngay lập tức quay về đây cho ta!”

“Đa tạ cha.” Nàng cười khế.

Hắn trong lòng thở dài, nữ tử chưa xuất giá mà đã tính đến chuyện bị chồng ruồng bỏ, trong thiên hạ, chỉ sợ hắn là người cha đầu tiên như vậy!

Mà lúc này đây hắn thật sự đã quá dung túng cho kế hoạch của nữ tử mình rồi, chỉ mong sau này tai họa đừng đến gõ cửa.

Hắn nhìn về phía ba nữ tử của mình “Các người đi ra ngoài trước, ta muốn một mình nói chuyện với Anh nhi.”

Tuy rằng trong lòng đầy hồ nghi, ba người vẫn phải bắt đầu rời đi.

“Anh nhi...” Triệu Vân muốn nói lại thôi.

“Cha cứ nói đừng ngại.” Triệu Duẩn Anh mỉm cười.

“Anh nhi, người hẳn biết các người có một vị cô cô?”

“Anh nhi biết, nhưng chẳng phải mười bốn năm trước cô cô đã mất rồi sao?” Lúc đó nàng mới ba tuổi, quả thật là không có chút ấn tượng.

“Không, kỳ thực cô cô người không phải đã chết, mà là...” Hắn thở dài tiếp tục nói “Mà là bỏ trốn cùng tình nhân.”

Nàng kinh ngạc không thôi, ngay lập tức nhắm mắt lại “Cha nhắc tới chuyện hệ trọng này, có phải là muốn nói với Anh nhi điều gì?”

“Không sai, theo ta được biết, cô cô người đã cùng một đại tướng của Đại Liêu bỏ trốn, sợ dĩ nếu người tới được Đại Liêu, có thể vì phụ thân mà đi tìm vị cô cô kia của người không?”

“Cha liệu có biết tên tuổi vị tướng Đại Liêu kia?”

Hắn thở dài lắc đầu “Cô cô người trước đây là không chịu nói cho ta, nàng lúc đó thuyết phục hết mọi người trong biệt cung nên đi chơi đâu đó một chuyến, thậm chí chính ta cũng không biết tại sao nàng làm vậy, sau này phát hiện nàng lo biệt cung canh giữ cẩn mật, sợ nam nhân Đại Liêu không lên vào được, nên mới...”

“Anh nhi hiểu rồi, cha cứ yên tâm, Anh nhi nhất định sẽ tìm được cô cô cho người.”

Triệu Vân vui mừng vỗ vỗ vai nữ tử, trong lòng tràn ngập hồi ức xưa nhìn nàng “Anh nhi, người biết không? Tính cách của người không giống ta cũng không giống nương, trái lại rất giống cô cô người!”

“Thật vậy sao?”

“n, là thật.”

“Cha có phải rất nhớ cô cô?”

“Đúng vậy, ta rất nhớ muội ấy...” Đã mười bốn năm trôi qua rồi...

3. Chương 3

Ngồi trên ghế, Da Luật Chân Hy trên khuôn mặt tuần tú để lộ ra nét cương nghị, lam mâu lúc này đã bắt đầu trở nên tối tăm, nhìn vào hai vị khách không mời mà đến phía đối diện.

“Ta nói Chân Hy, hôm nay khí trời rất tốt, mặt người như thế nào lại tối sầm vậy chứ?” Lý Tích Nã mở miệng trêu chọc, hẳn là mặt thám đại nội Tam công tử, cũng là hảo bằng hữu lớn lên từ nhỏ với Da Luật Chân Hy, năm nay hai mươi sáu tuổi.

“Xem ra không phải tại khí trời mà Da Luật Chân Hy mới trở nên thế này.” Đổ Liệt Cổ phụ hoạ, khoe miệng nhếch lên một tia cười trào phúng. Hẳn là Đổ gia nhị công tử, cũng như Lý Tích Nã, cùng Da Luật Chân Hy là bạn lớn lên từ nhỏ, năm nay hai bảy tuổi bằng Da Luật Chân Hy.

Da Luật Chân Hy lạnh lùng nhìn hai người “bạn tốt” kẻ xương người hoạ, không thèm mở miệng nói lấy một câu.

“Nếu như không phải là khí trời thì do cái gì?” Lý Tích Nã cố nhịn cười quay sang hỏi “Chân Hy sắp tới sẽ thành thân, đáng lẽ phải là việc đáng mừng mới đúng, tại sao bây giờ lại trở thành hậm hực không vui?”

“Ai nha! Có phải là...” Đổ Liệt Cổ giả vờ như kinh ngạc hô lên một tiếng “Chân Hy, có phải là người bất mãn gì với vị công chúa Đại Tổng kia không?”

“Các người nói đủ chưa?” Hắn lạnh lùng nói, nếu không vì nể hai người bọn họ là hảo bằng hữu của hắn, hẳn nhất định sẽ cấp cho bọn họ một cái “ánh mắt giết người”, khiến cho hai cái nam nhân kia từ nay về sau không bao giờ còn có thể tiếp tục mở miệng trêu chọc hắn!

“Nhìn bộ dạng người thế kia, đủ thế nào mà đủ!” Lý Tích Nã nói “Nếu người không muốn lấy công chúa Đại Tổng thì cứ nói ra, người kiên trì như vậy ta tin hoàng thượng nhất định sẽ không ép buộc người.”

“Không có khả năng, không chỉ hoàng thượng mà ngay cả thái hậu cũng muốn ép ta.” Da Luật Chân Hy nở một nụ cười mỉa mai.

“Nhưng là, Chân Hy, nếu người kiên quyết không chịu lấy nữ nhân kia, chẳng lẽ hoàng thượng cùng thái hậu sẽ dám lấy đầu người sao?”

“Bọn họ tất nhiên sẽ không làm vậy, chính là, nếu ta không thành thân với công chúa Đại Tổng, họ nhất định sẽ ép ta lấy cái Tử Oa công chúa kia!”

“Cái gì??” Hai người kinh ngạc đồng thanh hô to, nhưng ngay lập tức bình tĩnh “Cái này cũng khó trách, nghe nói Tử Oa công chúa mấy ngày trước rất giận dữ, đem toàn bộ tẩm cung ra tàn phá, nguyên lai hoá ra là vì Vương gia sắp thành thân, mà nữ nhân đó lại không phải là nàng!” Hai người nhìn nhau cười ha ha.

“Ta thật cao hứng khi thấy các người khoái trá như vậy.” Hắn mỉa mai nói “Bất quá các người cũng chỉ đứng phân nửa, Tử Oa chỉ biết ta phải kết hôn cùng Đại Tổng công chúa, không biết rằng ta sống chết không chịu lấy nàng ta.”

“Xin lỗi, Chân Hy, xem ra hoàng thượng cùng thái hậu thực sự đã làm khó người.” Hai người ngưng cười, nghĩ đến cái Tử Oa công chúa kia nhịn không được lắc đầu, nàng ta đã tức giận đến mức phá tan cả tẩm cung, nếu như để nàng biết Da Luật Chân Hy thà lấy công chúa Đại Tổng chưa hề quen biết cũng không thèm lấy nàng, nhất định hoàng cung sẽ một phen tan tành, đến lúc đó thực sự là vô phương giải quyết “Đại Tổng công chúa lấy người, người nhất định phải cảm tạ nhân gia, có thể nói nàng đã trừ cho người cái tai hoạ lớn mang tên Tử Oa trong tương lai.”

“Vậy sao?” Da Luật Chân Hy châm chọc cười...bất quá từ cái tai hoạ này lại nhảy ra một tai hoạ khác.

“Được rồi, vậy Đại Tổng chọn ai?”

“Còn chưa biết.”

“Tuy rằng chưa biết người phải lấy ai, nhưng đến khi thông báo hắc đội ngũ rước dâu sẽ lập tức xuất phát sang Đại Tổng hộ tổng công chúa đến đây, vậy mà...tại sao trong phủ của người một chút cũng chưa thấy chuẩn bị?”

“Không cần.” Hắc nhân nhả nói.

“Vì sao?”

“Bởi vì ta quyết định đi trung kinh bá đường, sau đó đem nàng về kinh thành.”

“Đi? Chúng ta như thế nào lại không biết?” Hai người nhìn nhau hỏi.

“Các người hiện tại đã biết.” Hắc nhân nhật liếc mắt nhìn bọn họ.

“A, ta nghĩ ra rồi, thảo nào mà hoàng thượng cùng thái hậu vội khởi hành đến trung kinh, nguyên lai muốn vì người mà chủ trì đại hôn!” Lý Tích Nã vẻ mặt bừng bừng như vừa ngộ ra được điều gì.

“Thế nhưng vì sao không ở kinh thành cử hành hôn lễ?” Đỗ Liệt Cổ bất chợt hỏi.

“Loại chuyện mất mặt này, càng ít người biết càng tốt.” Da Luật Chân Hy nhún nhún vai.

“Mất mặt?” Hai người nhướng mày.

“Ta biết các người đều muốn chờ có cơ hội để cười vào mặt ta.” Hắc nhân nhĩ nhiên hiểu rõ mục đích của bọn họ “Ta nói đúng chứ?”

Lý Tích Nã và Đỗ Liệt Cổ đồng loạt nhìn nhau cười.

“Chúng ta đương nhiên không như vậy rồi.”

“Không có sao? Vậy thì ai đã bỏ ra một nghìn lượng bạc đặt cược, nhất định công chúa Đại Tổng sẽ không thể tới được kinh thành?” Hắc nhân liếc liếc mắt nhìn Đỗ Liệt Cổ.

Đỗ Liệt Cổ xấu hổ cười cười, đó là bởi vì hắc nhân nói nữ nhân Đại Tổng luôn luôn chỉ ở trong phòng, một bước cũng không ra khỏi cửa, nhất định thân thể sẽ rất mảnh mai yếu ớt, cho nên mới dám lời chuyện này ra đặt cược.

“Còn nữa, không biết là ai đã bỏ hai nghìn lượng ra cược, nói rằng công chúa Đại Tổng nhất định sẽ không trụ được quá một tháng?” Hắc nhân nhìn sang một người “bạn tốt” khác nhếch miệng cười.

“Nguyên lai người đều đã biết.” Lý Tích Nã tỏ vẻ lơ đãng cười khẽ.

“Về chuyện này ta nói các người đừng bàn đến nữa, đến lúc mất bạc đừng trách ta không nhắc nhở sớm. Nữ nhân Đại Tổng được gả cho Đại Liêu ta, tất nhiên đến bây giờ vẫn chưa có ai được biết. Tuy rằng xác định nữ nhân Đại Tổng đưa đến kia không phải là cái dạng khuynh quốc khuynh thành gì nhưng bọn họ tuyệt đối cũng sẽ không dám gửi đi một nữ tử có chút khuyết thiếu nào, như vậy chẳng phải sẽ làm trò cười cho thiên hạ sao?”

“Người sắp lấy vợ, chẳng phải là lập chính phi luôn sao?”

“Chính phi thì sao? Nàng đối với ta mà nói, chỉ là một nữ nhân dư thừa.”

“Khởi bẩm Vương gia.” Một gã thủ vệ đột nhiên xuất hiện cung kính nói “Hoàng thượng phái người đưa tới một bức mật thư cho ngài.”

Da Luật Chân Hy sửng sốt, trầm giọng nói “Đưa ta xem.”

Thủ vệ bước lại gần hắc nhân, cung kính đưa ra bức thư, sau đó rất nhanh lui ra.

Hắc nhân mở thư ra, nội dung rất ngắn gọn, hắc nhân lướt qua một lượt, lập tức vùng lông mày xung quanh nhíu chặt lại.

“Hoàng thượng nói chuyện khẩn cấp gì sao?” Lý Tích Nã cùng Đỗ Liệt Cổ đồng loạt hỏi.

“Làm gì có chuyện lớn nào, việc này đáng lẽ ra chỉ cần sai người nói với ta một tiếng, hắc nhân chẳng qua muốn chọc tức ta nên mới làm bộ gửi mật thư thế thôi.” Hắc nhân nhả gấp bức thư lại.

“Rốt cuộc đó là cái gì?”

“Còn có cái gì ngoài việc đổi tượng thành thân của ta đã được quyết định.”

“Là vị công chúa nào?”

“Đại Tổng cửu vương gia Triệu Vân tiểu nhi nữ, người được gọi là Nhược Tâm công chúa Triệu Duẩn Anh.”

“Nhược Tâm công chúa...không thể nào!” Lý Tích Nã kinh hãi kêu lên.

“Sao vậy, chẳng lẽ ngươi đã từng nghe qua Nhược Tâm công chúa sao?” Đỗ Liệt Cổ ngạc nhiên hỏi.

“Trước khi có quyết định hoà thân, ta đã điều tra qua hoàng thất Đại Tổng, bao gồm cả công chúa, quận chúa...tất cả đều nói rằng nữ nhi Triệu Duẩn Anh kia từ nhỏ thân thể đã suy nhược lại lắm bệnh, chưa chắc đã sống được bao lâu.” Cái danh hiệu Nhược Tâm công chúa cũng vì thế mà ra đời.

Da Luật Chân Hy nhú mày không nói.

“Đại Tổng đưa tới một người như vậy là có chủ ý gì?” Đỗ Liệt Cổ bất mãn nói “Chân Hy, vậy ngươi quyết định ra sao?” Hắn quay sang Da Luật Chân Hy “Nếu như đem việc này ra nói với hoàng thượng, ta tin tưởng hoàng thượng sẽ yêu cầu Đại Tổng chọn một người khác.”

“Không cần.” Da Luật Chân Hy lãnh đạm đáp, hắn vốn là không có chút kỳ vọng mong muốn gì ở cái cuộc hôn nhân này, Đại Tổng công chúa kia sống hay chết không liên quan đến hắn. Mà nếu như hoàng thượng chọn lại, hắn đương nhiên sẽ không có cơ hội trở thành “cô phụ” để thực hiện mộng tưởng du sơn ngoạn thủy của hắn. Được, hắn đã quyết định, ngày mai sẽ xuất phát đi Đại Tổng!

Bỗng nhiên một tên thủ vệ chạy đến bẩm báo “Bẩm vương gia, lục vương gia đến.”

Ba người đều nhất loạt đứng sững.

“Hắn đến tìm ngươi làm cái gì?” Đỗ Liệt Cổ vừa nghe lục vương gia đến liền khó chịu không thôi.

“Ta nghĩ hắn cũng như hai người, là muốn đến ‘Chúc mừng’ ta.” Da Luật Chân Hy nhún nhún vai, nhanh chóng quay sang phía thủ vệ phân phó “Mời Lục vương gia đến đại sảnh chờ ta, ta lập tức đến ngay.”

“Vâng” Tên thủ vệ nhanh chóng lui ra.

“Ta nghĩ mục đích hắn đến đây không đơn giản như ngươi nói.” Lý Tích Nã nhú mày.

“Tên kia khẳng định lại muốn gây ra chuyện phiền toái gì.” Đỗ Liệt Cổ tỏ vẻ tức giận.

“Các người ở đây chờ ta, ta thực không muốn Đỗ Liệt Cổ người có thêm xung đột gì nữa với lục vương gia, một lát ta sẽ quay về.”

“Chân Hy, lòng người khó đoán, ngươi phải cẩn thận.” Lý Tích Nã lo lắng nhắc nhở hắn.

“Ta cũng muốn đi, nếu như tên kia...”

“Người đừng khiến Chân Hy gặp phiền phức thêm nữa.” Lý Tích Nã kéo Đỗ Liệt Cổ lại.

Da Luật Chân Hy lắc đầu, hắn thật lo lắng cho cái tên Đỗ Liệt Cổ tính tình nóng như lửa này, sợ có ngày không chỉ đem lại phiền phức cho hắn mà còn rước lấy tai họa cho cả Đỗ gia.

Khẽ thở dài, hắn hướng đại sảnh đi đến.

Lục vương gia muốn gặp hắn là vì cái gì?

Hắn hiện tại chỉ hy vọng, ngày mai xuất phát sẽ không có bất cứ cản trở nào.

****

Đại Tổng.

Đi dọc theo con đường cái, Da Luật Chân Hy nhú nhú mày, nghĩ đến chuyện lên được vào thành, lòng mày hắn đột nhiên thoải mái giãn ra.

“Vương gia, lúc đó rốt cục lục vương gia đã nói với ngài cái gì?” Đến từ lâu, tìm được một chỗ khá kín đáo, Nỗ Nhĩ Trát rốt cục nhìn không được bắt đầu hỏi.

Da Luật Chân Hy đầu đội một chiếc nón lớn màu đen, che khuất hơn nửa khuôn mặt, tay cầm chén rượu, lẳng lẳng uống từng ngụm. Nghe Nỗ Nhĩ Trát hỏi, hàng mi bất chợt nhếch lên. “Người nhìn lâu như vậy, thật không nghĩ được người chờ cho đến tận bây giờ mới hỏi.” Hắn cười khê.

“Vương gia, đó là bởi vì ta thấy ngài mặt mày cau có ủ dột, không dám quấy rầy a!”

“Kỳ thực hắn cũng không có nói gì, ngoài việc chúc mừng gì gì kia ra, còn dặn dò ta hãy cẩn thận đừng để nàng chết giữa đường, bằng không chiến tranh sẽ dễ nổ ra mà thôi.”

Nữ nhân mà hắn ám chỉ đích thị là đối tượng thành thân Đại Tổng của hắn – Nhược Tâm công chúa.

“Cái gì, chẳng lẽ hắn có mưu đồ gì với nàng sao?” Nỗ Nhĩ Trát kinh hãi hỏi. Lục vương gia hiểu chiến này luôn đối với việc hoà thân mà bất mãn, đích xác là hắn muốn mưu hại Nhược Tâm công chúa, làm vậy ngay lập tức sẽ có thể khơi ngòi chiến tranh.

“Đừng phỏng đoán lung tung.” Da Luật Chân Hy trầm mặt xuống.

“Thuộc hạ đáng chết.” Nỗ Nhĩ Trát cả kinh, lập tức nhận sai.

“Được rồi. Đến Đại Tổng này chúng ta nhất định phải cẩn thận.”

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến từng tiếng hét to.

“Mau mau lại xem, Cửu vương gia Tam công tử lại muốn giáo huấn người.” Người qua đường vội cho biết, trên mặt còn bừng bừng hưng phấn.

Từ lâu khách nhân biết tin cũng liền đứng dậy lao ra xem.

“Vương gia...” Nỗ Nhĩ Trát nhào người ra khỏi cửa sổ nhìn đi nhìn lại đám đông đang tụ tập náo nhiệt, một lúc sau quay sang hỏi chủ tử “Chính là cửu vương gia Tam công tử, ngài có muốn đến xem?”

Hắn ngẩng đầu đặt ly rượu xuống bàn, lam mâu chợt loé.

“Cũng tốt, ta nghe nói Nhược Tâm công chúa kia cùng Tam công tử là huynh muội song sinh, tướng mạo hẳn là rất giống nhau.” Hắn trầm ngâm nói “Đi thôi.”

Đặt lại trên bàn khối bạc vụn, hai người ly khai khỏi từ lâu.

Ra đến nơi, bọn họ thấy một bầy người bu đen kịt, mà “nhân vật chính” thì đang bị một đám người qua đường bao quanh.

“Thật là náo nhiệt a.” Nỗ Nhĩ Trát kinh ngạc nói.

Trong đám người, truyền đến tiếng cầu xin tha mạng cùng với một giọng nói trong trẻo ngây thơ.

“Nỗ Nhĩ Trát, người đi hỏi xem có chuyện gì.” Da Luật Chân Hy thấp giọng phân phó.

Hắn gật đầu, tiện tay chụp lấy một người qua đường “Làm phiền vị huynh đài đây, cho hỏi rốt cục đã có chuyện gì?”

“Các người là người từ nơi khác tới, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Thảo nào không biết, cửu vương gia tam công tử trong kinh thành nổi danh là ‘Quý sấu’ nha!” Người qua đường ngoảnh ngang liếc dọc một hồi, cuối cùng mới hạ giọng nói “Tam công tử cậy quyền cậy thế, ở kinh thành hoành hành ngang ngược, chỉ cần là người không vừa mắt hắn, nhất định sẽ bị hắn chỉnh đến sống dở chết dở mới thôi. Chúng ta đều là...dân đen chỉ có thể nén giận, chịu cực khổ một chút miễn sao còn giữ được cái mạng.”

Nỗ Nhĩ Trát kinh ngạc đưa mắt nhìn Da Luật Chân Hy, quay lại hỏi “Vậy...cửu vương gia cũng dung túng cho Tam công tử hay sao?”

“Cửu vương gia rất yêu thương tam công tử, huống chi ai dám lên tiếng, kẻ đó hẳn là không muốn sống nữa.”

Hắn gật đầu, nhẹ giọng nói cảm ơn rồi trở lại bên cạnh chủ tử “Vương gia...”

“Ta nghe thấy rồi.” Da Luật Chân Hy nhíu mày, đồn đại cửu vương gia trung can nghĩa đảm, luôn biết kiềm chế bản thân, không nghĩ tới lại sinh ra cái loại nhi tử bại hoại như vậy.

“Bây giờ chúng ta làm gì?”

“Bên trong hẳn là có kịch vui.” Hắn liếc nhìn xung quanh, tìm thấy một địa điểm rất thích hợp “Nỗ Nhĩ Trát, lên trên kia.” Hắn chỉ tay về phía một nóc nhà bên phải.

“Lên đó sao?” Nỗ Nhĩ Trát do dự, không muốn làm cho người ta chú ý.

“Tùy người, ra đi trước.” Hắn nói xong liền trực tiếp nhảy lên nóc nhà.

Nỗ Nhĩ Trát bất đắc dĩ phi thân một cái, ngay lập tức đáp xuống bên cạnh chủ tử.

Vừa nhìn vào phía bên trong đám đông, Nỗ Nhĩ Trát lập tức kinh ngạc mở to mắt “Vương gia, ngài cho rằng người kia chính là cửu vương gia tam công tử?”

“Đương nhiên chính là hắn.” Da Luật Chân Hy một đôi lam mâu trầm tĩnh chăm chú nhìn vào thân ảnh mảnh mai bên trong đám đông.

“Trời ạ! Hắn... là một cái nam nhân sao?” Đại Tổng nam nhân chẳng lẽ lại như thế, mảnh khảnh gầy yếu, nhưng xem ra hình như cửu vương gia Tam công tử so với nam nhân khác là nhỏ bé hơn vài phần.

“Tai vách mạch rừng, đừng nói lung tung.” Da Luật Chân Hy quả thật cũng có chút hoài nghi.

“Nếu như Nhược Tâm công chúa cùng cái nam nhân này có tướng mạo tương tự, ta phi thường hoài nghi đó chính là một nữ nhân bại hoại.” (~~> Phui phui cái miệng người đi)

“Nữ nhân như vậy thì không thể sống ở Đại Liêu quá ba ngày.” Hắn nghe vậy trào phúng đáp lại.

“Chính vì vậy mới nói, mọi người ở đây đều đồn đại rằng Nhược Tâm công chúa thân thể suy nhược lại lắm bệnh, không biết bao giờ sẽ đi đời nhà ma.” Đến Đại Tổng hai ngày, mọi tin tức đều đã tìm hiểu hết rồi, quả thực là đúng như Lý Tích Nã nói. “Ách, còn chưa chắc, có khi Nhược Tâm công chúa trên đường đến Đại Liêu sẽ đi đời luôn cũng nên.”

“Nếu như chuyện thiên hạ đồn đại là đúng, vậy...nhất định sẽ có khả năng đó.” Da Luật Chân Hy tiếp tục nhìn chăm chăm vào ba người đứng trong đám đông bên dưới.

Trong đám người, một mỹ ảnh thân vận lam bào, người được thiên hạ biết đến với cái tên tam công tử Triệu Duẫn Tu, kỳ thực lại chính là tiểu cô nương Triệu Duẫn Anh.

Nàng trên tay cầm một cây cung, nhắm thẳng vào hai người đang quỳ bên dưới.

“Các người còn không mau nói?” Nàng lạnh lùng nhếch môi.

“Tam...tam công tử tha mạng! Hai huynh đệ chúng ta làm sao dám đắc tội với tam công tử, tam công tử vì sao lại đối xử với huynh đệ chúng tôi như vậy?” Đại Ngưu dập đầu liêu mạng xin khoan dung.

“Bản công tử chính là nhân rồi không có việc làm, lần này muốn các người cùng ta tập luyện, cấp cho các người một cái vinh hạnh, thế nào? Không muốn sao?” Triệu Duẫn Anh tà nghệ nhìn bọn họ, biểu tình vô tội, ánh mắt lạnh lùng.

“Không...không dám...”

“Còn không chịu nói, vậy thì đừng trách cung tên trên tay bản công tử đây sẽ nhắm thẳng vào đầu các người!”

“Tam công tử...tha mạng a!”

“Các người nghi ngờ tài bắn cung của ta sao?”

“Tam công tử...hai huynh đệ chúng tôi còn có mẫu thân đã hơn bảy mươi tuổi cần phụng dưỡng, xin công tử giơ cao đánh khẽ, buông tha cho chúng tôi đi!” Đại Ngưu cùng A Cầu tiến lên một bước nước mắt nước mũi bắt đầu chảy ra cầu xin tha thứ.

“Nói cho cùng cũng giống như là ta đang khi dễ các người, các vị, ta có khi dễ bọn họ không?” Nàng cố ý hỏi những người xung quanh. Không có kẻ nào dám lên tiếng.

“Thôi vậy, không phải là bản công tử khi dễ các người, quyết định nhanh lên một chút, bản công tử không có tính kiên nhẫn, nếu như cái đầu của người trong lát nữa không giữ được ở trên cổ cũng đừng trách ta.”

“Ồ ô...tam công tử tha mạng...tha mạng a...”

“Ta đếm đến ba, các người biết điều thì mau nói ra, còn nếu không tự gánh lấy hậu quả.” Nàng nói xong lời cảnh cáo liền bắt đầu đếm “Một...”

“Người nói đi!”

“Không, là người nói đi!”

Hai người bắt đầu cãi nhau, không ai chịu nhường ai.

“Hai!” Xem bọn họ đùn đẩy nhau như vậy, Triệu Duẩn Anh thờ ơ lạnh nhạt, khoé miệng nhếch ra một nụ cười mỉa mai.

“Người là đệ đệ, phải nghe theo lời ta.” Đại Ngưu nói.

“Người là ca ca, vốn phải nhường đệ đệ.” A Cầu cũng không kém.

Một bộ hỗn loạn, nàng định mở miệng thì một giọng nói vang lên.

“Khoan đã, Tam công tử, nể mặt lão già này, xin tha mạng cho hai nhi tử của lão.” Đột nhiên, một lão nhân tập tễnh chạy vào đoàn người, đi tới trước mặt nàng quỳ xuống. Nàng lập tức buông cung tên ra.

“Bà bà, người sao phải làm vậy, hai người bọn họ biết người bị bệnh cũng mặc kệ, cả ngày chỉ biết đi đến sông bạc kỹ viện, ngân lượng ta cho người để đi đến đại phu cũng đều do bọn hắn lấy trộm, về đến nhà thì không chăm lo phụng dưỡng người, không thêm để ý người chết hay sống, người vì sao còn muốn thay bọn họ cầu tình?” Triệu Duẩn Anh nâng lão nhân đang quỳ đứng lên.

Một lời nói của nàng đã khiến cho tất cả mọi người biết được nguyên do.

“Mặc dù bọn hắn bất hiếu, cũng là nhi tử lão già này đứt ruột đẻ ra, lão thật sự rất cảm kích tam công tử...nhưng là...xin công tử một lần nữa mở lòng từ bi, đừng giết đi mấy đứa con bất hiếu của lão.”

“Bà bà...” Nàng chưa xót lau đi mấy giọt nước mắt trên khuôn mặt lão nhân, chuyển hướng sang hai huynh đệ Đại Ngưu A Cầu.

“Các người thấy rõ chưa, các người đối với bà bà bất hiếu như vậy, bà bà lại hết mực yêu thương các người, chẳng lẽ các người một điểm cũng không thấy hổ thẹn sao?”

Hai huynh đệ đồng loạt cúi đầu, không dám nói lời nào.

“Còn đứng ở đây làm cái gì, không mau dìu mẫu thân về nhà nghỉ ngơi!” Nàng nhìn hai người hét lên giận giữ.

“Vâng...vâng...” Hai người lập tức tiến lên, mỗi người một bên ôm lấy lão nhân.

“Ta cảnh cáo các người, nếu như còn để bản công tử biết các người vẫn không hiếu thuận với bà bà, ta sẽ không đơn giản mà bỏ qua cho các người như lần này, nghe rõ chưa?”

“Rõ rồi, rõ rồi.” Hai người đỡ lấy mẫu thân, nhanh chân dời đi.

Trò vui đã hết, mọi người lần lượt giải tán.

“Khổng Tu!” Triệu Duẩn Anh đột nhiên hô to.

Da Luật Chân Hy cùng Nỗ Nhĩ Trát thấy hiếu kỳ bèn nhìn về phía nam tử cả người đang cứng đờ phía trước, từ chuyện vừa rồi thì xem ra, cái nam nhân này khẳng định cũng là người được Tam công tử “chiếu cố”.

“Tam công tử.” Khổng Tu nơm nớp lo sợ quay người lại.

“Khổng Tu, vì sao nhìn thấy ta lại tỏ vẻ lo lắng như vậy?” Nàng lạnh nhạt cười đi đến.

“Không...không...” Hắn liều mạng lắc đầu.

“Phải không? Ta hôm qua thấy Hà tẩu quanh mắt đen quầng một vùng, nghĩ có phải hay không ngươi lại tiếp tục hành hạ nàng.” Nàng tức giận trừng trừng nhìn hắn.

“Ta...không có... ta dám thề, ta tuyệt đối không có đánh đập nàng, thực sự!” Hắn lo lắng kêu lên.

“Ta biết, Hà tẩu nói, nàng không cẩn thận tông trúng cửa.” Nàng nở nụ cười giả tạo. Khổng Tu thở phào nhẹ nhõm, chân mềm nhũn, ngồi bịch xuống đất.

“Xem ra ngươi thực sự đã rút ra được bài học.”

“Đúng vậy đúng vậy! Ta đã hiểu ra rồi, tuyệt đối không dám đánh đập nương tử!” Hắn lập tức gật đầu.

“Đúng vậy đúng vậy, ngươi tất nhiên là sẽ không dám nữa.” Triệu Duẫn Anh nở một nụ cười lớn, nhưng làm cho hắn không nhận được cảm thấy sợ hãi.

“Thật kỳ quái, ta hình như vừa nghe được có người gọi ta cái gì là... ‘Quý sâu’?”

“Hả?” Hắn nhất thời sắc mặt trắng bệch, hắn đã cố ý đè thấp thanh âm, ở đây ồn ào như vậy, tam công tử kia tại sao cứ nhiên lại có thể nghe thấy?

“Khổng Tu, thật sự là rất cảm tạ ngươi đã nghĩ ra một cái tên cho ta, ta rất thích cái danh ‘Quý sâu’ này nha, ta muốn sau này mỗi khi giải sầu đều dùng đến cái tên này!” Nàng ngồi xổm xuống “Khổng Tu, ngươi là người đúng không?”

“Đúng, ta là người, là người.”

“Chỉ cần là người, khi thấy ta cũng không cần khiếp sợ như vậy chứ?”

“Đúng, ngươi nói rất đúng.”

Triệu Duẫn Anh đứng dậy, thảnh thơi rút ra một cây tiêu cắm ở bên hông, tại đầu ngón tay xoay xoay mấy vòng, nhàn nhạt liếc mắt lên nhìn hai nam nhân to lớn đang đứng ở trên nóc nhà, say đó liền tiêu sái xoay người rời đi.

“Vương gia, gặp được việc này đúng thật là ngoài mong đợi.”

Da Luật Chân Hy không nói gì, nhìn theo thân ảnh mảnh khảnh đang rời đi.

Triệu tam công tử cùng vị hôn thê của hắn tướng mạo giống nhau, nếu như Nhược Tâm công chúa kia cũng có tính tình như thế này...thật là quá tốt!

‘Quý sâu’, gặp được người quả nhiên không uống phí!

“Nỗ Nhĩ Trát, Ba Cổ Đạt kia bao giờ thì mới tới đây?” Ba Cổ Đạt là người đứng đầu trong đoàn rước dâu.

“Dự tính ba ngày sau sẽ đến.” Nỗ Nhĩ Trát nghi hoặc nhìn hắn “Vương gia, ngài đang tính toán cái gì?”

Hắn cười “Tạm thời chúng ta theo Triệu tam công tử quay về cứu vương phủ thăm dò tình hình!”

4. Chương 4 (1)

Triệu Duẫn Anh lết lút đi từ cửa sau vào, vừa mới đóng cửa lại, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng hét to “Triệu Duẫn Anh!”

“Ách!” Nàng cả kinh, từ từ xoay người liền nhận ra là Triệu Duẫn Tu “Nga, A Tu...”

“Gọi ta Tam ca.” Triệu Duẩn Tu tức giận nói, cảm thấy khó chịu vô cùng, ngoại trừ ở trước mặt mọi người nàng mới gọi hắn là tam ca, còn nếu không nàng cũng chỉ kêu hắn một tiếng A Tu.

Nàng nhún vai, bất quá chỉ là một việc xưng hô nho nhỏ, vì cái gì phải so đo tính toán thế chứ.

“Người trốn ở chỗ này dọa người làm cái gì? Ăn no ngủ ngon không có việc gì làm hay sao?”

“Ta vì sao ở chỗ này hẳn người cũng biết.”

“Xin lỗi, ta không hiểu người đang nói cái gì.”

“Không biết? Triệu Duẩn Anh, người có thể lừa những người khác chứ đừng hòng qua mắt được ta.” Hắn hừ nhẹ “Ta đã sớm cảnh cáo người, không được dùng tên của ta ở bên ngoài làm chuyện xằng bậy, ta nói người vào tai này ra tai kia phải không?”

“Ta lấy tên của người làm chuyện xằng bậy à?” Nàng để lộ một vẻ mặt ngây thơ cực kỳ vô tội.

“Không có? Người còn muốn chối sao!” Triệu Duẩn Tu phẫn nộ trừng mắt nhìn muội muội “Từ lúc người vào cửa đã có người đến đây bẩm báo hết mọi chuyện, người muốn giải thích thế nào đây?”

“Ta chỉ là muốn thay trời hành đạo.” Nàng hai tay chống nạnh, nói nàng làm chuyện xằng bậy sao, thật là quá mức sỉ nhục nàng!

“Ta mặc kệ người muốn làm cái gì, tốt nhất là lấy tên của người ra, đừng có suốt ngày mạo danh người khác, như vậy gây rất nhiều phiền toái cho ta có biết không hả?” Hắn thực sự là bị nàng làm cho tức chết rồi.

Nàng nhướn mày nhìn hắn, hắn hình như tức giận không nhẹ, xem ra hôm nay sẽ không đơn giản mà buông tha nàng.

Nhưng mà không sao, chỉ cần nàng dùng chiêu này tất cả các ca ca của nàng sẽ đều phải nghe theo, nhất là hắn.

“Ta biết, chỉ là...” Nàng thần sắc buồn bã, đáy mắt hiện lên một tia sầu khí “Tam ca, muội muội biết mình đã gây ra nhiều phiền phức cho huynh, nhưng cũng chỉ còn một vài ngày nữa người của Liêu quốc sẽ đến đây đón muội, đời này, có khả năng chúng ta sẽ không còn được gặp lại nhau, xin tam ca đừng trách muội đã đem đến phiền phức cho huynh.” (~~> Nước mắt cá sấu chảy làm gì) Nàng gục đầu xuống, cả người tản mát một cỗ bi thương.

Triệu Duẩn Tu giật mình, mắt nhìn chằm chằm vào muội muội “Anh nhi...” Hắn lên tiếng nhẹ nhàng an ủi nàng “Xin lỗi, là tam ca đã quá tức giận.”

“Không phải, là ta không tốt, tam ca đã sớm cảnh cáo, thế nhưng...nhìn thấy người ta không biết quý trọng thân nhân, ta liền tức giận, rồi nghĩ đến việc mình sắp phải rời khỏi đây, ta nhịn không được mà làm bừa. Xin lỗi, tam ca...”

“Quên đi, không phải lỗi của muội, là do ta chuyện bé xé ra to, những loại người như vậy cũng nên hảo hảo giáo huấn một phen.” Hắn vội vã tiếp tục an ủi nàng.

“Tam ca, huynh thật sự không trách ta sao?”

“Không trách muội.”

“Cảm tạ tam ca.” Nàng xảo trá cười, trở về với bộ dạng tươi tắn của mình, rời khỏi vòng ôm của hắn “Tam ca, ta hơi mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi.”

“Được, người về phòng đi, ta sẽ thay người giải thích mọi chuyện với cha.”

“Tam ca, huynh đối với ta thật tốt, cảm tạ huynh, đời này may mắn được làm muội muội của huynh, cho dù bị số phận bạc đãi ta cũng cam lòng.”

“Người nói gì vậy, huynh muội chúng ta sẽ suốt đời được ở bên nhau.”

“n.” Nàng ôn nhu cười, xoay người rời đi.

Nàng thực phục chính bản thân mình quá đi!

Kỹ năng của nàng đủ sức lừa những người khác, huống chi là hần. Hần hiện giờ chắc chắn còn chưa biết bị nàng chơi cho một vỏ, hắc hắc...

“Vương gia...”

Nấp ở một nơi bí mật nào đó Nỗ Nhĩ Trát nhìn sang phía chủ tử, đáy mắt tràn ngập sự kinh ngạc khó tin.

“Ta biết người muốn nói gì, chuyện đồn đại đúng là không thể tin được, phải không?” Cái gì mà thân thể suy nhược lại lắm bệnh, tuy thời đều có khả năng đi gặp Diêm Vương, có ai ngờ tới Triệu tam công tử kia lại là một giai nhân nguy trang, mà cái giai nhân đó không ai khác chính là vợ sắp cưới của hần.

“Vương gia, Nhược Tâm công chúa kia thực sự khôn lường, ngài xem xem nàng đã lừa gạt Triệu Duẫn Tu thế nào, trên mặt lộ hần ra vẻ xảo trá. Những lời vừa rồi của nàng chắc chắn là muốn tranh thủ đồng tình của hần.”

“Người không cảm thấy như vậy là rất thú vị sao?” Da Luật Chân Hy lam mầu loé lên tia hứng thú, lúc này hần còn nghĩ, Nhược Tâm công chúa nếu như có được cái cá tính kia thì thật tốt, không ngờ người đó lại chính là nàng!

“Thú vị sao?”

Hần một điểm cũng không thấy có cái gì gọi là thú vị.

“Chỉ ít ta cũng không cần lo lắng đến việc Nhược Tâm công chúa kia trên đường đến Đại Liêu không trụ được mà đi đời nhà ma.” Xem ra lục vương gia hần là sẽ rất thất vọng rồi.

“A...cũng phải.” Nỗ Nhĩ Trát thở dài, nữ nhân kia sắp trở thành Vương phi của chủ tử hần, không biết Vương phủ rồi sẽ trở thành cái dạng gì nữa, thực sự là làm cho hần rất lo lắng “Vương gia, ngài có tính toán gì tiếp không?”

“Quan sát vài ngày, sau đó theo đội ngũ hộ tống Nhược Tâm công chúa về Đại Liêu bái đường thành thân!”

Nỗ Nhĩ Trát kinh ngạc nhìn chủ tử, thế nào Vương gia lại...có vẻ cao hứng như vậy?

Quay người nhìn lại về hướng Nhược Tâm công chúa đã đi, hần đột nhiên có một dự cảm bất thường về tương lai.

~~~~~

Đội ngũ đón dâu của Đại Liêu cuối cùng cũng đã đến, dự định trước mùa đông sẽ hộ tống Nhược Tâm công chúa đến được Đại Liêu.

“Vì sao ta không thể đi? Ta là tì nữ thân cận của quận chúa, ta nhất định phải đi.” Biết mình không được phép cùng chủ đến Đại Liêu... tuy rằng nhìn vào đôi mắt to của hần...vừa giống mỹ nam lại vừa khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, Tiểu Thiên dù kinh sợ những vẫn là không nhịn được chất vấn.

“Đây là lệnh của Vương gia chúng ta, Vương gia vì sự an toàn của Nhược Tâm công chúa đã an bài hai thị nữ biết tiếng Hán.” Đội trưởng hộ vệ Ba Cổ Đạt quay sang nói, thái độ kính cẩn, không phải vì Tiểu Thiên mà tổn nước bọt giải thích, hần làm vậy chính là vì vị cô nương đang che mặt bên cạnh – Triệu Duẫn Anh. Hần xoay người lại vung tay lên, hai thị nữ phương bắc đồng loạt đi tới “Các người mau bái kiến Nhược Tâm công chúa.”

Hai tỳ nữ quay sang Duẫn Anh hành lễ.

“Nô tỳ Mã Nhân tham kiến Nhược Tâm công chúa.”

“Nô tỳ Lỵ Khản tham kiến công chúa.”

“n.” Nàng gật đầu, toả ra một khí chất vô cùng cao quý.

Nàng căn bản vốn dĩ cứ tưởng bọn họ như thế nào, nguyên lai cũng chỉ là hai cái nữ nhân Khiết Đan*, bọn họ sau này nếu có chu đáo quan tâm đến nàng thì đúng là chuyện không tưởng.

Khoát tay một cái ý bảo hai người đứng lên, nàng quay sang Tiểu Thiên nói “Nếu đây đúng là mệnh lệnh của Vương gia, Tiểu Thiên người ở lại đi.”

Ba Cổ Đạt im lặng quan sát, xem ra Nhược Tâm công chúa không giống với lời đồn, nàng một thân khí chất cao ngất trời, không hề có vẻ gì là yếu ớt nhu nhược. Tuy là vậy nhưng chính hắn vẫn cảm thấy có điểm hoài nghi, nàng liệu sẽ sống được ở Đại Liêu trong bao lâu?

*

“Vương gia, có muốn hay không nói với Ba Cổ Đạt, Nhược Tâm công chúa đích thị là nữ nhân trong ngoài không đồng nhất, khiến cho hắn một phen bị lừa?” Ngụy trang trong đội ngũ rước dâu, Nỗ Nhĩ Trát nhìn chủ tử nói nhỏ.

“Không nên nhiều lời.” Da Luật Chân Hy trừng mắt nhìn hắn.

Nỗ Nhĩ Trát bĩu môi, quay đầu lại nhìn về phía Ba Cổ Đạt cùng Nhược Tâm công chúa, chính là hắn muốn từ từ thưởng thức một màn ly biệt phía trước.

*

“Quận chúa, người không muốn cho Tiểu Thiên theo người sao?” Tiểu Thiên trong lòng khiếp sợ nhìn nàng hỏi.

“Tiểu Thiên, người chắc chắn sẽ không thể thích ứng được với Đại Liêu, ở tại chỗ này thì tốt hơn.” Triệu Duẩn Anh mỉm cười, thoải mái quay sang Tiểu Thiên “Ta biết người cũng không muốn xa Tiểu Võ đúng không?”

Tiểu Thiên trên khuôn mặt thoáng chốc đỏ bừng “Đó là hai việc khác nhau, quận chúa, Tiểu Thiên là tỳ nữ của quận chúa, đáng lẽ phải được đi theo...”

“Tiểu Thiên, đừng bắt ta phải nói nhiều nha.” Nàng cố ý thở dài.

“Quận chúa...”

Quả nhiên, Tiểu Thiên không dám nói thêm gì nữa.

“Cha.” Nàng đi tới trước mặt phụ thân “Nữ nhi muốn gả Tiểu Thiên cho Tiểu Võ, phiền cha thay tiểu nữ làm chủ hôn lễ này.”

“Ta sẽ làm, người yên tâm.” Triệu Vân nhận lời.

Nàng ôn nhu mỉm cười, chuyển hướng qua Vương phi bên cạnh phụ thân.

“Nương, người đừng vì nữ nhi mà đau lòng, nữ nhi tuyệt đối sẽ không có việc gì.”

Vương phi nhẹ nhàng vỗ về mái tóc của nàng, sửa lại khăn che mặt cho nàng rồi khẽ thở dài, lúc bà nghe tin nữ nhi của mình sắp xuất giá đã khóc như mưa, ngất lên ngất xuống mấy lần.

“Người xuất giá rồi, sợ sau này không có cơ hội gặp lại.” Bà ghen ngào.

“Sẽ không đâu, nương, nữ nhi nhất định xin phu quân cho phép về nhà thăm nương.”

Ba Cổ Đạt khẽ nhíu mày, không nhìn lại Da Luật Chân Hy đang ở phía sau, thăm nghĩ chuyện hồi hương thăm viếng mà nàng nói chắc chắn là không có khả năng.

“Nương sợ rằng người sang lân bang sẽ phải chịu khổ a!” Vương phi nức nở khóc.

“Nương, người nữ nhi lấy chính là Vương gia, được hưởng vinh hoa phú quý sao lại gọi là chịu khổ? Người yên tâm đi.” Triệu Duẩn Anh mỉm cười, nhìn mẫu thân nháy mắt mấy cái, tựa vào bên tai nàng nói nhỏ “Hơn nữa nữ nhi cũng đâu phải yếu ớt, dựa vào tính tình của nữ nhi, người cần gì phải lo lắng, nhất định sẽ quản được con rể người a!”

“Tuy người nói như vậy, nhưng ta vẫn có chút đau lòng...”

“Phu nhân...đừng nói nữa.” Triệu Vân xoay người ôm lấy thê tử, nghiêm túc nhìn nữ nhi “Anh nhi, lần này ta phải ba ca ca đi theo chăm sóc người, nhưng đến được Đại Liêu, ba ca ca nhất định phải trở về, sau này người cũng chỉ có thể trông cậy vào chính bản thân người thôi.”

“Cha yên tâm, nữ nhi nhất định sẽ sống tốt.” Nàng cương quyết nhìn phụ thân.

Bái biệt phụ mẫu, Triệu Duẩn Anh xoay người đến trước chiếc kiệu hoa mà hoàng thượng đã ban cho cùng hơn mười xe ngựa đầy vàng bạc châu báu, tơ lụa ngọc ngà và y phục thành thân, đợi ba vị ca ca cùng đi đến mới nhẹ nhàng bước lên cỗ kiệu, hướng phía bắc mà xuất phát.

“Ồ..ô..quận chúa...” Tiểu Thiên nức nở chạy theo sau kiệu hoa.

“Đừng chạy theo ta, Tiểu Thiên, người mau quay lại đi.” Nàng tựa vào cửa sổ, nhìn Tiểu Thiên hô to.

“Quận chúa, người phải bảo trọng a! Nghìn vạn lần không được để chính mình chịu ủy khuất, phương bác lạnh lẽo, người nhớ phải mặc thêm xiêm y, cẩn thận bị nhiễm phong hàn...” Tiểu Thiên vừa chạy vừa hét to, dặn dò xong nàng cũng ngừng lại không đuổi nữa.

Triệu Duẩn Anh bất chợt cũng muốn khóc.

“Anh muội, hiện tại hối hận vẫn còn kịp.” Triệu Duẩn Nghiên thúc ngựa đi song song kiệu hoa, thấp giọng nói. Chỉ cần Anh muội nói một tiếng, dù là kháng chỉ bọn họ cũng nhất định sẽ đưa nàng đi, đây chính là lời cha nói lúc trước.

“Đại ca, ta sẽ không hối hận.” Nàng kiên định quyết tâm, không chỉ có vậy, trong lòng nàng cứ nhiên lại bùng phát một nỗi chờ mong, ly khai được Đại Tổng lĩnh lễ giáo, nàng khẳng định sau này sẽ có thể tự do thể hiện thân thủ của mình, làm việc chính nghĩa cùng không cần lo lắng mình là phận nữ nhi, không phải sao?

Người chờ xem, Da Luật Chân Hy!

(*) Chú thích: Khiết Đan hay Khất Đan (chữ Hán: 契丹) là âm Hán Việt tên gọi của một dân tộc du mục Khitan (còn được phiên âm là Khitai hay Kidan), từng tồn tại ở Trung Á và Bắc Á. Dân tộc này từng phát triển thành tổ chức quốc gia Liêu quốc, tồn tại và kiểm soát phía bắc Trung Quốc giai đoạn 907-1125.

Một số tư liệu về Đại Liêu: Nhà Liêu (907-1125), đôi khi còn được biết đến như là Vương quốc hay Đế chế của người Khiết Đan gốc Mông Cổ, do dòng họ Da Luật (耶律) thành lập trong những năm cuối của nhà Đường, mặc dù Da Luật A Bảo Cơ không công bố niên hiệu cho đến tận năm 916. Người chính thức bắt đầu đế chế Khiết Đan, hoàng đế Da Luật Đức Quang chính thức đặt tên là Đại Liêu hay nhà Liêu vào năm 937 (theo Biên niên sử Trung Quốc). (~~> Dòng họ Da Luật của Chân Hy ca ca đây =]])

Tên gọi của đế chế là Khiết Đan trong các khoảng thời gian từ năm 907 (khi lập quốc) đến năm 937 cũng như từ năm 983 đến năm 1066. Từ 契丹 trong tiếng Nga, Cathay trong tiếng Anh, Catai trong tiếng Bồ Đào Nha, Catay trong tiếng Tây Ban Nha đều có nghĩa “Trung Quốc” và đều bắt nguồn từ tên gọi của dân tộc này.

Nhà Liêu bị nhà Kim thôn tính năm 1125. Tuy nhiên, con cháu của nhà Liêu do Da Luật Đại Thạch dẫn đầu đã chạy về phía tây để thành lập nhà Tây Liêu 1125-1220, còn được gọi là Hãn quốc Kara - Khiết Đan, nhà nước này tồn tại cho đến khi kỵ binh Mông Cổ của Thành Cát Tư Hãn tràn xuống. (~~> Ta tự hỏi có phải là cái “thằng cha” Da Luật Thạch đệ đệ của Chân Hy ca ca không nhỉ)

5. Chương 4 (2)

~*~

Hoàng hôn buông xuống, bọn họ tìm nơi ngủ trọ ở một khách điểm bình dân ngoài thành.

“Thỉnh công chúa nghỉ sớm một chút, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ xuất phát.” Ba Cổ Đạt cung kính nói xong, phân phó hai thị nữ hầu hạ công chúa rồi lui xuống.

Sau khi tắm rửa, lau mặt chải đầu, Triệu Duẩn Anh liền cho hai thị nữ lui ra ngoài, mặc dù Mã Nhân lòng Ly Khản đối nàng thái độ kính cẩn, bề ngoài thì phục tùng nhưng nàng biết bọn họ thực chất là khinh thường Vương phi người Hán như nàng.

“Đại ca, nhị ca, tam ca, mau vào đây, Anh muội muốn cùng mọi người thương lượng một chút.”

Nhìn thấy mắt nàng loé lên vài tia quỷ dị, bọn họ cư nhiên có dự cảm bất thường.

“Nga, ta có chút việc bận, ta đi trước...” Bọn họ trăm miệng một lời, chân đã muốn thoái lui.

Nàng trên mặt nở nụ cười xảo quyệt “Không còn kịp nữa rồi.”

Ba người bị lôi vào phòng, vẻ mặt đau khổ nhìn nhau, nhất là Triệu Duẫn Tu, hắn đã sớm đoán được nàng sắp bày ra trò quỷ quái gì “Người không cần nghĩ nữa, ta nhất định sẽ không đáp ứng người.”

Nàng nhướn mày “Tam ca, ta chưa nói gì nha!” Thật không hổ là ca ca song sinh của nàng, hắc hắc!

“Người không cần phải nói, người muốn làm gì chẳng lẽ ta lại không hiểu sao?” Hắn quay người trừng mắt nhìn nàng.

“Vậy sao? Huỳnh nói ta nghe xem.” Nàng cười cười.

“Người muốn cùng ta đổi thân phận, đúng không?”

“Cái gì? Không thể!” Triệu Duẫn Nghiên cùng Triệu Duẫn Ánh cả kinh, lập tức hô lên.

Nàng bật lỗ tai lại, quỷ quái nhìn bọn họ.

“Ta van các huynh, lỗ tai ta không có hỏng, có cần phải lớn tiếng như vậy không?”

“Duẫn Anh, người không thể nói giỡn như vậy được, người cùng Duẫn Tu bây giờ đã khác biệt rất nhiều, nhất định sẽ bị nghi ngờ, đến lúc mọi người đều biết thì làm sao?”

“Yên tâm đi, cả ngày các huynh đều ngồi trên ngựa, Ba Cổ Đạt kia thì luôn đi tuốt xa đằng trước, ta dám đảm bảo giờ có đến trước mặt hắn hắn cũng sẽ không biết các huynh là ai.”

“Còn các hộ vệ khác thì sao? Nhất định sẽ có người chú ý!”

“Chú ý tới cái gì? Đừng quên ta từ đầu đã luôn mang khăn che mặt, lại luôn ngồi trong kiệu, bọn họ chắc chắn còn không biết dáng dấp của ta ra sao. Ta cùng tam ca lớn lên đã có dung mạo giống nhau, nhất định không ai phát hiện ra.”

“Có bị phát hiện hay không cũng không quan hệ, Anh muội, ta không-đồng-ý!” Triệu Duẫn Tu hùng hổ nhìn nàng.

“Tam ca...các người có nghĩ đến hay không...lần này phải xuất giá, bây giờ chính là cơ hội được tự do cuối cùng của muội, sau này lấy cái nam nhân Đại Liêu kia, nói không chừng sẽ có số phận như con chim nhỏ, quanh năm bị nhốt trong lồng...” Nàng cụp mắt lại, cố nặn ra một thanh âm nghẹn ngào.

Triệu Duẫn Ánh cùng Triệu Duẫn Nghiên bất chợt cảm thấy đau lòng, nhất loạt quay sang phía Triệu Duẫn Tu.

Triệu Duẫn Tu ngửa mặt lên thở dài “Đại ca, nhị ca, vậy còn hai thị nữ kia? Cho dù là đội thị vệ không biết, các người nghĩ hai nàng cũng không nhận ra sao?”

“Tam ca, huynh yên tâm đi, hai thị nữ kia vốn không cam tâm tình nguyện hầu hạ ta, trừ phi được gọi đến, cho dù là ta sắp chết đói cũng sẽ không bao giờ chủ động tiếp cận ta.”

“Cái gì? Vậy mà còn dám nói vì muội mà an bài hai thị nữ biết tiếng Hán kia?”

“Đại Liêu trước mặt người Hán chúng ta luôn tỏ ra là mạnh mẽ giỏi giang hơn, các người không thấy sao?”

“Cho dù là như vậy nhưng lấy thân phận nô tỳ thì quả thật đáng bị khé vào tội đại nghịch bất đạo!”

“Yên tâm, các ca ca, hai thị nữ kia đối với ta không phải là vấn đề, bây giờ trở lại chuyện chính, tam ca, huynh cuối cùng là có chịu đáp ứng ta hay không? Giúp ta hưởng thụ chút thời gian tự do trước khi xuất giá, chuẩn bị cho chuỗi ngày bị tù túng sắp tới...” Triệu Duẫn Anh mở to đôi mắt ngày thơ, yếu ớt nhìn Triệu Duẫn Tu, trong đầu đã bắt đầu đếm ngược: ba, hai, một!

“Được rồi! Ta đáp ứng người.” Triệu Duẫn Tu thở dài, vậy là hắn vẫn phải thoả hiệp.

“Tam ca, cảm tạ người.”

Nàng nhỏ một giọt lệ, ôm lấy hân, trong lòng cảm kích dâng trào.

“Chúng ta nhất định ủng hộ người, bất quá người cũng đừng gây chuyện, được không?” Triệu Duẩn Anh cùng Triệu Duẩn Nghiên nói, vỗ vỗ đầu nàng, nhìn không được dạn dè.

“Sẽ không đâu, ta rất an phận.” Nàng hùng hồn khẳng định.

Phải không đây?

Ba người đồng loạt hoài nghi. Bất quá cũng chỉ để cái nghi ngờ đó trong bụng.

“Được rồi, muội nói đi, bây giờ muội muốn làm cái gì?”

~~

Một canh giờ sau ba người đồng loạt ly khai.

Trong phòng, nàng thổi tắt nến, đi ngủ.

Trên nóc nhà, Da Luật Chân Hy cẩn thận đem viên ngói để lại chỗ cũ, xoay người lại từ từ rời đi.

“Vương gia...bọn họ rốt cục suy nghĩ cái gì à? Thế nào lại dám làm ra cái chuyện này?” Nỗ Nhĩ Trát gãi gãi đầu, vụn phần không giải thích được.

Hắn không nói gì, ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt đầy hứng thú, dường như phỏng phát một ý nghĩ rất thú vị.

“Vương gia, chẳng lẽ cứ để Nhược Tâm công chúa thích làm gì thì làm như vậy sao?”

“Người nghĩ còn cách nào khác? Nàng tỏ thái độ thương tâm như vậy chẳng lẽ người nữ phá bỏ thú vui của nàng sao?” Hắn cười khế.

“Nàng căn bản chỉ là gạt người, Vương gia ngài chẳng lẽ không hiểu?” Nỗ Nhĩ Trát kinh ngạc hỏi.

“Vậy thì sao?”

“Vương gia!”

“Nỗ Nhĩ Trát, về phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải dậy sớm.” Hắn nói xong liền phi thân rời đi.

Nỗ Nhĩ Trát ngây ngốc một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, thiếu chút nữa ôm đầu kêu lên. Dự cảm của hắn cuối cùng đã thành sự thật, thời gian này quả thực là lắm tai ương. Nghiêm trọng nhất chính là, Vương gia tựa hồ tỏ ra rất thích thú.

Sau khi bọn họ rời đi nửa canh giờ, hai nhân ảnh lặng lẽ đột nhập vào phòng Triệu Duẩn Anh, giây lát, trong phòng truyền ra một tiếng kêu lớn, hai nhân ảnh bị đánh bay ra ngoài cửa sổ, đau đớn rên rỉ không đứng dậy nổi.

Triệu Duẩn Anh bước ra khỏi phòng, trừng mắt lên nhìn hai nhân ảnh đang nằm trên mặt đất – Mã Nhân cùng Lý Khản.

“Ta biết các người lòng dạ khó lường, nhưng không ngờ các người lại to gan lớn mật đến vậy, cư nhiên muốn giết ta, đáng tiếc các người không có cơ may đó.”

Việc đầu tiên nàng làm là đến gặp các ca ca.

“Chuyện gì xảy ra?” Bọn họ cả kinh hỏi.

“Có người muốn lấy mạng của ta, còn lý do vì sao, ta không biết.” Triệu Duẩn Anh nói đơn giản.

“Chết tiệt!” Ba người thấp giọng “Người không sao chứ?”

“Không có việc gì.”

Nàng lắc đầu “Đại ca, nhị ca, tam ca, ta không muốn cho mọi người biết ta đã đả thương các nàng ta, chuyện này ta xin nhường lại cho các huynh.”

“Được, nhưng còn người, mau về phòng mặc thêm xiêm y, người không muốn người ta thấy người với bộ dạng này đây chứ?”

“Ta mặc như vậy thì có sao?”

Triệu Duẫn Anh đảo mắt, trên người nàng xiêm y tuy mỏng manh, thể nhưng cũng không dễ hở ra cái gì.

“Bọn họ tới.”

Ba Cổ Đạt cùng một đám thị vệ vội vã đi đến.

“Có chuyện gì vậy?” Hắc Nghi ngờ hỏi.

Triệu Duẫn Anh ngồi trong lòng Triệu Duẫn Nghiên, cả người nàng run lên.

“Các người phái đến mấy thị nữ thật tốt, cư nhiên dám ám sát công chúa!” Triệu Duẫn Ánh giận giữ nói
“Nếu không có chúng ta đến kịp lúc, hậu quả thật là không dám nghĩ tới!”

“Cái gì?” Ba Cổ Đạt kinh sợ, trừng mắt nhìn vào Mã Nhân cùng Lý Khản đang nằm trên mặt đất.

“Hai ả còn chưa chết, giao cho các người thẩm vấn, chúng ta muốn nghe một lời giải thích hợp lý.”

“Đương nhiên, chúng ta lập tức sẽ xử lý.” Hắc trầm giọng quay sang một tên thủ vệ “Người, mang hai ả đi, chờ...xử lý!”

Hắc thiếu chút nữa đã nói ra hai chữ ‘Vương gia’.

Chờ bọn thủ vệ đem hai thị nữ đi, Ba Cổ Đạt nhìn Triệu Duẫn Nghiên đang ôm lấy Triệu Duẫn Anh, bấy giờ đã phát ra tiếng thút thít, có vẻ như nàng chịu kích động không nhỏ.

“Nhược Tâm công chúa không có việc gì chứ?” Hắc hỏi.

“Không có bị thương, chỉ là...đã quá kinh sợ.” Triệu Duẫn Tu nói, thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi. (~~>Anh này chắc chưa bao giờ nói dối nên không đủ trình =]])

“Nơi này có chúng ta là được, các người lui ra đi.”

“Thế nhưng...”

“Công chúa hiện giờ đang rất hoảng loạn, chỉ sợ không chịu được có người lạ ở bên cạnh.” Triệu Duẫn Nghiên cố ý kéo dài giọng nói, đã diễn thì phải diễn tới cùng.

“Được, ta xin phép cáo lui.” Ba Cổ Đạt vung tay lên ý bảo bọn thủ vệ rời đi, được một quãng hắc tiến lại gần phía Da Luật Chân Hy đang ngụy trang trong đám hộ vệ.

“Vương gia?” Hắc hạ giọng, đề phòng huynh đệ họ Triệu nghe được.

“Mau tìm ra chủ mưu cho ta.” Da Luật Chân Hy cắn răng nói nhỏ, tay nắm chặt tự kiềm chế không cho mình tiến lại gần đó, Triệu Duẫn Nghiên kia cho dù là danh nghĩa huynh trưởng cũng không thể thoải mái ôm nàng trong lòng như vậy được! (~~> Hổ hổ hổ Hy ca bắt đầu ăn dấm chua rồi)

Lúc đầu căn bản chỉ cảm thấy hứng thú, nguyên lai hắc không biết mình đã nhanh chóng sa vào lưới tình.

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Da Luật Chân Hy nhìn về phía Triệu Duẫn Anh, nàng khóc, chẳng lẽ là đã chịu kích động lớn vậy sao?

A! Nhất định không phải! Hắc sao có thể quên được bản tính của nàng chứ, nếu chỉ vì chút chuyện cón con như vậy mà nàng trở nên hoảng loạn thì đích thị là chuyện không tưởng.

“Đi thôi!” Da Luật Chân Hy cười khế, xoay người rời đi.

Thấy bọn họ đã đi hết, nàng mới nhanh chóng thoát khỏi vòng ôm của Triệu Duẫn Nghiên.

“Người kia là ai?” Nàng hỏi.

“Xa quá, trời lại tối nên không nhìn rõ, có lẽ là một trong mấy tên hộ vệ.” Triệu Duẫn Ánh nói.

“Không giống, Ba Cổ Đạt đối với hắc có vẻ rất cung kính.”

“Quản nhiều chuyện như vậy làm cái gì, đi ngủ sớm một chút đi.”

Triệu Duẫn Anh nở nụ cười quỷ dị “Tam ca, lúc này huynh có nhắc đến chuyện ta không muốn ở cạnh người lạ cho bọn họ biết, sau này chắc chỉ ta mới có thể ‘Hầu hạ’ người rồi.”

“Chẳng phải là đúng ý người sao!” Triệu Duẫn Tu lộ ra một bộ mặt trào phúng.

“Ha ha! Cái này gọi là trời cũng giúp ta!”

6. Chương 5 (1)

Sáng sớm, đại đội lục tục chuẩn bị rời đi.

“Đêm qua thẩm vấn hai tên thích khách kết quả ra sao rồi?” Triệu Duẫn Nghiên vừa thấy Ba Cổ Đạt liền hỏi.

“Rất xin lỗi, hai tên thích khách đó rất nhanh đã uống thuốc độc tự vẫn.”

“Cái gì?” Triệu Duẫn Nghiên nhìn về phía hai huynh đệ “Vây là nguy hiểm vẫn còn, muội muội ta tùy thời đều có thể bị công kích!”

“Tam vị công tử yên tâm, Vương gia của chúng ta đã phái hai gã thủ vệ đến bảo vệ cho Nhược Tâm công chúa.” Ba Cổ Đạt ngoắc tay, ngay lập tức Da Luật Chân Hy cùng Nỗ Nhĩ Trát liền đi tới.

Triệu Duẫn Nghiên cùng Triệu Duẫn Ánh trong lòng đầy nghi ngờ, nhìn về phía Triệu Duẫn Anh, kế hoạch của bọn họ nhanh chóng đã bị sụp đổ.

“Ba Cổ Đạt đại nhân, huynh đệ chúng ta đều có võ công, Vương gia có ý tốt, chúng tôi xin nhận.” Triệu Duẫn Anh nhẹ giọng nói, trong đầu không ngừng chửi rủa cái tên thối Vương gia kia “Nhưng là xá muội hiện giờ đã quá kinh hãi, không muốn tiếp cận người lạ, nói gì thì nói, chúng ta vẫn là không thể tín nhiệm được người các người phái tới, việc ám sát kia không khả là không có khả năng xảy ra thêm lần thứ hai, để đề phòng sự việc lại diễn ra, chúng ta nguyện ý bảo vệ cho xá muội.”

“Đây là lệnh của Vương gia.” Ba Cổ Đạt nói xong một câu, quay sang chấp tay nhìn Da Luật Chân Hy rồi liền hạ lệnh xuất phát.

Triệu Duẫn Anh nhướn mày, nam nhân che mặt kia chẳng lẽ thân phận cao hơn Ba Cổ Đạt sao? Nếu không vì lý do gì Ba Cổ Đạt lại chấp tay hành lễ với hắn?

“Đại ca, nhị ca, nếu đây là lệnh của Vương gia, chúng ta đành phải nghe theo, bên trái nhờ hai người các huynh bảo hộ, ta cùng các vị huynh đệ kia sẽ vòng sang bên phải.” Nàng nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Tam đệ, người...không đùa đấy chứ?” Triệu Duẫn Nghiên lo lắng nhìn nàng.

“Người yên tâm đi, đại ca, ta không đùa...việc đó vốn không thành vấn đề.” Nàng khẳng định, hai tên thủ vệ này có vẻ lai lịch bất minh, không thể để bọn họ tiếp xúc nhiều với hai vị đại ca bậc trực thăng tính của nàng được.

Đội ngũ rước dâu đi phía trước, Nỗ Nhĩ Trát bị Da Luật Chân Hy phái ra phía sau kiệu hoa, còn chính mình chạy song song với Triệu Duẫn Anh. Hắn không nhìn nàng cũng không mở miệng nói lấy một câu, hắn tin tưởng nàng sẽ không nhả nãi được lâu.

Quả nhiên là vậy.

“Ai, người tên gì?” Triệu Duẫn Anh nghiêng đầu nhìn Da Luật Chân Hy, dự định bắt đầu “nói chuyện phiếm” với hắn.

Da Luật Chân Hy quay đầu, lam mâu dừng lại trên khuôn mặt nàng, lần đầu tiên nhìn nàng gần như vậy, hắn đột nhiên cảm thấy chấn động, nàng...thực sự quá đẹp!

“Làm sao vậy? Người không hiểu tiếng Hán sao?” Nàng kinh ngạc hỏi, nhướn đầu tới gần hắn, bất chợt cả kinh khi thấy hai con mắt màu lam của hắn “Ánh mắt của người...”

Hắn quay đi, kéo chiếc mũ xuống thấp che lại đôi mắt, chỉ sợ nàng sẽ biết được chân tướng thật của hắn.

“Ta còn đang nghĩ, tại sao ngươi lại đội chiếc nón xấu xí như vậy, nguyên lai vì ánh mắt của ngươi a!” Nàng ngộ ra.

Hắn lẳng lặng quan sát phản ứng của nàng, người Hán thật kỳ quái, nếu thấy người không phải tóc đen mắt đen thì sẽ cho là yêu quái sao?

“Ta nghĩ hành động của ngươi thật lạ nha, vì sao lại lấy chiếc nón xấu xí đó che đi đôi mắt đẹp như vậy?”
Đẹp?

Da Luật Chân Hy nhú mày, hắn đã vài chục năm không nghe cái từ này được dùng cho hắn, mà trên thực tế hắn cũng chỉ mới nghe qua một lần, đó chính là lời của sư mẫu hắn mười bốn năm về trước.

“Xem ra ngươi thực sự không nói được tiếng Hán, ai!” Triệu Duẩn Anh than nhẹ, hay là phải dùng tiếng Khiết Đan với hắn?

“Ta nói được.” Hắn nhẹ giọng.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn “Thật là, ngươi hiểu tiếng Hán, vậy tại sao lại để ta lẩm bẩm một mình lâu như vậy?”

“Xin lỗi.” Hắn bắt giác tự nhận lỗi về mình.

Nàng mỉm cười “Chỉ cần ngươi nói cho ta biết ngươi tên gì, ta nhất định sẽ tha thứ cho ngươi.”

“Diệu Chi.” Da Luật Chân Hy khẽ đáp.

“Diệu-Chi?” Nàng nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu xanh tuyệt đẹp của hắn, ngay lập tức khẽ giật mình lẩm bẩm “A, xin lỗi, đáng lẽ ta không nên nhìn ngươi như vậy. Nhưng là ta muốn thấy rõ mặt ngươi...”

Hắn quay đầu sang ngắm nàng. Nàng thực sự rất đẹp, không chỉ có vậy, khí chất lại cao ngất trời, tinh lực tràn đầy, hắn phát hiện chính mình đã bị nàng hút hồn, không tự chủ được mà cảm thấy hứng khởi hẳn lên.

“Ngươi muốn nhìn?” Hắn bắt đầu cởi nón ra, ngay sau đó nghe thấy tiếng rên nhẹ của Nỗ Nhĩ Trát ở phía sau, nhưng là hắn không hề quan tâm đến.

Thấy rõ chân diện mục của hắn, Triệu Duẩn Anh hoàn toàn ngây ngốc sững sờ, lão Thiên gia! Hắn quả thực là dung mạo phi phàm, tuần mỹ vô song!

Đón nhận ánh mắt nóng bỏng của hắn, trong thâm tâm nàng bỗng cảm thấy chấn động, gắng hết sức dứt mắt ra khỏi hắn, nàng cố làm mình bình tĩnh trở lại.

Trời ạ, tìm nàng tại sao lại gặp nhanh như vậy?

“Tam công tử làm sao vậy?” Hắn cố ý hỏi nàng, trong lòng có chút hưng phấn, xem ra nàng đối với hắn cũng là có chút cảm giác.

“Không có gì.” Nàng trấn tĩnh đi tiếp, mặc kệ là nàng có cảm giác gì đối với hắn đều phải ngăn chặn, bởi vì nàng chính là hôn thê của Vương gia.

“Ta hỏi ngươi một việc, Vương gia đã đến đây sao?” Nàng bắt chợt đổi đề tài.

Hắn kinh ngạc “Ngươi vì sao lại hỏi như vậy?”

Nàng xem xét liếc mắt nhìn hắn “Bởi vì đêm qua mới phát sinh ra sự việc, sáng sớm hôm nay đã nhận được hai người các ngươi, Ba Cổ Đạt còn nói rằng đó là mệnh lệnh của Vương gia, nếu Vương gia không đến đây rồi thì ta nghĩ việc đó không có khả năng.”

“Không phải, hai người chúng ta ngay từ đầu đã được Vương gia phái đến bảo vệ Nhược Tâm công chúa.”

“Vậy vì sao Vương gia phải phái các ngươi bảo vệ muội muội ta?”

“Bởi vì biên giới là vùng đất vốn không được triều đình cai quản, bọn thổ phỉ ở đây hung hăng ngang ngược, đội ngũ đồn đầu chưa chắc đã có thể đi qua, mà Vương gia lại phi thường coi trọng ngươi...À không, Vương gia vì không muốn có việc gì sơ suất nên mới phái chúng ta đến bảo vệ công chúa.” Mà trên thực tế, chính

là hấn phụng mệnh hoàng thượng đi tiêu diệt đám thổ phỉ này, hấn định lấy chính đội ngũ rước dâu này làm mồi nhử, chuẩn bị kế hoạch gây ông đập lưng ông.

“Thì ra là thế.” Xem ra nàng đã nghi ngờ quá nhiều rồi “Diệu Chi, vương gia của các người....là người như thế nào?”

“Chỉ là cái nhìn chủ quan của cá nhân ta thì không thể nói lên được điều gì, vấn đề này Tam công tử nên tự mình tiếp xúc với Vương gia mới có được kết luận.” Hấn tất nhiên là không thể nói rồi, thế có khác nào là tự mèo khen mèo dài đuôi!

“Nói một chút cũng không được sao?” Thật là lúc nào cũng khiến nàng mất hứng mà!

“Được rồi, đằng nào người cũng là người của Vương gia, ta sẽ không ép người.” Triệu Duẩn Anh tức giận nói.

Da Luật Chân Hy hơi nhướn mày, bật cười.

Có cần hấn nói cho nàng biết, bộ dáng nàng hiện tại tuyệt đối không giống như của một nam nhân hay không?

* * *

7. Chương 5 (2)

Đến thời điểm nghỉ ngơi buổi trưa, Triệu Duẩn Anh chui vào kiệu hoa gặp Triệu Duẩn Tu.

“Ta không chịu nổi nữa rồi, ta muốn đổi trở lại.” Triệu Duẩn Tu kéo lấy tay nàng, không cho nàng ra khỏi kiệu.

“Không được, tam ca, hiện tại trong hai tên hộ vệ kia có một tên đã cùng ta hàn huyên cả buổi sáng, bây giờ hoán đổi trở về, hấn nhất định phát hiện ra có điểm bất hợp lý.” Nàng thấp giọng nói.

“Chết tiệt, chẳng lẽ vài ngày sắp tới ta đều phải trốn trong kiệu hoa hay sao?”

“Nếu như tam ca không lo lắng chuyện sẽ có người phát hiện ra, chúng ta bây giờ lập tức hoán đổi cho nhau.”

Hấn cắn răng “Quên đi!” Hấn phải nhẫn nại, bất quá cũng chỉ là vài ngày nữa mà thôi.

Cứ như vậy, đội ngũ rước dâu đi trong bốn ngày, bình an tới được biên giới.

Buổi trưa, sau khi nghỉ ngơi một lúc, bọn họ quyết định trước khi đêm xuống sẽ vào thành, không nghĩ tới việc mới đi được hai dặm, tất cả ngựa đồng loạt mềm nhũn, quỳ rạp xuống không thể nhúc nhích.

May mắn mọi người đều hành động mau lẹ, không ai bị ngã ngựa.

Nỗ Nhĩ Trát liền đi tới bên cạnh Da Luật Chân Hy, cảnh giác nhìn quanh bốn phía. Mười hai tên hộ vệ cấp tốc chạy tới bảo vệ kiệu hoa cùng Da Luật Chân Hy, mấy tên còn lại chỉ cần lệnh được phát ra sẽ lập tức hành động.

“Đừng ra, ‘Anh muội!’” Triệu Duẩn Anh hốt hoảng ngăn Triệu Duẩn Tu đang muốn ra khỏi kiệu hoa lại, thấy chiếc màn bị nhắc lên một góc giờ đã được buông lại, nàng không kìm nổi thở phào nhẹ nhõm.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Nàng đến bên cạnh Da Luật Chân Hy, có vẻ như...nhờ tài quan sát của nàng, nàng nhanh chóng nhận ra rằng tên hộ vệ này đối với chuyện xảy ra trước mắt lại tuyệt đối trấn tĩnh, không hề tỏ ra một điểm hỗn loạn, thật giống với...Mà không đúng, có lẽ hấn chỉ là đã rất quen thuộc với những chuyện như thế này thôi...

“Là bọn thổ phỉ.” Da Luật Chân Hy nhìn lên ngọn núi cách đó không xa “Ba Cổ Đạt đại nhân, xem ra chúng ta bị mai phục rồi.”

Ba Cổ Đạt không thích thú gì với việc cùng Da Luật Chân Hy hoán đổi chức vị đại nhân – nô tài, trên mặt biểu hiện một thái độ không tự nhiên.

“Ngựa...có phải đã bị hạ độc?” Triệu Duẩn Anh trầm ngâm, nhìn mấy con ngựa đang nằm bẹp trên mặt đất.

“Thế nhưng...bọn chúng làm thế nào mà hạ độc?” Triệu Duẩn Nghiên đi tới bên cạnh muội muội, nhìn thoáng qua Da Luật Chân Hy một cái.

“Chúng bỏ độc vào bãi cỏ.” Da Luật Chân Hy lãnh đạm nói, đây chính là cách hành sự của bọn thổ phỉ này.

“A! Thì ra là thế!” Triệu Duẩn Ánh đứng một bên ngộ ra.

“Nhiệm vụ công tử chỉ cần bảo vệ anh toàn cho công chúa, những việc khác cứ giao cho chúng ta ứng phó.” Da Luật Chân Hy nói xong liền nhìn về phía Triệu Duẩn Ánh “Người đứng ở chỗ này, đừng đi đâu.”

Triệu Duẩn Ánh kinh ngạc nhìn hắn, lời hắn nói giống như...

Dường như không để cho nàng kịp có thời gian phỏng đoán, một đám thổ phỉ ập đến, số lượng quả không phải là nhỏ.

“Giết!”

Hô lên một câu rung trời, bọn chúng lập tức xông đến cuồn cuộn như đàn ngựa hoang, Triệu Duẩn Ánh là lần đầu tiên thấy cục diện này, sắc mặt liền trở nên xám như tro.

“Không cần lo lắng, bất quá cũng chỉ là một đám ô hợp.” Da Luật Chân Hy tựa hồ như nhìn thấy được sợ hãi của nàng, khom người lại nhẹ nhàng nói vào tai nàng.

Nghe hắn nói dễ dàng như vậy, bộ dáng lại không có lấy một điểm lo lắng, không biết tại sao nàng cứ nhiên cảm thấy tin tưởng hắn.

“Ba Cổ Đạt, những tên đó giao cho các người xử lý.” Da Luật Chân Hy nói.

“Không thành vấn đề, các huynh đệ ở đây cũng lâu lắm rồi chưa hoạt động gân cốt, bây giờ muốn tập luyện một chút.”

Ba Cổ Đạt cười cười, đây là lời hắn nói thật lòng, trong đội ngũ thủ hạ tinh nhuệ nhất của Vương gia thì lần này đã có đến mười hai người bảo vệ kiệu, hơn nữa còn có thêm sự xuất hiện của Vương gia, mà ngài lại chính là nhân tài trong đám nhân tài, mặc kệ bọn thổ phỉ lần này mạnh thế nào đi nữa, hắn tin tưởng bọn chúng sẽ không có được kết cục tốt.

Một trận đại chiến diễn ra ngay trước mắt Triệu Duẩn Ánh, không, không hắn là đại chiến, mà là tàn sát — đội hộ vệ cùng bọn thổ phỉ tàn sát lẫn nhau. Ba Cổ Đạt chỉ dùng phân nửa số thủ vệ, nhưng là, từ đầu đến đuôi bọn thổ phỉ một cơ hội cũng không thể phá hủy vòng bảo vệ, cũng không tên nào có thể tiếp cận bọn họ, không đầy một canh giờ sau, gần một trăm tên thổ phỉ đồng loạt đều bị tiêu diệt.

“Thật tàn nhẫn...” Triệu Duẩn Ánh thấp giọng, mùi máu tươi nồng nặc khiến nàng cảm thấy buồn nôn.

“Tàn nhẫn? Tam công tử lời này của người nói sai rồi, người ắt hẳn cũng biết bọn thổ phỉ có bao nhiêu việc làm táng tận lương tâm, bọn chúng giết người cướp của, coi mạng người như cỏ rác, người già phụ nữ trẻ em tất cả đều giết không tha.” Nỗ Nhĩ Trát cảm phần nói.

“Được rồi, Nỗ Nhĩ Trát.” Da Luật Chân Hy ngăn hắn lại.

Hắn cup mắt xuống, tiến đến bên cạnh Da Luật Chân Hy.

“Bởi vì trong đám người bị bọn thổ phỉ kia giết có thân nhân của hắn, hắn nhìn không được mới lớn tiếng như vậy, thỉnh Tam công tử đừng trách.” Da Luật Chân Hy nhìn Triệu Duẩn Ánh giải thích.

Trầm mặc lắc đầu, là nàng lắm lời, đáng lẽ ra nàng không có quyền xen vào.

Đột nhiên, Ba Cổ Đạt trợn trừng mắt hô to “Coi chừng phía sau!”

Hắn bất chợt nhìn thấy một tên cường đạo ở cách đó không xa, ngay lập tức hắn rút mũi tên ra, bắn xẹt ngang qua bọn họ, cắm phập vào ngực tên thổ phỉ...nhưng là hắn không ngờ...hắn đã chậm một bước...

“Cẩn thận!” Nỗ Nhĩ Trát xoay người một cái, không hề nghĩ tới kết cục mũi tên ấy lại nhắm thẳng đến chỗ Triệu Duẩn Ánh.

Da Luật Chân Hy chấn động, cự ly quá gần, căn bản không kịp ngăn cản, may mà nàng phản ứng nhanh nhạy, tránh sang một bên, mũi tên sượt qua xiêm y của nàng, một tiếng trống vang lên, bắn trúng thân kiệu.

“Duẩn Anh!” Triệu Duẩn Nghiên cùng Triệu Duẩn Ánh thấy tình thế cấp bách, không cần thận gọi ra tên nàng.

“Người không sao chứ?” Da Luật Chân Hy lo lắng chạy đến bên cạnh nàng.

Nàng chậm rãi tháo ra chiếc thắt lưng bị mũi tên xẹt qua, khẽ lắc đầu.

“Ta không sao.”

Hắn liệu có nghe thấy đại ca cùng nhị ca gọi tên nàng không?

Da Luật Chân Hy thở phào nhẹ nhõm, quay sang nhìn huynh đệ Triệu Duẩn Nghiên.

“Đại công tử cùng nhị công tử đừng lo lắng, mũi tên chỉ là bắn trúng thân kiệu, Nhược Tâm công chúa ở trong kiệu nhất định là không có việc gì.” Hắn đương nhiên nghe được, chỉ là hắn chưa muốn vạch trần.

“Ta không sao, các ca ca không cần lo lắng.” Trong kiệu Triệu Duẩn Tu giả giọng nữ nhân nhẹ nhàng nói. (~~>Hắc hắc ta thật không thể tưởng tượng được giọng Duẩn Tu ca lúc đó, ta mà nghe dc chắc lẫn ra bất tỉnh quá)

Huynh muội ba người nhìn nhau, thở phào nhẹ nhõm.

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.” Triệu Duẩn Nghiên lầm bầm nói.

“Ba Cổ Đạt đại nhân, chúng ta mau tiếp tục xuất phát.”

Trung kinh.

Ở đây, Triệu Duẩn Anh cảm thấy quả thật là rất nóng nực.

Theo như lời Ba Cổ Đạt giải thích, bởi vì bọn họ đã tới được trung kinh mà Vương gia vẫn còn chưa đến, hắn đành gửi một bức thư báo cho Vương gia.

Ba vị huynh trưởng càng nghĩ càng tức giận, có cảm giác như bọn họ không được Vương gia tôn trọng, trái lại Triệu Duẩn Anh nàng lại phi thường vui vẻ.

Vương gia ở trung kinh có một biệt quán, bọn họ tạm thời đến đó nghỉ ngơi.

Triệu Duẩn Anh sau khi khôi phục hình dạng nữ nhi, trên mặt luôn mang một cái sa màn, bắt đầu kế hoạch sử dụng mấy ngày tự do này.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, nàng lại tiếp tục tìm cách trốn khỏi đây.

“Xin lỗi, Nhược Tâm công chúa, Vương gia muốn công chúa ở lại trong phủ.” Ba Cổ Đạt kính cẩn nói, trong lòng có chút khó hiểu.

Lúc hộ tống Nhược Tâm công chúa, nàng yên tĩnh không nói lấy một câu, nếu không phải là có ba vị công tử họ Triệu kia thì hẳn nhất định cho rằng nàng đã chết ở trong kiệu, vì sao vừa đến trung kinh này, nàng tựa hồ như thay đổi hoàn toàn, thậm chí còn muốn ra ngoài dạo phố.

“Nếu đây là lệnh của Vương gia, bản cung cũng không thể làm gì khác ngoài việc tuân theo.” Mắt nàng loé lên vài tia quỷ dị, nhàn nhạt cười nói “Được rồi, Ba Cổ Đạt, Diệu Chi cùng Nỗ Nhĩ Trát đâu? Thế nào mà mấy ngày nay lại không hề thấy bóng dáng họ?”

Hắn cup mắt xuống “Bọn họ có chuyện quan trọng phải làm, cho đến lúc bái đường công chúa có thể sẽ không được gặp họ nữa.” Bọn họ chính là đã quay về kinh thành, hình như đã bắt được tên đứng sau việc hai thị nữ ám sát Nhược Tâm công chúa.

Triệu Duẩn Anh trong lòng có chút thất vọng, bất quá lại không biểu hiện ra bên ngoài.

“Công chúa tìm họ có việc gì sao?”

Ba Cổ Đạt khó khăn lắm mới mở được miệng hỏi.

“Không có gì, thuận miệng hỏi một chút thôi.” Như vậy cũng tốt, đỡ phải sinh ra thêm phiền não.

Quay lại “Trường Xuân cung”, ngồi ở đại sảnh một hồi, mắt nhìn ngang liếc dọc, nàng đứng dậy bước ra khỏi phòng.

“Nhược Tam công chúa người muốn đi đâu?”

Tên thủ vệ đứng canh ở cửa lập tức ngăn nàng lại.

Ánh! Không có thị nữ, nhưng là có thủ vệ.

“Bản cung muốn đi đâu cũng cần báo cáo cho người biết sao?” Thanh âm nàng lãnh đạm, mang theo một phong thái tôn quý.

“Không dám, chúng tiểu nhân phụng mệnh bảo vệ công chúa, để công chúa được an toàn, cẩn thận một chút thì tốt hơn.”

“Được rồi, bản cung muốn đi gặp ba vị ca ca, các người có thể đi theo.” Nàng lướt qua bọn họ, đi tới nơi ba ca ca đang ở - “Khánh Hợp cung”.

“Các người đứng đợi ngoài cửa, ta không gọi thì tuyệt đối không được vào quấy rầy.” Nàng nhàn nhạt ra lệnh, đẩy cửa bước vào, ngay lập tức liền quay người đóng cửa lại.

Triệu Duẩn Nghiên nghe thấy có tiếng nói, từ bên trong bước ra, thấy muội muội thì có điểm kinh ngạc.

“Người lại nữa rồi, bây giờ là muốn làm cái gì đây?”

“Đại ca, nhị ca cùng tam ca đâu?” Nàng lấy khăn che mặt ra, nhìn đại ca mỉm cười.

“Chúng ta ở đây.” Triệu Duẩn Ánh cùng Triệu Duẩn Tu đồng loạt đi ra.

“Trùng hợp tất cả đều có ở trong phòng, ta muốn cùng mọi người thương lượng một chút.”

Sau khi thề thốt này nọ một lúc xong, Triệu Duẩn Anh cùng Triệu Duẩn Tu lại tráo đổi thân phận, lần thứ hai nàng giả dạng thành một gã thư sinh, cầm cây tiêu trong tay, một thân y phục nho nhã, thoả mái chuồn ra khỏi phủ đi dạo phố.

Trên đường có rất nhiều quán bán hàng rong, khách nhân lui tới không ít, người Liêu chiếm đa số, cũng có một số ít thương nhân người Hán, bầu không khí thấp phần náo nhiệt, Liêu nhân cùng Hán nhân ở chung với nhau cũng coi như tuyệt đối hoà bình.

Đương nhiên, có thể duy trì được là do thái độ kính cẩn hạ mình của người Hán.

Nàng tạm thời cư trú tại một khách điểm bình dân nơi thành bắc, tự do tự tại vui chơi trong suốt bốn ngày liền, ngày hôm nay là hạn cuối cùng của nàng.

“Chưởng quỹ, van cầu ngài thương xót, bốc cho ta ít thuốc, nương ta đang chờ được chữa bệnh a!”

Một cửa hiệu thuốc bắc trên đường cái vang lên tiếng cầu xin đáng thương của một nữ nhân thu hút ánh mắt Triệu Duẩn Anh, nàng theo tiếng nói mà nhìn lại, chỉ thấy một tiểu cô nương khoảng chừng 12 tuổi đang quỳ mọp trên mặt đất, người hơi dơ bẩn, tay níu lấy vạt áo của chưởng quỹ mà van xin.

“Chúng ta là hiệu thuốc bắc, không phải nơi làm từ thiện, hơn nữa mẹ ngươi bị bệnh như thế nào ta cũng không biết, làm sao mà bốc thuốc được cho ngươi, ngươi đi khỏi đây giùm ta, đừng cản trở việc làm ăn buôn bán của cửa hiệu.”

“Van cầu ngài a, nương ta nếu không uống thuốc sẽ chết mất, van cầu ngài, tiền thuốc nhất định ta sẽ trả đầy đủ, tỷ tỷ ta hiện tại đang làm thị nữ trong cung, tháng sau sẽ đem bạc trở về, chưởng quỹ, xin thương xót a!”

“Đi đi đi đi, chờ đến khi tỷ tỷ ngươi về hãy trở lại đây.” Chưởng quỹ một cước đá văng nàng ra ngoài, phải vạt áo bẩn, quay lưng bước lại vào trong quầy.

“Không được a! Nương ta không chờ lâu vậy được!” Nàng nước mắt nước mũi tèm lem kêu to.

“Không liên quan gì đến ta.”

“Ô..ô..Van cầu ngài...” Nàng lết vào trong cửa hiệu rồi lại bị đá văng ra ngoài.

Triệu Duẫn Anh lắc đầu, tiến đến nâng tiểu cô nương dậy.

Thực là không có nhân tâm, cứ nhiên chỉ vì việc làm ăn buôn bán mà coi khinh mạng người.

“Tiểu cô nương, mang ta đến gặp nương người.”

“Sao?” A Quế kinh ngạc nhìn lên vị công tử như người nhà trời đang đứng trước mặt nàng.

“Ta biết y thuật, ta sẽ bắt mạch chuẩn bệnh cho nương người, sau đó trở về bốc thuốc.” Triệu Duẫn Anh giải thích.

“A? Cảm tạ ngài, cảm tạ ngài.”

“Đi thôi! Cứu người như cứu hỏa.” Nàng giục.

“Xin đi theo ta, ân công.”

A quế mang nàng đi tới một ngoại ô hẻo lánh, một căn nhà tranh nằm trên bãi cỏ cách đó không xa.

“Mời đến đây, ân công.”

Triệu Duẫn Anh tiến lại gần căn nhà, hơi cảm thấy xót thương, vào đến nơi nàng thấy một thiếu phụ tái nhợt gầy gò đang nằm một góc.

“Nương nương, A Quế tìm được đại phu về khám bệnh cho người rồi.” A Quế tiến lại bên cạnh mẫu thân kêu lên mừng rỡ.

“A Quế...” Thiếu phụ mở mắt, cực nhọc nói “Nương...không cần...đại phu, mau mời... đại phu đi...nương...không muốn hao phí ngân lượng...”

“Đại nương, đừng lo lắng, ta lần này khám bệnh miễn phí, không cần bạc.” Triệu Duẫn Anh ngồi xuống mép giường, ôn nhu nói.

“Thế nhưng...”

Nàng khẽ cười, cầm tay thiếu phụ lên bắt đầu bắt mạch, A Quế thấy ân công chuyên chú cũng không dám lên tiếng quấy rối.

Một hồi lâu sau, nàng buông tay thiếu phụ ra “A Quế, cho ta...” Nàng giật mình, chợt nghĩ ra ở cái nơi hẻo lánh này hẳn không kiếm ra giấy bút “Thôi quên đi, A Quế, người ở nhà chăm sóc nương, ta giúp người đi bốc thuốc, một lát sau sẽ lập tức trở về.”

“Nga...ân công...” A Quế buồn bã nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

Triệu Duẫn Anh cười cười nói “Yên tâm, ta nhất định sẽ trở lại.” Nàng vỗ vỗ đầu A Quế “Còn nữa, đừng gọi ta là ân công, ta là nữ nhân, tên Triệu Duẫn Anh, người gọi Anh tỷ tỷ được rồi.”

A Quế kinh ngạc mở to mắt “Nữ nhân?!” Thật lợi hại, cứ nhiên lại là một nữ đại phu!

“Đúng vậy. Gọi Anh tỷ tỷ một tiếng xem.”

A Quế nở một nụ cười ngượng ngùng “Anh tỷ tỷ.”

“Ngao lăm.” Nàng toàn bị kêu là yêu nữ, từ trước đến giờ chưa được ai gọi là tỷ tỷ “Ta đi đây.”

A Quế nhìn theo nàng rồi đi “Có phải hay không cha hiển linh, phái tiên nữ đến cứu chúng ta?” Nàng hôm qua vừa mới đến mộ cha cúng bái, khẩn cầu cha phù hộ, hôm nay lâm vào đường cùng cứ nhiên lại xuất hiện Anh tỷ tỷ tương trợ, khẳng định cha đã hiển linh.

Chưa đầy nửa canh giờ sau, Triệu Duẫn Anh đã trở về.

“A Quế, đây là mười loại thuốc, một ngày hai lần uống cùng bốn chén nước, sau khi ăn thì dùng.”

“Được, ta sẽ nhớ kỹ.” Tiếp nhận thuốc từ tay Triệu Duẩn Anh, A Quế cổ họng hơi nghẹn lại, sống mũi thấy cay cay.

“Còn nữa, đây là thuốc bổ.” Nàng lấy ra đưa cho A Quế “Nương người bệnh cần phải tắm bổ, mỗi lần sau khi uống thuốc xong thì mang cho nương người uống, lúc nào hết thuốc thì đến được thiện đường ở thành bắc, chỗ đó thuốc khá tốt.”

A Quế gật đầu, nàng biết được thiện đường mà Triệu Duẩn Anh nhắc đến, nhưng nàng không dám nói ra, nàng căn bản không có tiền mua thuốc.

“A Quế, người giữ lại túi bạc này, ta đã đổi tất cả thành bạc vụn, như vậy người sẽ có thể thuận tiện dùng.” Triệu Duẩn Anh mỉm cười hiền hậu nhìn nàng.

A Quế gương to mắt, nước mắt bắt đầu chảy ra, nàng kích động quỳ xuống, hướng Triệu Duẩn Anh mà dập đầu.

“Anh tử đại ân đại đức, sau này A Quế nhất định sẽ báo đáp.”

“Được, ta chờ người, nhưng trước tiên người phải lớn cho nhanh đã.” Triệu Duẩn Anh cười nâng A Quế dậy “Nhanh đi pha thuốc, nương người còn đang chờ.”

8. Chương 6

Sau khi rời khỏi nhà A Quế, Triệu Duẩn Anh quay lại chợ, lúc đi ngang qua mấy quán hàng rong bán ngọc các loại, nàng đột nhiên chú ý đến một chiếc ngọc bội hình yên ương.

“Vị công tử đây thích ngọc yên ương này sao?” Người bán hàng rong là một Hán nhân.

“n, giá bao nhiêu?” Dắt chiếc tiêu vào một bên thắt lưng, nàng cầm ngọc bội lên ngắm.

“Giá ngọc yên ương này chỉ cần một trăm năm mươi lượng bạc là tốt rồi.”

Ngọc bội tinh khiết, gia công tinh tế, một trăm năm mươi lượng bạc quả là rất rẻ, cùng là loại ngọc này, nếu ở Đại Tống chắc chắn ít nhất cũng phải năm trăm lượng. Bởi vậy nàng không có cò kè mặc cả, cầm lấy tiền trả cho người bán hàng rong, đang định cất ngọc yên ương thì bất ngờ bị một tên giữa đường chặn lại, cướp đi ngọc của nàng.

“Người làm cái gì?” Nàng tức giận, quay lại thấy một nam nhân to lớn da ngăm đen đang giữ ngọc bội.

“Chủ tử nhà ta vừa mới đi ngang qua đây, đúng lúc nhìn thấy ngọc yên ương, nghĩ cũng không tệ lắm nên muốn có nó.” Nam nhân trắng kiện kia nói. Đúng là chủ tử của hắn vừa rồi ở trong tiệm thấy một Hán nhân cầm trong tay ngọc yên ương liền sai hắn đến mua.

“Nhưng là ta thấy nó trước.” Nàng lạnh lùng nói “Tiền cũng đã thanh toán rồi, ngọc yên ương bây giờ đã thành của ta, thỉnh người trả nó lại cho ta.” Nhìn phía bên đường có một cỗ kiệu cùng ba mươi tên hộ vệ, nàng biết đối phương chính là danh môn vọng tộc, tuy rằng không thể nói đạo lý với bọn chúng, nhưng nàng quả thực rất thích chiếc ngọc bội, không muốn bỏ đi một thứ như vậy.

“Tử Oa công chúa thích nó, người có gan gì mà dám đòi lại?”

Nguyên lai đối phương chính là công chúa, tại cái địa phương này, địa vị của Đại Liêu công chúa tất nhiên là cao hơn nhiều so với Đại Tống công chúa.

“Đường đường là công chúa vậy mà lại đoạt đồ của người khác, đúng là chuyện thị phi.” Nàng hừ lạnh.

“Làm càn! Cái gì mà đoạt đồ của người khác, là công chúa phân phó ta đến ‘mua’ nó.” Hắn ta móc ra một thỏi bạc “Đây là năm mươi lượng bạc coi như là phần thưởng của người, biết điều thì mau cầm lấy bạc mà ngậm miệng lại, nếu không thì cái lưỡi trong miệng người chắc chắn sẽ không còn. Hiểu rõ chưa!”

Nàng nhếch môi, nếu bây giờ nàng muốn chỉ cần một phẩy tay là có thể cướp lại được ngọc, hơn nữa sau đó còn vô cùng dễ dàng thuận lợi mà thoát thân.

“Vị công tử này, nghe lời hẩn đi a!” Người bán ngọc cả kinh kéo lấy tay áo nàng, ngăn nàng muốn xảy ra xung đột.

Nghe thấy vậy, nàng bắt đắc dĩ chỉ có thể mở trừng mắt nhìn nam nhân Đại Liêu kia đi xa, trở lại kiệu, hẩn tiến đến cửa sổ dâng ngọc uyên ương cho nữ nhân ngồi bên trong.

Một lát sau “Hừ, nguyên lai chỉ là một viên ngọc rẻ tiền!” Một tiếng nói nũng nịu vang lên, ngay sau đó viên ngọc bị ném mạnh xuống đất vỡ nát.

Triệu Duẩn Anh nắm chặt tay, quả thực là một ả công chúa dã man! Đã cưỡng đoạt đồ của người khác, trong chớp mắt liền huỷ nó đi, thật ghê tởm!

Mắt nàng từ từ rời khỏi cổ kiệu, cố nén nộ khí xuống, nàng sẽ nhớ kỹ cái tên Tử Oa công chúa này. Nàng tin tưởng, các nàng sau này nhất định có cơ hội gặp lại nhau.

“Vị công tử này, số bạc đó...ta trả lại cho ngươi.” Người bán ngọc khẽ nói.

“Không cần, ngọc là ở trên tay ta mà bị đoạt mất, không liên quan đến ngươi.” Nàng lắc đầu.

Người bán ngọc cảm kích nhìn nàng nói lời cảm tạ “Vậy công tử, ngươi thử nhìn qua một lượt, nếu thấy thích cái gì ta xin tặng luôn cho ngươi.”

“Hảo ý của ngươi ta xin nhận.” Triệu Duẩn Anh nói một câu rồi xoay người bỏ đi, sự hăng hái muốn đi dạo phố đã biến đi đâu mất.

Thôi quên đi, cũng đến lúc nàng trở về rồi, chơi lâu như vậy các ca ca hẩn đang rất lo lắng. Nhất là tam ca thể thân cho nàng hiện chắc đang bị nhốt trong phòng, sợ rằng gặp phải khó khăn, cho nên nàng chính là phải trở về sớm một chút.

Ở cách đó không xa, Da Luật Chân Hy trên đường quay về từ kinh thành cùng lúc gặp Đỗ Liệt Cổ, Lý Tích Nã cũng vừa đến trung kinh, ba người ba ngựa, nhìn thấy một màn của Triệu Duẩn Anh cùng Tử Oa thì không ai nói lời nào.

Trầm ngâm một lúc, Lý Tích Nã lên tiếng “Không ngờ Tử Oa công chúa cũng đã tới rồi.”

“Tử Oa công chúa vừa đến đây đã gây sự, hành vi đoạt đồ của nàng ta thật chẳng khác gì bọn thổ phỉ, thậm chí còn hơn cả thổ phỉ, đoạt được rồi thì lập tức phá huỷ, đúng là gây tổn hại trầm trọng đến tôn nghiêm hoàng thất.” Đỗ Liệt Cổ không nhịn được phê bình.

“Chính xác.” Lý Tích Nã lắc đầu.

“Không biết nàng đến nơi này làm cái gì? Tham dự hôn lễ của Chân Hy sao?” Đỗ Liệt Cổ hẩn thật không thể giải thích nổi.

“Nàng? Ách, ta nghĩ giống như muốn đến phá huỷ hôn lễ thì đúng hơn.” Lý Tích Nã trào phúng cười.

“Lần này có cả hoàng thượng lẫn hoàng hậu đều đến, ta nghĩ nàng ta không có cái gan đó đâu.” Da Luật Chân Hy lãnh đạm nói, kỳ thực hẩn cũng không chú ý lắm tới Tử Oa, điều hẩn quan tâm chính là Triệu Duẩn Anh nàng, hẩn căn bản lo lắng sợ nàng sẽ xông đến đòi tính sổ với Tử Oa, may mắn nàng không có hành động gì đáng lo ngại.

“Bây giờ làm gì? Ngươi phải về Vương phủ sao?” Đỗ Liệt Cổ quay sang hỏi.

“Ngày mai là hôn lễ, Chân Hy không trở về vương phủ còn có thể đi đâu?” Lý Tích Nã cười khê.

“Biết là nên trở lại, nhưng còn một ngày nữa ngươi không sợ bị Tử Oa công chúa quấy rầy sao?” Đỗ Liệt Cổ nói không nhìn Da Luật Chân Hy.

“Thế nhưng nếu không về vương phủ, đến lúc đó người bị làm phiền sẽ là Nhược Tâm công chúa. A, nhưng mà Tử Oa công chúa không chừng lại nhân cơ hội này làm khó Nhược Tâm công chúa, không cho phép nàng cùng Chân Hy thành thân nữa.” Lý Tích Nã trong giọng nói rõ ràng có chút hẩn hê.

Da Luật Chân Hy cau mày lại, Tử Oa chắc chắn không dám giữa ban ngày ban mặt chính tại trong vương phủ của hẩn mà dẫ thương người.

“Ba vị ca ca của Nhược Tâm công chúa hẳn sẽ không cho phép Tử Oa khi dễ nàng, Ba Cổ Đạt cũng đang giữ lệnh bài của ta, đủ quyền lợi để ngăn cản Tử Oa ở trong phủ dương oai.”

“Ý của ngươi là không trở về Vương phủ?”

Hắn còn đang lo lắng, bởi vì hắn không thể gặp Triệu Duẩn Anh lúc này, hắn sợ thân phận mình bị bại lộ.

“Chân Hy, nếu như ngươi không muốn quay về vương phủ thì đến nhà Tích Nã ở tạm đi, ngày mai trước khi bái đường về cũng không muộn.”

“Vì sao lại đến chỗ ta? Không phải là nhà ngươi tương đối gần với vương phủ sao?” Lý Tích Nã nghi hoặc hỏi. Hắn không phải không muốn mà là không thể giải thích được, Da Luật Chân Hy đúng lúc cũng thấy khó hiểu như hắn.

“Bởi vì muội muội ta hiện đang ở chỗ này, ta nghĩ Chân Hy hẳn là sẽ không muốn gặp muội muội ta.” Đỗ Lâm Tô là cô nương mười sáu tuổi, từ lâu đã mê luyến Da Luật Chân Hy.

“À! Ta quên còn có sự tồn tại của nha đầu Đỗ Lâm Tô kia.” Lý Tích Nã ngộ ra, hắn chuyển hướng sang Da Luật Chân Hy “Quyết định thế nào? Bây giờ đến chỗ ta chứ?”

Da Luật Chân Hy trầm ngâm một hồi “Không được, ta quay về vương phủ.”

~*~

Rất nhiều người đang chế giễu nàng.

Mặt che một cái khăn voan màu hồng, nàng trào phúng bĩu bĩu môi, chính là nàng không có thiếu đi một cánh tay cũng không mất đi một cái chân, bọn họ lấy cái gì mà dám chê bai nàng!

Nếu như có thể, nàng cũng muốn xốc khăn voan lên để cho bọn họ có thể nhìn rõ dung mạo nàng xem có đúng hay không là mắt lép mũi xẹp, miệng rộng tai to, hoặc là trên đầu có bệnh gì gì đó... chỉ tiếc người duy nhất có thể vén khăn lên là tân lang, mà ở trong phòng bái đường, hắn tất nhiên cũng không đi đến mức làm vậy chỉ để nhìn xem dung nhan của nàng là như thế nào.

Một tiếng “Đưa vào động phòng” kết thúc toàn bộ hôn lễ, nàng an phận bị dẫn vào phòng.

Trước đó nàng đã dặn kỹ huynh trưởng, chờ cho đến khi nàng thành thân xong liền lập tức xuất phát quay về Đại Tống, tuy rằng cha đã dặn phải theo hộ tống nàng đến kinh thành, nhưng vì nàng quá kiên trì nên ba vị ca ca cũng chỉ còn cách bất đắc dĩ đáp ứng.

Nàng cũng không phải ngồi một mình lâu lắm, một lúc sau đã nghe thấy bên ngoài một trận cười huyên náo cùng với một âm điệu giận dữ, trầm thấp mà quen thuộc truyền vào, nàng nhin không được nhú chặt lông mày lại, thanh âm này...

“Toàn bộ rút hết ra cho ta, ai dám vào làm loạn, ta lập tức làm thịt hắn!” Da Luật Chân Hy nhìn qua một lượt mấy tên “bạn tốt” đang chờ chế giễu hắn, lạnh lùng cảnh cáo.

“Ách, ta nói Chân Hy, ngươi sao lại có thể thế chứ, tốt xấu gì người người lấy cũng là công chúa Đại Tống, thế nào lại không cho chúng ta ‘Gặp mặt’ nàng?”

“Muốn gặp thì để sau.” Hắn không có chút khoan nhượng nào.

“Được rồi được rồi, ngươi muốn ta không làm loạn ta sẽ không làm, ngươi bảo ta đi thì ta sẽ đi, rồi sau đó tìm cơ hội gặp được Vương phi, hà tất ngươi phải nóng vội như vậy. Cáo từ.” Lý Tích Nã liếc thấy sắc mặt tối sầm của Da Luật Chân Hy vội vàng nhượng bộ, sợ hắn điên lên cấp cho bọn họ cái “ánh mắt đáng sợ” kia thì quả thực chỉ có nước chết.

Đỗ Liệt Cổ cùng Da Luật Thạch vừa rồi chen vào phụ họa cũng nhanh chóng rời đi.

Da Luật Chân Hy trừng mắt nhìn cửa phòng, lui cũng chết mà tiến cũng chết, sớm muộn gì nàng cũng biết hắn chính là vương gia. Hắn khê thở dài, đẩy cửa bước vào.

“Nô tỳ bái kiến vương gia.” Hai thị nữ cung kính hành lễ.

“Các người lui xuống đi.” Hắn nhìn nữ nhân nhỏ bé đang ngồi ở mép giường, hắn rảo bước tiến lại gần nàng.

Triệu Duẩn Anh nghe thấy tiếng hai thị nữ rời đi cùng với tiếng đóng cửa, tim nàng cứ nhiên đập rất nhanh, tay nắm chặt lại chờ đợi.

Nàng sợ sao?

Da Luật Chân Hy thấy nàng nắm chặt tay lại, mỉm cười rồi xốc khăn voan lên, thoáng chốc hấn đứng im bất động, kinh ngạc ngấm dung nhan mỹ lệ tuyệt sắc của nàng.

Đẹp quá! Hấn trong lòng sợ hãi than, mỗi lần gặp hấn có cảm giác như nàng lại trở nên đẹp hơn...căn bản nàng vốn đã rất đẹp, bây giờ khoác lên bộ hỷ phục lộng lẫy như vậy nàng càng trở nên diễm lệ vô song, làn da trắng nõn mềm mại không chút tỳ vết, nàng so với mỹ nhân Liêu quốc thật sự là quá bất đồng. Hấn phát hiện mình cứ nhiên không thể rời mắt khỏi nàng.

Triệu Duẩn Anh đưa mắt lên nhìn hấn, hàng lông mi dài tạo thành một đường quyền rũ, thêm hai gò má vô cùng mịn màng trắng nõn giờ đã đỏ bừng, đôi mắt ướt át mê người, khiến hấn nhin không được nuốt nước miếng một cái.

Thấy nàng trừng mắt nhìn, đón nhận ánh mắt si mê của hấn, hấn bỗng thấy đôi mắt nàng thật kỳ hoặc đủ để hấn hồn xiêu phách lạc, hấn dịu dàng nhìn nàng, hô hấp không nhin được bắt đầu trở nên gấp gáp.

Từ trước đến giờ chỉ có “ánh mắt” hấn là khiến cho người đối diện trở nên khó hô hấp, không nghĩ đến bây giờ chính nàng lại khiến cho hấn không thể thở nổi.

Diệu Chi?!

Triệu Duẩn Anh kinh ngạc đứng lên, vốn muốn hỏi hấn như thế nào lại ở chỗ này, liếc mắt thấy y phục trên người hấn, nàng không khỏi kinh ngạc sửng sốt “Người...chính là vương gia, Da Luật Chân Hy?”

“Không sai.”

“Người là tên đại phiến tử (đại bịp bợm)!” Nàng hét lên giận giữ.

“Ta nghĩ nàng chẳng phải cũng giống ta sao, ‘Tam công tử!’” Da Luật Chân Hy cười khê, thấy dáng vẻ tức giận tốt độ của nàng, hấn bỗng cảm thấy có chút khoái lạc. (~~> Vốn là Chân Hy ca vẫn xưng hô “ta” – “người” nhưng ta để thế này cho nó tình cảm ==)) Còn Duẩn Anh tỷ vốn ương ngạnh nên ta sẽ không sửa cách xưng hô)

Sắc mặt nàng nhanh chóng biến đổi, điều này còn khiến cho nàng chịu đả kích hơn cả việc biết hấn chính là vương gia.

“Nguyên lai người sớm đã biết, người dọc đường đều là lừa giỡn ta!” Hại nàng có điểm thích hấn, thậm chí còn tự nhủ mình phải giữ vững lý trí, không thể vì tình cảm cá nhân mà phá vỡ quốc gia đại sự, nguyên lai đều là trò cười.

“Ta không phải cố tình.” Nhìn ánh mắt của nàng, hấn không nhin được tự làm mình đuối lý.

“Có gì khác nhau sao?” Nàng hét lên.

“Nàng dự định dùng tất cả thời gian sau này để tính sổ với ta sao?”

Nàng cố chịu nén cho hấn một cái tát, thật ghê tởm! Nàng nhất định phải dạy dỗ lại hấn.

“Vương gia người có thể giúp ta cởi bỏ chiếc mũ này ra không?” Một thanh âm mềm mại đáng yêu vang lên, ngữ điệu mờ ảo không rõ ràng.

Hấn nhướng mày, tâm trạng nàng đúng là thay đổi nhanh đến mức đáng kinh ngạc, hấn biết nàng vốn rất tức giận, lúc này vừa mới hung hăng trừng mắt nhìn hấn, bây giờ lại...

Nàng như cũ tiếp tục nhìn chăm chăm, chờ cả nửa ngày vẫn chưa nghe được quyết định của hấn.

“Thôi quên đi, ta tự làm.” Nàng mất kiên nhẫn bắt đầu tìm cách bỏ mũ ra.

“Ta làm giúp nàng.” Hấn lập tức tiến lại gần.

“A, mệt chết ta!” Trên đầu đã trở nên nhẹ nhõm, Triệu Duẩn Anh thở ra một hơi dài, sau đó trừng mắt liếc hẳn “Đều tại ngươi, tốc độ quá chậm, hại ta thiếu chút nữa bị vạ gãy cổ.”

Da Luật Chân Hy sửng sốt, tự nhủ có nên nói cho nàng biết hay không, nàng dùng cái thanh âm mềm mại đáng yêu này nói, không giống như là đang trách cứ hẳn, trái lại nghe giống như đang làm nũng.

“Ta van ngươi, đừng dùng bộ mặt ngơ ngác ngu si ấy nhìn ta có được không? Bộ dạng ngươi như vậy sẽ khiến ta nghĩ ngươi chưa từng gặp qua nữ nhân.” Nàng liếc mắt một cái, tức giận nhìn hẳn nói.

“Nữ nhân ta gặp rất nhiều, chỉ là chưa thấy qua mỹ nhân như nàng.” Hẳn giơ tay lên, vuốt ve làn da non tơ mịn màng của nàng...

“Ba!” Một tiếng vang lên, hẳn rút cục đã lãnh đủ một cái tát của nàng.

“Nàng...” Hẳn kinh ngạc không ngớt, nàng cho hẳn một cái tát rồi liền nắm lấy bàn tay đau đớn đứng dậy.

“Ta thế nào? Muốn đánh lại ta sao?” Nhớ tới bàn tay không an phận vừa nãy đã vuốt ve trên làn da nàng, khiến nàng vừa thẹn vừa tức, trừng mắt nhìn hẳn “Không quan hệ! Là ta đánh ngươi đấy? Thì sao? Trước đây ta từng nghe nói nam nhân Đại Liêu các ngươi đều là dạng thói mọi rợ, một chút quy củ cũng không có, dữ dần thô lỗ, hơn nữa sau khi đã làm càn với nữ nhân chúng ta rồi lại có thể nhượng thê tử của mình hạ nam nhân khác, nói cho ngươi biết, ta một điểm cũng không sợ ngươi!” (~~> Cái từ “làm càn” thực ra là ta đã thay đổi 1 chút, vốn nó là.....nhưng ta thấy để vào thì không hay lắm nên ta đổi lại)

Da Luật Chân Hy khẽ nhếch mày, thật lâu sau khép mắt lại.

“Ta không đánh nữ nhân, cũng sẽ không cho nàng đi hạ nam nhân khác, còn nữa, không được gọi ta là mọi rợ.” Hẳn nhẹ giọng nói, nắm tay nàng, kéo nàng vào lòng, thân thể nhỏ bé của nàng nằm gọn trong lòng hẳn, một mùi thơm dễ chịu tỏa ra từ người nàng khiến hẳn cảm thấy càng mê luyến.

Nàng hơi kinh hãi, muốn vùng ra nhưng là phát hiện mình cứ nhiên không thể động đậy.

“Buông ra, thói mọi rợ!” Nàng hét lên giận giữ, sống chết cố gắng vùng vẫy.

Miệng hẳn hé ra một nụ cười tà mị, tay ôm lấy thắt lưng của nàng, giữ nàng nhìn thẳng hẳn, liếc thấy một tia thất kinh trong mắt nàng, hẳn tiêu ý càng sâu.

“Để ta nghe được từ miệng nàng hai tiếng ‘mọi rợ’ kia nữa, ta nhất định sẽ nghiêm khắc phạt nàng.” Hẳn cười cảnh cáo.

“Ta đã nói mà, ngươi còn dám khăng định không đánh nữ nhân, ta chỉ nói lên sự thực, mọi rợ thì vẫn cứ là mọi rợ.” Triệu Duẩn Anh chẳng biết trời đất gì cứ thế nhìn thẳng vào mặt hẳn mà lầm bầm.

“Nàng thực sự là không ngoan.” Da Luật Chân Hy lắc đầu, trong phút chốc hẳn hung hăng hôn nàng, che cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải của nàng lại. Ngô, nàng quả thực rất ngọt nha.

“Ngô...” Nàng cả kinh, đầu tiên là một trận kinh ngạc, không kịp né tránh, liền bị vòng tay rắn chắc của hẳn ôm chặt, lửa giận bốc cao ngàn ngọn, thiếu chút nữa đã thiêu cháy cả lý trí của nàng, chờ cho đến khi hồi phục tinh thần, nàng ngay lập tức không hề do dự vung tay cho hẳn một cái tát.

“Chết tiệt!” Hẳn thấp giọng, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, không thể tin được nàng một lần nữa lại dám tát hẳn.

Bị lam mâu của hẳn nhìn trừng trừng, nàng thoáng chốc cảm thấy khó thở, bất quá nàng cũng không chịu khuất phục, cũng hung tợn trừng mắt nhìn hẳn, hô hấp bắt đầu trở nên thông thuận.

“Đáng đời ngươi, dám khinh bạc ta.” Nàng tức giận nói.

“Khinh bạc? Tối nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, việc này là lẽ đương nhiên, đừng nói với ta đến ngay cả vấn đề này nàng cũng không biết.” Hẳn kiên nhẫn lắm rồi, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hẳn đã bắt đầu yêu nàng.

“Ta đương nhiên biết, nhưng cũng không thể chưa có sự cho phép của ta mà đã tự ý hôn ta, đó chính là khinh bạc.” Triệu Duẩn Anh giận dữ nói, thấy hẳn vẫn đang trừng mắt nhìn nàng, nàng càng mở to mắt hơn “Trừng cái gì? Ngươi nghĩ mắt ngươi đẹp thì có thể nhìn ta bằng ánh mắt như vậy sao?”

Da Luật Chân Hy thoáng chốc kinh ngạc, nàng...không sợ ánh mắt của hắn??

“Nàng có khoẻ không? Có hay không hô hấp không thông, hay là gì gì đó?” Hắn hoài nghi hỏi nàng.

Nàng sửng sốt, kỳ quái, hắn thế nào lại không tức giận? Đáng lẽ ra hắn phải giận dữ tột độ mới đúng! Nàng đã cố tình gây sự như vậy, người bình thường đã sớm giận sôi lên, còn hắn lại cứ nhiên đi hỏi nàng có khoẻ hay không?!

“Người có phải là đồ ngốc không vậy?” Nàng gay gắt hét lên.

Nàng thực sự đối với ánh mắt của hắn có một cảm giác bất thường.

Hắn khẽ cười, cảm thấy vô cùng sảng khoái, nàng là người đầu tiên hắn từng gặp có thể không bị ảnh hưởng bởi ánh mắt hắn.

Nàng ngạc nhiên mở to mắt nhìn hắn, không thể nào, hắn bị nàng mắng là ngốc vẫn có thể sảng khoái như vậy sao?

“Thật tốt quá, ta sẽ hảo hảo quý trọng nàng.” Hắn vui vẻ ngắm nàng, nàng tuyệt đối là một lễ vật trên trời ban xuống cho hắn.

Quý trọng?

Triệu Duẩn Anh quá mức kinh ngạc, nhưng sau đó lại không thể làm gì ngoài việc để mặc cho hắn hôn, vuốt ve, lúc hắn bế nàng nằm xuống giường cũng chính là lúc nàng không thể hồi phục lại tinh thần. Nàng ý thức được chuyện gì đang diễn ra, nhưng là đã không còn kịp nữa rồi, hắn và nàng cứ như thế triền miên qua một đêm động phòng hoa chúc.

Trời vừa rạng sáng, Triệu Duẩn Anh nhẹ trở mình, mở mắt, gần sát trước mặt nàng là khuôn mặt anh tuấn tiêu sái của hắn, ký ức đêm qua chợt ùa về không thiếu một mảy may.

Ách, hắn thực sự đã khiến cho nàng đau quá! Tuy rằng nàng biết lần đầu tiên đều là như vậy, sau đó sẽ có cảm giác khoái hoạt, nhưng quả thực là rất đau.

Nàng chậm rãi ngồi dậy, nhìn nam nhân bên cạnh đang ngủ say, thành thật mà nói, ngoại trừ thân phận của hắn, tất cả mọi mặt khác của hắn đều tốt, nam nhân uy mãnh như vậy, cứ nhiên lại có những hành động cử chỉ rất ôn nhu. (~~> Với tỷ thôi àh!)

Thế nhưng... Mắt nàng bất chợt mở trừng ra, hung hăng tung một cước đá hắn văng xuống giường. Tối hôm qua đáng lẽ nàng phải sớm làm vậy mới đúng, nhưng may cho hắn là lúc đó quá mệt nên nàng ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

“A, chết tiệt, làm cái gì...” Da Luật Chân Hy giật mình tỉnh giấc, mới thốt lên được vài từ đã nhìn thấy sắc mặt tối sầm của nàng, hắn lập tức mỉm cười, không thèm để ý đến bản thân mình hiện tại đang lơ đãng thể (~~> A...che mắt lại!! A.T không dám nhìn đâu a, Anh tỷ tha cho ta) “Chào buổi sáng, Anh nhi.”

Triệu Duẩn Anh tức giận trừng mắt nhìn hắn, tự ép buộc mình không được liếc xuống thân thể hắn.

“Không được gọi là Anh nhi!” Nàng đứng lên, gân cổ nói như một tiểu hài tử.

“Vậy ta phải gọi nàng là gì?” Hắn không thể kiên trì nữa rồi.

“Gọi Nhược Tâm công chúa!”

“Đó là tên của nàng ở Đại Tổng, ở chỗ này không có Nhược Tâm công chúa nữa, chỉ có vương phi, ta quyết định gọi nàng là Anh nhi.” Điểm nhẹ một nụ hôn lên chiếc mũi kiêu diễm của nàng, hắn tuyệt không để ý đến sự bướng bỉnh cố chấp của nàng, trên cơ bản, hắn đã từng lĩnh giáo qua tính khí ương ngạnh của Tử Oa, bây giờ hắn lại rất yêu cái sự ngang ngạnh này của nàng.

“Nói chuyện thì nói chuyện đi, đừng có làm như vậy với ta.” Nàng đẩy hắn ra, hắn quả là đồ không biết an phận mà.

“Tiểu Anh nhi, ta chính là thích làm vậy với nàng.” Hắn cười khê, một lần nữa ôm lấy nàng.

“Buông tay ra, đừng có kéo chân của ta!” Nàng sống chết giữ chặt lấy cái chân, trừng mắt nhìn hấn tức giận “Còn nữa, đừng gọi ta là Anh nhi, đồ ác lang!”

“Nương tử, hình như nàng vẫn chưa hiểu rõ phép tắc thì phải.” Hấn lắc đầu, ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của nàng, vẻ mặt hờn dỗi mê người, hơn nữa nàng bây giờ đang loã thể...mà thân thể của nàng lại quá sức quyến rũ, khiến hấn không nhịn được nằm xuống đè lên người nàng.

“Á, ngươi làm gì? Đừng đè lên người ta...Uy! Ngươi là đồ sắc lang, đừng có sờ lung tung...Da Luật Chân Hy, ta cảnh cáo ngươi...A! Ngươi không được...Ngô..”

Không tiếng động.

Đem toàn bộ mật ngọt thu hết vào trong miệng, Da Luật Chân Hy tham lam hôn lấy nàng, nhiệt tình cắn mút triền miên, một lúc sau mới buông ra để cho miệng nàng được tự do, khiến nàng không nhịn được liền rên rỉ thở dốc. (~~> A...ca này cũng nhanh tay nhanh chân không kém mấy ca ca khác của ta =____=)

Một phen triền miên, bên ngoài trời đã sáng choang, hấn xoay người nằm xuống bên cạnh nàng, thuận tiện kéo nàng vào trong lòng.

Có điểm kinh ngạc khi thấy nàng không phản ứng, hấn cúi đầu nhìn, mới phát hiện nàng hoá ra đang ngủ.

“Xem ra nàng đã rất mệt rồi.” Hấn cười khẽ, nhịn không được hôn lên môi nàng, nàng quả thực đúng là một nữ nhân mỹ lệ đến đáng kinh ngạc, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, khí chất lại khác thường không nhu nhược, không chỉ vậy, điều hấn quan tâm nhất chính là nàng không sợ “ánh mắt” của hấn.

Từ nhỏ, hấn đã biết mình có một khả năng kỳ dị, đó chính là ánh mắt hấn có thể khiến cho người đối diện không thể hô hấp, chỉ cần hấn phần nộ trừng mắt nhìn đối phương một chút là có thể khiến bọn họ khó thở. Lúc hấn còn nhỏ, không hiểu sao hấn không thể khống chế được loại năng lực này, thiếu chút nữa là hại chết người khác, đến lúc mười hai tuổi mới có thể khống chế được nó, mười lăm tuổi hấn đã có thể sử dụng thành thục.

Hấn nhẹ nhàng vuốt ve làn da non mịn của nàng, không nghĩ tới lần này lương quốc hoà thân lại đưa đến cho hấn một nữ nhân như ý, thực sự là trong hoạ có phúc.

Nhìn ngắm nàng hồi lâu, Da Luật Chân Hy có cảm giác như dục hoả lại bùng phát... (~~> Từ tối đến sáng chưa đủ sao ca? =____=)

Đang buồn ngủ cứ nhiên lại bị quấy rối, Triệu Duẫn Anh “ưm” một tiếng, lười nhác mở hai mi mắt ra, nhận thấy mình đang lâm vào hoàn cảnh “khó khăn”, cơn buồn ngủ của nàng bỗng nhiên tan biến hết trong thoáng chốc.

“Da Luật Chân Hy, dừng lại!” Nàng hét lên, biết mình có nói nữa cũng vô ích, nàng nhanh chóng trực tiếp sử dụng vũ lực, bẻ quặt bàn tay không an phận của hấn ra sau lưng.

“A, đừng nổi nóng, bảo bối, nàng rõ ràng cũng rất thích thú mà.” Vẻ mặt ngượng ngùng của nàng quả thực rất đẹp.

“Câm miệng!” Nàng đỏ mặt, thẹn quá hoá giận.

“Ta tuyệt đối không nói sai, nàng rõ ràng đã rên rỉ cầu xin, lúc muốn ta nhẹ nhàng, lúc lại muốn ta cố sức...”

“Da Luật Chân Hy, ta muốn giết ngươi!” Nàng đỏ mặt, nổi giận hét lên một tiếng, vung ra một quyền nhắm đến phía hấn.

Hấn tránh được một cách vô cùng dễ dàng.

“Nói cho ngươi biết, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi mới trả được mối hận này.”

Bên trong phòng tiếng đánh nhau vọng ra, ở bên ngoài Nỗ Nhĩ Trát thấy lo lắng bắt đầu chạy về phía cửa.

“Vương gia, có chuyện gì? Vương gia?!” Hấn vội hỏi, trong lòng nhịn không được muốn phá cửa xông vào.

“Không được vào!” Da Luật Chân Hy hô to.

Nỗ Nhĩ Trát sững sốt, ghé tai sát cửa nghe ngóng, a...có khi nào...Nhược Tâm công chúa muốn giết vương gia?!

Hắn còn lo sợ Đại Tổng gởi đến mật thám, cư nhiên lại là một thích khách!

“Vương gia, thuộc hạ vào giúp ngài...”

“Nỗ Nhĩ Trát, ta bảo không được vào, lui ra đi!” Da Luật Chân Hy tức giận nói to, khiến cho Nỗ Nhĩ Trát một điểm cũng không dám nhúc nhích, hắn không muốn cho ai nhìn thấy nàng lúc này, thân thể mềm mại quỵ rũ của nàng...chỉ hắn mới được phép hưởng thụ.

Nỗ Nhĩ Trát trong bụng một mớ hỗn loạn, nhin không được liền chạy đi tìm cứu viện.

9. Chương 7

“Anh nhi, nường tử, đừng thế nữa có được không!” Da Luật Chân Hy vừa nghiêng người tránh mấy chiêu của nàng vừa nói “Nàng cùng ta giải thích với Nỗ Nhĩ Trát, hắn nhất định đã chạy đi tìm cứu viện, đêm qua vốn dĩ mọi người đều ở lại trong phủ, nếu như bọn họ tới đảm bảo sẽ phá cửa xông vào, ta thì không sao nhưng còn nàng?”

“Được, cứ để bọn họ tới, nhưng trước tiên ta phải giết chết người!” Triệu Duẩn Anh lúc này thật sự là rất tức giận – chính là nàng vì thẹn quá mà hoá giận, nhưng ai bảo hắn nói năng lung tung, khiến nàng mắc cỡ muốn chết!

Điều làm nàng giận nhất chính là, vì sao nàng một cái cũng không đánh trúng hắn? Không những hắn đã nhìn thấy hết thân thể nàng, lại bày trò trên ghẹo như vậy thực khiến nàng không cam tâm...

Đáy mắt hiện lên một tia giảo hoạt, đột nhiên nàng kêu lên một tiếng, chân mềm nhũn quỳ gập trên mặt đất.

“Anh nhi?” Da Luật Chân Hy cả kinh, lập tức xông tới ngồi xuống trước mặt nàng “Nàng có sao không? Bị thương ở đâu?”

“Ta...” Nàng rên rỉ, chậm rãi ngẩng đầu, ngay sau đó hung hăng tung một cú đấm trực tiếp nhằm thẳng mắt hắn. (~~> Chơi ác quá T_____T)

“A!” Hắn kêu lên một tiếng, ngã ra phía sau, tay che lại bên mắt bị nàng đánh, bên còn lại nhìn trừng trừng vào khuôn mặt hả hê của nàng.

“Hắc hắc, ta không tin không trị được người.” Triệu Duẩn Anh nhảy dựng lên, đứng trước mặt hắn đắc ý nói.

Da Luật Chân Hy thấy nàng sáng khoái như vậy chỉ biết lắc đầu than nhẹ.

“Được rồi, ta cho nàng đánh, nhưng nàng có thể mặc y phục vào không? Tuy rằng ta thích ngắm nhìn thân thể nàng, bắt quá ta không muốn những người khác cũng được như ta.” Nói xong, hắn nhìn thẳng vào nàng, ánh mắt lướt hết một lượt qua những đường cong mê hồn.

“A ——” Nàng hét lên một tiếng thất thanh, kích động nhảy lùi hai bước, nhìn xuống người mình, một lần nữa khuôn mặt nàng lại đỏ bừng.

“Không được nhìn!” Nàng vọt tới bên giường cầm lên chiếc chăn quấn mấy vòng quanh mình, sau đó lấy một bộ xiêm y đi ra sau tấm bình phong.

“Có cần gọi tỷ nữ đến hầu hạ nàng hay không?” Hắn cười hỏi.

“Không cần!” Tự tay nàng sẽ mặc xiêm y, bắt quá chỉ có một chút luống cuống mà thôi.

Da Luật Chân Hy nhún nhún vai, cũng bắt đầu mặc y phục vào.

Triệu Duẫn Anh nhìn chăm chăm vào xiêm y trên tay, khổ sở nhíu nhíu mày, nếu là Hán nhân y phục nàng hoàn toàn có thể tự mình xoay sở được, nhưng đây lại là Liêu trang, sợ rằng...

“Ai!” Bất đắc dĩ nàng không còn cách nào khác ngoài xin sự giúp đỡ của ‘phu quân thân yêu’.

“Nương tử, nàng có việc gì sao?” Da Luật Chân trực tiếp đi ra phía sau tấm bình phong, lập tức kinh ngạc trợn to mắt, đáy mắt loé lên tia tiểu ý cùng dự vọng “Anh nhi, tuy rằng nàng không mặc xiêm y cũng rất đẹp, nhưng khí trời có chút lạnh, ta chỉ sợ nàng sẽ bị nhiễm phong hàn.”

Nàng cầm xiêm y che kín người, vừa thẹn vừa giận trừng mắt nhìn hắn “Ta không biết mặc.”

“Muốn ta giúp nàng?” Hắn biết rõ còn cố hỏi.

“Hỏi thừa!” Nàng tức giận trợn mắt.

“Thế nhưng ta hình như còn chưa có nghe nàng nói lời nào nhờ vả ta.” Hắn thích ngắm khuôn mặt nàng lúc này, vừa thẹn vừa giận, thật sự là rất đẹp.

“Da Luật Chân Hy, người rốt cục có giúp ta hay không?” Ti bỉ tiểu nhân, dám lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn mà giở trò.

Hắn tiến sát nói nhỏ vào tai nàng “Nương tử, nàng có gì muốn nói với ta không?”

Triệu Duẫn Anh cắn răng phần nộ, nàng nhất định sẽ không nhờ vả cầu xin hắn!

“Người tránh ra! Ta sẽ không nhờ người, cùng lắm là ta mặc Hán phục!”

“Hán phục của nàng đang ở Đại Tổng.” Hắn mỉm cười, là hắn đã nhờ anh cả của nàng mang y phục nàng về, dù sao ở đây nàng cũng sẽ không cần đến Hán phục “Ta hình như nghe thấy tiếng bước chân, nên nhanh chóng một chút thôi hơn.”

“Người...là tên bại hoại, đồ gian xảo...tiếng bước chân hỗn loạn như vậy hắn là rất nhiều người...A...hắt xì!” Mũi nàng ngứa ngáy phát ra một tiếng hắt xì.

Da Luật Chân Hy vội vàng cầm lấy xiêm y mặc vào cho nàng.

“Nàng thực quá ương ngạnh, để mình bị cảm lạnh vẫn còn muốn cứng đầu.” Hắn cần nhả một câu rồi nhanh chóng giúp nàng mặc quần áo chỉnh tề, sau đó lôi nàng ra khỏi tấm bình phong “Ngồi xuống đi.” Hắn phân phó, xoay người lấy chiếc áo lông cừu quàng lên người nàng.

Nàng nhìn dáng vẻ khấn trương của hắn, im lặng để hắn mặc chiếc áo vào cho nàng, trong lòng cứ nhiên dâng lên một cảm giác ấm áp.

“Cảm ơn.” Nàng thấp giọng nói, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Da Luật Chân Hy kinh ngạc nhìn nàng, ôn nhu mỉm cười rồi ngồi xuống, rót một chén nước nóng đưa cho nàng.

“Uống đi, cẩn thận bị nhiễm phong hàn.”

Hắn vì sao đối nàng tốt như vậy?

Triệu Duẫn Anh không giải thích được chỉ biết ngăn người nhìn hắn, rõ ràng biểu hiện của nàng từ tối hôm qua đến bây giờ, nếu là ở Đại Tổng nhất định đã bị cho hưu từ lâu, nhưng hắn đối với nàng chỉ là một biểu hiện dễ dàng tha thứ, không một chút tức giận.

“Làm sao vậy?” Hắn quan tâm hỏi, cúi đầu xuống sát mặt nàng, nhíu mày chăm chú xem xét kỹ rốt cục là nàng có cái loại biểu tình gì.

Nàng hồi phục lại tinh thần, lắc đầu, nhận chiếc chén từ trong tay hắn rồi chậm rãi nhấp một ngụm nước nóng. Cứ tình hình này, phản ứng của nàng có lẽ không hiệu quả rồi, may may không tác động được đến hắn, tạm thời nàng cố gắng chờ vậy, đợi đến lúc nào đó nhất định phải khiến hắn bỏ nàng.

Nhưng... xử sự bốc đồng này của nàng cũng quá là mới mẻ rồi, nếu không có vấn đề gì thì nàng sẽ sử dụng lâu lâu một chút.

“A...” Da Luật Chân Hy liếc mắt nhìn cánh cửa, lấy ra một tấm sa màn đưa cho nàng “Có khách.”

Triệu Duẩn Anh nhìn ra, gật đầu rồi lấy sa màn che kín khuôn mặt.

Sau một khắc (tương đương 15 phút), cửa phòng đột ngột bị phá tan.

“Haha” Nàng thấy thế không nhịn được cười, thanh âm ngoài kia âm ỉ như vậy, tiếng cười của nàng cũng chỉ có Da Luật Chân Hy mới có thể nghe thấy.

Hắn cười nhìn nàng, hẳn quả thực rất thích ngắm nàng cười, đáng tiếc chiếc sa màn đã che đi mất lúm đồng tiền trên khuôn mặt nàng, thứ còn lại chỉ là hai đôi mắt ngập nước mê hồn, đẹp đến động lòng người, khiến hắn một phen ngây dại...

Người thứ nhất xông vào chính là Da Luật Thạch, theo sau lần lượt có Lý Tích Nã, Đỗ Liệt Cổ cùng Nô Nhĩ Trát.

Bốn người kinh ngạc nhìn cảnh tượng “ân ân ái ái” trong phòng, lòng tự hỏi không phải vương gia đang bị ám sát hay sao?

Da Luật Thạch khẽ hừ mũi, trừng mắt nhìn khuôn mặt ngây ngốc của Nô Nhĩ Trát.

“Nô Nhĩ Trát, ngươi giải thích thế nào đây?”

“Chuyện đó...” Nô Nhĩ Trát chỉ nói được có bấy nhiêu liền á khẩu.

“Còn dám bảo là thích khách, Nô Nhĩ Trát, ta hẳn không biết vương phi của chúng ta lấy cái gì để ám sát vương gia đây? Chẳng lẽ là chén nước ‘đáng sợ’ trên tay nàng kia sao?” Đỗ Liệt Cổ cố nín cười trêu chọc hắn.

Đối với chuyện có thích khách, rất nhanh đã bị mọi người quên đi một cách không thương tiếc, người đầu tiên chính là Lý Tích Nã, dần dần những người còn lại đều phát hiện ra tân lang hình như đều coi bọn họ là người vô hình, ánh mắt chỉ chuyên chú nhìn về một phía.

“Chân Hy, ngươi không phiền giới thiệu nương tử với chúng ta một chút chứ?” Da Luật Thạch tiến lên, đặt móng ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang được che kín của Triệu Duẩn Anh.

Da Luật Chân Hy nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, thấy hắn ta đang chăm chú quan sát Anh nhi, trong lòng bất chợt bùng phát một cơn giận dữ.

“Anh nhi, người này là Da Luật Thạch, tề Vương gia, là đệ đệ của ta, nàng cứ xem như hắn không tồn tại.”

“Uy uy uy, ta nói huynh, cái gì mà...Di, mất huynh ...” Da Luật Thạch bây giờ mới thấy một quãng máu bên dưới mắt hắn.

“Mất người làm sao vậy?” Lý Tích Nã cùng Đỗ Liệt Cổ nghe thấy Da Luật Thạch nói cũng vội vã đi tới, nhìn chằm chằm vào mắt Da Luật Chân Hy một lúc lâu rồi bất chợt nở nụ cười nhạo báng “Cái kia...cái kia không phải là...kiệt tác của vương phi chứ?”

Da Luật Chân Hy tối sầm mặt, trừng mắt nhìn bọn họ, thấy ai nấy trong chốc lát đều thay đổi sắc mặt, hẳn một lúc sau mới dời mắt đi, ai bảo dám cười nhạo hắn, thật đáng đời!

“Anh nhi, đứng bên cạnh Da Luật Thạch chính là tam công tử đại nội mật thám Lý Tích Nã và nhị công tử Đỗ gia Đỗ Liệt Cổ. Như ta đã nói lúc này, nàng cứ xem bọn hắn không tồn tại.”

“Chân Hy, ngươi thật quá đáng a, vì cái gì chúng ta lại không tồn tại?”

“Ta chỉ nói vậy thôi, các người cho là thật sao?” Như muốn đuổi khách đi, hắn tiếp tục lên tiếng “Được rồi, giới thiệu cũng đã giới thiệu xong, các người có thể đi.”

“Không được, chúng ta còn chưa ‘chiêm ngưỡng dung nhan’ của tẩu tẩu a!” Da Luật Thạch lắc đầu, hắn đã tốn bao nhiêu công sức cho việc hòa thân này rồi, nếu chưa được thấy rõ dung mạo vương phi thì hắn không thể cam tâm a!

“Các người muốn ‘xem mặt’ ta?” Triệu Duẩn Anh cuối cùng cũng chịu mở miệng, kiêu mị nói.

“Đúng vậy đúng vậy, bây giờ đều đã là người một nhà cả, không biết dung mạo của tẩu tẩu là như thế nào?” Da Luật Thạch cười cười.

“Anh nhi, nàng không cần để ý đến bọn họ.” Da Luật Chân Hy vội vàng ôm nàng vào trong lòng, biểu hiện như đang khư khư giữ lấy của riêng.

“Có muốn hay không là chuyện của ta, không đến lượt người nhiều chuyện.” Nàng gỡ tay hắn ra, nhẹ nhàng thoát khỏi vòng ôm của hắn.

Hắn thấy vậy lại tiếp tục nhướn lên ôm lấy nàng “Không phải ta muốn xen vào việc của nàng, chính là nàng không cần phải để ý đến bọn họ.”

Ba người kinh ngạc giương mắt nhìn nhau, giữa hai người kia rốt cục đã xảy ra chuyện gì, chỉ qua một đêm mà đã thay đổi thái độ nhanh chóng như vậy sao?

“Để ý hay không cũng là chuyện của ta, người đừng quản!” Triệu Duẫn Anh không khách khí tiếp tục cãi cọ với hắn, bất quá lúc này nàng không tìm cách thoát khỏi vòng ôm của hắn nữa, có lẽ...nếu cứ để cho hắn ôm như thế này, hắn sẽ không tiếp tục lăm nhăm bên tai nàng “Các người muốn thấy mặt ta? Được, vậy trước tiên phải nạp phí ‘xem mặt’ !”

“Ách? Phí ‘xem mặt’ ?”

“Không sai, chỉ cần mười vạn lượng vàng là được.”

“Mười vạn lượng vàng??” Ba người lập tức kinh ngạc muốn té ngã, công chúa Đại Tổng vốn được đồn đại là thiện lương, tại sao bây giờ lại... Không, không phải là không giống mà là cách biệt một trời một vực.

“Thế nào? Chỉ mười vạn lượng thôi, đừng nói với ta là các người không đáp ứng được?” Đôi mắt tà mị của nàng ngạo nghễ liếc nhìn bọn họ.

“Mười vạn lượng vàng! Ta nói tẩu tẩu, Đại Tổng mỗi năm cũng chỉ cống nạp đến đây mười vạn lượng bạc, người không phải quá tham lam rồi đó chứ?”

Triệu Duẫn Anh nhún nhún vai “Thôi được, nếu không có mười vạn lượng thì chỉ cần đưa cho ta toàn bộ số tiền các người có là được, ta sẽ cho các người xem mặt, thế nào?”

Da Luật Chân Hy cười khê, Anh nhi của hắn quả thực là quá “khả ái” rồi.

“Chân Hy, người nói xem, Vương phi của người có phải là đang đánh đổ bọn ta hay không hả?” Ba người quay sang thống khổ hỏi.

Hắn không kịp trả lời, nàng đã hừ một tiếng “Nói cho các người biết, tại thời điểm lúc bá đường thành thân, những lời chê bai của các người ta đều đã nghe thấy hết.”

“Ách, người biết tiếng Khiết Đan sao?”

“n” Nàng khê gật đầu.

Ba người đồng loạt xấu hổ cười cười, chết tiệt, vốn dĩ là không ai biết nàng có thể nói tiếng Khiết Đan mà!

“Các người cứ từ từ mà lo lắng, ta không vội.” Nàng phẩy phẩy tay, chuyển hướng sang Da Luật Chân Hy “Da Luật Chân Hy, ta đói bụng rồi, người không định để ta đói chết đấy chứ?”

“Chờ một chút.” Hắn lập tức quay đầu “Nỗ Nhĩ Trát, phân phó người hầu mang đồ ăn sáng đến phòng khách cho ta.”

“Vâng, vương gia.” Nỗ Nhĩ Trát vội vã rời đi.

“Các người cũng đi được rồi.” Da Luật Chân Hy lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách.

Ba người sờ sờ mũi, thoáng liếc qua viên mắt hắn liền cười toáng lên, vừa ha ha vừa rời khỏi tân phòng.

Ra đến bên ngoài, Da Luật Thạch sợ hãi than “Ta thực không nghĩ tới chuyện mẫu hậu nói lại là thật.”

“Thái hậu nói gì?” Lý Tích Nã cùng Đỗ Liệt Cổ đồng loạt hỏi.

“Các người có còn nhớ chuyện mất tích động trời mười bốn năm trước của đại tướng quân Da Luật Long Tĩnh?”

“Đương nhiên nhớ rõ, nhưng ta nghe nói hắn đã chết, không phải mất tích.” Lý Tích Nã buột miệng.

“Không, hắn còn sống, chỉ có một người biết hắn đang ở đâu.” Không sai, người đó chính là Da Luật Chân Hy.

“Nhưng vì sao lại đột nhiên nhắc tới hắn? Thái hậu có nói gì sao?”

“Trước lúc quyết định chọn người hòa thân một thời gian, mẫu hậu có triệu Chân Hy đến, mẫu hậu nói tính cách của hắn rất giống sư phụ.”

“Thạch, người càng nói ta càng thấy khó hiểu.” Đỗ Liệt Cổ nhíu nhíu mày.

“Ta biết sư phụ của Chân Hy chính là vị đại tướng quân đã mất tích, nhưng chuyện đó thì có liên quan gì đến việc hòa thân này?” Lý Tích Nã cũng lắc đầu không hiểu.

“Đó là bởi vì...” Da Luật Thạch lấp lửng “Thôi quên đi, đây là mật sự của triều đình, các người cứ coi như ta chưa từng nhắc đến.”

“Da Luật Thạch, người muốn bị đánh sao?” Hai người trừng mắt nhìn hắn, tên này đúng là cần được dạy dỗ lại mà!

“Được rồi, kỳ thực vị đại tướng quân đó đã bỏ trốn cùng một công chúa Đại Tổng, chính vì thế mà đã gây ra chiến tranh cho lưỡng quốc! Các người nhớ kỹ, đây là bí mật triều đình, nếu hé ra nửa lời thì ta đảm bảo không lưỡng lự trước được hậu quả!”

Cái gì??? Hai người hết sức kinh ngạc, đại tướng quân cùng Đại Tổng công chúa bỏ trốn??

“Nghe nói công chúa Đại Tổng dung mạo khuynh quốc khuynh thành, bề ngoài nhu nhược nhưng cá tính lại hết sức cường hãn, tuy rằng chúng ta chưa nhìn thấy chân diện mục Vương phi của Chân Hy, nhưng qua lần tiếp xúc vừa rồi, ta tin tưởng tính cách tấu tấu cùng vị công chúa kia cũng không khác nhau là mấy.”

“Sở dĩ lúc này người nói tính Chân Hy giống hết sư phụ hắn, chính là người cho rằng hắn cũng như sư phụ, cùng yêu một kiểu nữ nhân sao?” Lý Tích Nã trầm ngâm nói.

“n, mẫu hậu cũng đã nói qua, từ trước đến nay hắn không hề để ý đến nữ nhân, nhưng đến khi hắn đã động tâm thì sẽ không thể tự kiềm chế được nữa.”

“Ý của người là...Chân Hy yêu Nhược Tâm công chúa sao?” Đỗ Liệt Cổ nhíu mày, hắn rốt cục cũng đã hiểu.

“Bằng không người nghĩ thái độ vô cùng sùng nịnh lúc này của hắn đối với Vương phi là cái gì?” Da Luật Thạch hừ nhẹ “Hắn thậm chí còn bị đánh cho một quyền thế kia.”

“Vốn dĩ là không biết được tối hôm qua đã có chuyện gì xảy ra mà.” Lý Tích Nã bồi thêm.

“Thế nhưng cũng mới chỉ một đêm...” Đỗ Liệt Cổ vô cùng nghi ngờ, Da Luật Chân Hy vốn rất khắt khe trong chuyện tình cảm, tại sao bây giờ lại...

“Chưa từng nghe qua nhất kiến chung tình sao?” Da Luật Thạch lườm hắn một cái.

“Nhất kiến chung tình? Nói như vậy, dung nhan của Nhược Tâm công chúa chắc hẳn là chim sa cá lặn rồi!” Đỗ Liệt Cổ suy đoán.

“Điều đó thì chưa chắc, Nhược Tâm công chúa khẳng định phải có cá tính đặc biệt gì đó mới hấp dẫn được Chân Hy!” Lý Tích Nã trầm ngâm.

“Ta cũng nghĩ như vậy, dù sao mỹ nhân hắn cũng từng thấy qua rất nhiều, ta biết hắn không phải cái loại nam nhân nông cạn chỉ chú trọng bề ngoài.”

“Thế nhưng ta cảm thấy tính tình của Nhược Tâm công chúa có vẻ không được tốt cho lắm.” Đỗ Liệt Cổ vẫn tiếp tục bảo thủ gân cổ lên cãi.

“Ha ha, ta phi thường nghi ngờ Chân Hy chính là coi trọng cái điểm ấy.”

Trong phòng ——

“Được rồi, bọn hán đều đã đi hết, hảo nương tử, nàng có thể gỡ sa màn xuống.” Da Luật Chân Hy hân muốn được ngắm nhìn dung nhan của nàng, biểu tình kiêu mị thường xuyên thay đổi ấy quả thực là rất sống động.

Triệu Duẫn Anh liếc liếc mắt “Muốn ta tháo sa màn ra cũng không thành vấn đề, nể người là phu quân của ta, ta giảm giá cho người, một vạn lượng vàng là được rồi.”

Vì vậy, sau khi thành thân, Triệu Duẫn Anh “buôn bán” thu lời được một vạn lượng vàng, sau đó Da Luật Chân Hy liền cho đuổi hết tất cả khách nhân đi, ai về nhà nấy.

Ngày thứ hai, Chân Hy tiến cung gặp hoàng thượng cùng thái hậu, vốn dĩ ý của thái hậu là muốn hán dẫn cả Triệu Duẫn Anh vào cung, nhưng nàng giả cáo bệnh, Da Luật Chân Hy không còn cách nào khác đành phải phân phó hạ nhân chăm sóc nàng, một mình tiến cung.

A...Tạm thời được tự do!

Triệu Duẫn Anh mỉm cười, mặc thêm áo khoác, nhắm phía cửa sổ mà nhảy ra ngoài, thoát khỏi sự canh giữ của mấy thị nữ trước cửa, nàng thoải mái đi tham quan một vòng.

Đi dạo được một hồi lâu, nàng nhận ra kiến trúc ở đây tuy không hoa lệ như mấy phủ đệ ở Đại Tổng, nhưng cũng đặc sắc vô cùng. Nàng nhìn quanh bốn phía, phòng khách được bày biện tinh xảo bắt mắt, nàng lướt qua một lượt, thấy trên tường treo một số bức tranh, nàng cười hí hửng đi về phía trước, có vài bức khiến nàng mãi mê ngắm đến mê muội, một lúc sau thì quên luôn cả khái niệm thời gian, cho đến khi tiếng rơi vỡ vụn của đồ sứ vang lên nàng mới choàng tỉnh.

“Nha đầu chết tiệt kia, người không muốn sống nữa có phải không? Cư nhiên dám cả gan đánh vỡ chiếc bình hoa mà Vương gia yêu thích!” Một tiếng gầm giận dữ truyền đến, sau đó còn nghe thấy được cả thanh âm khóc lóc van xin của một nữ nhân.

“Xin lỗi, xin lỗi, đại quân gia đại nhân, nô tỳ không phải là cố ý, xin lỗi...”

“Xin lỗi thì có ích gì, đó là chiếc bình hoa vô giá mà hoàng thượng ban cho vương gia, người có làm cả đời chưa chắc đã đền nổi!” Đại quân gia Đại La Cơ lại tiếp tục rống giận “Người đâu, mau dẫn ả nha đầu này đi, chờ vương gia về xét xử!”

“Không được a! Đại quân gia đại nhân, van cầu người, mẫu thân ta thân thể ốm yếu, nếu biết chuyện nhất định sẽ rất lo lắng a!”

“Lôi nàng ta đi!” Đại La Cơ không nhịn được hét lên một tiếng.

“Ở đây có chuyện gì? Phá hỏng cả tâm tình ngắm tranh của ta.” Triệu Duẫn Anh từ từ đi ra, khẩu khí có phần không kiên nhẫn, liếc qua một lượt hai tên thủ vệ đang sắp sửa lôi nàng nha hoàn ra ngoài.

Ách, là một cô nương người Hán khoảng chừng mười bốn tuổi, nhìn thân thể bé nhỏ kia thật sự là rất đáng thương, nàng chợt nhớ đến Tiểu Thiên đang ở nhà.

Nàng quay sang nhìn Đại La Cơ, ở tại cái nơi này chỉ có hán biết nàng là ai.

“Bái kiến vương phi, vương phi vạn an.” Hần lập tức chấp tay hành lễ, nhờ đó mấy người khác mới biết nữ nhân đeo sa màn này chính là tân vương phi.

Xem ra danh tiếng của nàng trong hai ngày ngắn ngủi đã truyền đi khắp phủ rồi, tiểu cô nương kia sau khi biết được nàng là vương phi, sắc mặt càng trở nên trắng bệch, nếu có thể thì nàng ta cũng đã lăn ra chết giắc ở đây rồi.

“Có chuyện gì?” Triệu Duẫn Anh vờ hỏi.

“Bẩm vương phi, nha đầu kia đánh vỡ chiếc bình hoa mà vương gia yêu thích nhất, thuộc hạ đang định xử phạt nàng.”

“Buông nàng ta ra, hai nam nhân lực lưỡng mà túm lấy một tiểu cô nương thì còn ra cái thể thống gì nữa? Các người không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?” Nàng vừa nói vừa chậm rãi ngồi xuống ghế.

Hai tên thủ vệ chưa vội buông ra, chỉ quay sang nhìn Đại La Cơ, đến khi thấy hắn gật đầu mới vội vã lui ra sau.

Mọi nhất cử nhất động của bọn hắn Triệu Duẩn Anh đều trông thấy hết, nàng lạnh lùng cười “Nguyên lai lời nói của ta chẳng đáng một phân lượng nào, chỉ là một mệnh lệnh nho nhỏ cũng phải thông qua sự đồng ý của đại quân gia người.”

Đại La Cơ cứng người lại, kinh sợ trả lời “Thuộc hạ không dám, vương phi thứ tội.”

“Thôi quên đi, bản cung cũng không phải là giống như vương gia các người, chuyện nhỏ nhất như vậy ta không muốn so đo tính toán làm gì.” Ý nàng chính là, nếu như để cho vương gia biết việc lời nói của nàng không được coi trọng này, đảm bảo hắn sẽ không bỏ qua. “Đại quân gia nói chiếc bình hoa này vương gia rất thích sao?”

“Đúng vậy.”

Nàng gật đầu, quay sang nhìn tiểu cô nương đang quỳ mọp trên đất.

“Người tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Nô tỳ....tên Xuân Hỉ....năm nay mười lăm.”

Đã mười lăm tuổi rồi sao? Vậy mà nàng cứ tưởng chỉ mới mười bốn! (~> 14 với 15 cách nhau xa vậy hả tỳ??? =____=) Có lẽ là do ở đây người Đại Liêu đều to lớn, cho nên tiểu cô nương kia mới có vẻ nhỏ bé như vậy.

“Xuân Hỉ, ân, ta thích cái tên này.” Nàng thanh đạm cười, ngữ khí vô cùng thản nhiên khiến tất cả mọi người đồng loạt thấy kinh ngạc, vương phi không phải là....rất tàn bạo sao?

“Vương phi, vương phi tha mạng, nô tỳ không phải là cố ý, thỉnh vương phi tha mạng a!” Xuân Hỉ bắt đầu khóc lóc van xin.

“Xuân Hỉ, bình tĩnh.” Nàng ôn nhu an ủi.

Xuân Hỉ trong phút chốc không còn khóc lóc nữa, nàng cắn môi để cho tiếng nức nở không bị truyền ra.

Triệu Duẩn Anh thấy thế chỉ lắc đầu, đứng dậy đi tới ngồi xổm trước mặt Xuân Hỉ.

“Xuân Hỉ, đừng sợ, chỉ là một bình hoa thôi, vương gia sẽ không trừng phạt người đâu.” Nàng tiếp tục an ủi.

Xuân Hỉ kinh ngạc ngẩng đầu lên, vương phi chẳng lẽ vừa ôn nhu an ủi nàng sao?

“Vương phi, người....không tức giận?” Nàng kinh ngạc hỏi.

“Không có gì phải tức giận cả, ta nói rồi, cũng chỉ là một bình hoa thôi mà.” Triệu Duẩn Anh cười khẽ, nha đầu ngốc này thật sự rất giống Tiểu Thiên mà! Ai, nàng bắt đầu cảm thấy nhớ nhà rồi “Đứng lên đi, đừng quỳ thế mãi.”

“Tạ ơn vương phi, tạ ơn vương phi!” Xuân Hỉ cảm động đến rơi nước mắt, bắt đầu dập đầu tạ ơn.

“Vương phi, nha hoàn làm sai thì phải bị phạt, người xét xử như thế quả thật là...không thích hợp.” Đại La Cơ đột ngột lên tiếng.

“Người tên gì?” Triệu Duẩn Anh chợt phát hiện ra nàng còn chưa biết tên của vị đại quân gia này.

“Thuộc hạ là Đại La Cơ.”

“Đại La Cơ, chuyện này là do ta phụ trách, người cho rằng ta thiếu tư cách sao? Cũng giống như chuyện vừa nãy, chỉ cần nhìn qua thái độ của 2 tên thủ vệ là biết mệnh lệnh của ta cần phải thông qua sự đồng ý của người.”

“Thuộc hạ không dám, chỉ là nếu vương gia trách tội xuống....”

Nàng bắt chợt nhìn ra ngoài, Da Luật Chân Hy đã trở về.

“Vương gia nếu trách tội xuống, cứ nói là do ta làm.” Nói xong, Da Luật Chân Hy cũng vừa vặn bước vào phòng khách.

“Làm cái gì?” Da Luật Chân Hy nghi hoặc hỏi, mang theo nụ cười sủng nịnh tiến đến ngồi xuống bên cạnh nàng, không thèm liếc nhìn đến chiếc bình hoa đã - từng - được - hấn - thích - nhất đang vỡ tan trên mặt đất.

Nàng không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào một nữ nhân vừa mới bước vào theo Da Luật Chân Hy.

Đó là một mỹ nữ phương bắc, dáng người cao gầy, một thân hồng bào, trên tay quấn nhuyễn tiên (tiên: roi), đôi mắt mở to không chút khách khí trừng mắt nhìn nàng, tràn ngập khiêu khích.

Triệu Duẫn Anh chậm rãi cụp mắt lại, che giấu biểu tình hờn giận của mình, mới thành thân được mấy ngày đã đem mỹ nhân về phủ, thật sự là quá tốt, không phải sao?

“Anh nhi?” Da Luật Chân Hy kinh ngạc nhìn nàng.

“Chân Hy ca ca!” Tử Oa tiến lên, sau khi liếc mắt khiêu khích nhìn Triệu Duẫn Anh mới nói “Chân Hy ca ca, những mảnh nhỏ trên mặt đất là cái gì vậy? Nhìn màu của nó...không phải là chiếc bình hoa hoàng thượng đã ban cho huynh đấy chứ?”

Hấn nhướn mày, nhìn xuống mấy mảnh nhỏ trên mặt đất, màu sắc đặc biệt này quả thực chỉ có ở chiếc bình hoa đó.

“Đại La Cơ, đã có chuyện gì?”

“Bẩm....vương gia, là...”

“Là ta làm vỡ!”

10. Chương 8

Triệu Duẫn Anh ngắt lời Đại La Cơ, ngạo nghễ giương mắt nhìn Da Luật Chân Hy.

“Vương phi?” Mọi người đồng loạt kinh ngạc không giải thích được hô to.

“Vương phi...” Xuân Hỷ vừa kinh ngạc vừa cảm động, nước mắt lại bắt đầu chảy ròng ròng, vương phi...cư nhiên có thể vì nàng mà gánh tội thay! Chuyện này sao có thể xảy ra được?!

“Cái gì? Người thật to gan, dám làm vỡ cả bình hoa hoàng thượng ban cho!” Tử Oa ngạo mạn hô lên một tiếng.

“Chỉ là do bất cẩn nên mới đánh rơi thôi, có cần làm quá lên như vậy không?” Triệu Duẫn Anh lập tức đáp trả.

“Tử Oa, chuyện này do ta xử lý.” Da Luật Chân Hy cuối cùng cũng phải trầm giọng nói.

Tử Oa??

Triệu Duẫn Anh vô cùng kinh ngạc, nhìn về phía nàng ta, nguyên lai đây chính là Tử Oa? Là nữ nhân đã từng cướp ngọc uyên ương của nàng ngay trên đường, rồi lập tức phá hủy không thương tiếc? Tốt lắm! Nàng vốn còn đang nghĩ lúc nào thì hai người mới có cơ hội gặp lại nhau, không ngờ tới bây giờ nàng ta lại tự động chui đầu vào lưới, thật là quá tốt rồi!

“Chân Hy ca ca, cho dù nàng ta có là Vương phi đi nữa, đánh vỡ bình hoa hoàng thượng ngự ban cũng là điều không thể tha thứ được, bằng không nếu hoàng thượng truy cứu, sợ là Chân Hy ca ca huynh cũng khó mà thoát tội!”

“Nguyên lai đó là chiếc bình hoa Vương gia quý nhất sao?” Triệu Duẫn Anh tà mị liếc mắt nhìn Da Luật Chân Hy, khuôn mặt ủy khuất tội nghiệp không người nhìn thấu. Biết đối phương là Tử Oa công chúa, nàng tạm thời đành phải bỏ vai diễn cợt mẹ đi vậy.

“Đằng nào cũng chỉ là một chiếc bình hoa, quan trọng là vừa rồi lúc làm vỡ nó nàng có bị thương hay không?”

Không chỉ mọi người ở đây đều kinh ngạc, mà ngay cả Triệu Duẩn Anh nàng cũng cảm thấy sững sờ. Hắn cứ nhiên không thèm trách mắng, ngược lại còn ôn nhu hỏi xem nàng có bị thương không, đó là chiếc bình hoa hoàng thượng ban cho a!

“Chân Hy ca ca, huynh không thể cứ thế mà bao che cho nàng ta a!” Tử Oa tỏ vẻ hờn dỗi.

“Tử Oa, chuyện này không liên quan đến ngươi.” Da Luật Chân Hy lạnh lùng buông một câu.

Hắc hắc, thái độ của Da Luật Chân Hy quá rõ ràng, tội nghiệp thay cho Tử Oa, thật đáng đời!

“Chân Hy ca ca!” Hừ, uống công Tử Oa nàng ta thu mua hai cái nữ nhân kia đi ám sát Triệu Duẩn Anh, tốn nhiều ngân lượng như vậy mà chuyện lại không thành, để cho Triệu Duẩn Anh có thể nhõn nhõm đi tới Đại Liêu làm vương phi của Chân Hy ca ca.

“Tử Oa, nếu ngươi còn lảm chuyện ta lập tức đuổi về cung!” Hắc giận tái mặt.

“Thôi được rồi, Tử Oa công chúa cũng chỉ là muốn tốt cho “Chân Hy ca ca” của nàng ta mà thôi, ngươi cứ xử phạt ta đi.” Triệu Duẩn Anh nhàn nhạt mở miệng, ngữ điệu vô cùng trào phúng.

Hắn nhìn về phía nàng, sắc mặt lạnh khốc trong chốc lát đã biến thành ôn nhu “Anh nhi, đừng lo lắng, ta nói không có việc gì thì nhất định sẽ không có việc gì.” Hắc nhẹ giọng trấn an, nhu tình sâu đậm.

“Chân Hy ca ca, không thể như vậy được, nếu huynh không làm được thì để ta!” Tử Oa đã sớm muốn hảo hảo giáo huấn lại Triệu Duẩn Anh, ai bảo nàng ta cướp mất Chân Hy ca ca của nàng!

“Tử Oa, nếu ngươi dám đụng vào một sợi tóc của nàng, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!” Da Luật Chân Hy gần giọng cảnh cáo.

“Chân Hy ca ca, nàng ta bắt quả cũng chỉ là một Hán nhân, tuy rằng huynh bị bắt ép phải lấy nàng làm chính phi, nhưng trên thực tế nàng ta chỉ là một cái công chúa nhỏ nhoi vô dụng bị hoàng thất Đạt Tổng đẩy đến đây, chẳng lẽ huynh có thể để mình bị một ả dân đen điều khiển như vậy sao?”

“Tử Oa, không được hỗn xược, nàng ấy là Vương phi của ta!”

“Ta nói thế thì đã sao, nàng ta không xứng để ta tôn trọng. Chân Hy ca ca, huynh vốn chịu nhiều ủy khuất khi phải thành thân với nàng ta rồi, mau mau đưa hưu thư để lấy ta đi, hoàng thượng ca ca rất ủng hộ ta, nhất định sẽ không cản trở.”

“Nguyên lai lấy ta lại khiến cho ngươi chịu ủy khuất như vậy.” Triệu Duẩn Anh khuôn mặt bị thương ngược lên nhìn hắn.

“Anh nhi, đừng nghe nàng ta nói bậy...”

“Ta không có nói bậy! Ngươi, ta càng nhìn càng thấy chương mắt, ta lần này đại nhân đại lượng tha cho ngươi, nếu còn có tư tưởng không an phận nữa, ta lập tức lấy mạng ngươi!” Tử Oa thấy Triệu Duẩn Anh nàng tỏ vẻ nhu nhược thì lại càng trở nên kiêu ngạo.

“Tử Oa, ngươi cầm miệng lại cho ta! Nơi này là phủ của ta, không phải là hoàng cung, càng không phải là chỗ để ngươi dương oai diễu võ!” Da Luật Chân Hy lạnh giọng cảnh cáo. Đều là do hoàng thượng cùng thái hậu đã quá nuông chiều nàng ta, nàng ta mới có thể không coi trời đất ra gì thế kia, lần đó nếu không phải là được thái hậu nói tốt cho, từ lúc hắn điều tra ra việc hai ả thị nữ ám sát Anh nhi là do nàng ta thu mua, hắn đã không buông tha cho nàng.

“Không còn gì để nói nữa, ngươi hưu ta đi!” Triệu Duẩn Anh đột ngột lên tiếng.

Hắn trừng mắt nhìn nàng “Hoàn toàn không được, ta nhất định không bao giờ đáp ứng!”

Triệu Duẩn Anh ngạc nhiên, hắn...có khi nào nhìn ra được ý đồ của nàng rồi không?

“Chân Hy ca ca, nàng ta nói đúng, huynh tốt nhất mau hưu nàng ta đi thì hơn!” Tử Oa hô to.

“Tử Oa, ngươi biết vì sao ta gật đầu chấp nhận việc hòa thân không?” Hắc đột nhiên hỏi, quyết không nhượng bộ nàng ta.

“Là do hoàng hậu cùng hoàng thượng ca ca ép bức huynh a!”

“Không sai, là bọn họ ép ta, nhưng người có biết bọn họ lấy cái gì ra để dọa dẫm ta không?”

“Không phải nói rằng huynh sẽ mất đầu đấy chứ?”

“Đương nhiên không, là hoàng thượng và thái hậu cho ta quyền lựa chọn. Một là lấy công chúa Đại Tổng, hai là lấy người.”

Tử Oa sững sốt, lập tức mở to mắt nhìn, trên mặt hiện rõ vẻ không – thể – tin – được.

“Huynh thật quá đáng!” Hét lên một câu, nàng ta vừa khóc vừa chạy ra ngoài.

“Ba Cổ Đạt, hộ tống công chúa hồi cung!”

“Vâng.” Ba Cổ Đạt này giờ đứng ở ngoài cửa nghe lệnh xong liền chạy đuổi theo.

Triệu Duẫn Anh trầm mặc, tâm trạng có chút sững sốt, nguyên lai hắn vốn là một nam nhân vô tình như thế.

“Đại La Cơ, thu dọn sạch những mảnh vỡ trên đất đi.” Da Luật Chân Hy quay sang phân phó.

“Vâng.” Đại La Cơ nhìn sang Xuân Hỷ “Còn không mau dọn dẹp?”

“Dạ, dạ, nô tỳ lập tức làm ngay.” Xuân Hỷ hoảng hốt cúi gập đầu.

Da Luật Chân Hy lại nhìn về phía thê tử “Anh nhi, sau này nên cẩn thận hơn....”

“Tất cả cũng đều tại người!” Triệu Duẫn Anh lớn tiếng gất lên.

“Tại ta?” Không chỉ mình Da Luật Chân Hy kinh ngạc, đám tôi tớ bên cạnh cũng đồng loạt khiếp sợ nhìn tình cảnh đang sờ sờ trước mắt, vương phi thật là...to gan a!

“Không trách người thì trách ai? Không có việc gì làm lại để cái thứ phiền toái này ở trong phòng khách, sớm muộn cũng sơ suất mà đánh vỡ, nếu người thích nó như vậy, đáng lẽ ra phải để trong nhà kho a!”

“Để đâu cũng được, không quan trọng, ta nói nàng nên cẩn thận hơn chỉ vì không muốn nàng bị thương mà thôi.” Về ôn nhu vừa rồi của nàng quả nhiên là giả vờ, Da Luật Chân Hy ở trong long bật cười, hắn chợt nghĩ, nàng dù ôn nhu hay nóng tính, hắn đều thích cả.

“Nói cho cùng thì, chẳng nào chiếc bình hoa đó cũng là hoàng thượng ngự ban cho người, bây giờ người làm sao mà ăn nói?” Nhắc đến việc này, nàng lại cảm thấy lo lắng thay cho hắn.

“Nếu đã tặng ta thì chính là đồ của ta, cần gì phải quan tâm đến việc ăn nói thế nào?” Hắn cười khê “Nàng yên tâm đi, hoàng thượng sẽ không trách tội ta đâu.”

Nàng chăm chú nhìn hắn, hắn hình như thực sự không thêm để ý. Tại sao lại có thể như vậy được?

Xuân Hỷ nhanh tay thu dọn mấy mảnh vỡ trên nền đất, thi thoảng lại nghiêng đầu len lén nhìn, vừa cung kính vừa khiếp sợ.

“Cứ cho là hoàng thượng không trách tội đi, nhưng không đảm bảo được sau này người sẽ không lòi chuyện này ra.”

“Không cần lo, ta nhất định sẽ không bao giờ lấy chuyện cũ ra nói.”

Triệu Duẫn Anh gật gật đầu “Được rồi, ta cũng đã tìm được tỳ nữ cho mình rồi.”

Hắn sững sốt, nhìn quanh bốn phía, lông mày bất chợt hơi nhíu lại.

“Nhắc đến ta mới nhớ, Anh nhi, hai tỳ nữ kia đâu? Tại sao không ở bên cạnh nàng hầu hạ?”

“Ta thích đi một mình không được sao?”

“Được, chỉ cần nàng thích là tốt rồi.” Hắn cười cười “Được rồi, nàng nói nàng đã tìm được tỳ nữ, là ai?”

“Nàng ta, Xuân Hỷ.”

Vì vậy, thành thân ngày thứ ba, mọi người chủ yếu đã biết tại cái vương phủ này, ai là lớn nhất, Da Luật Chân Hy luôn luôn nhường nhịn nàng, còn cấp cho nàng một nha hoàn vô cùng tận tụy – Xuân Hỷ.

“Vương phi, vương phi, có chuyện lớn rồi!” Xuân Hỉ hoang mang rối loạn chạy đến, thở phì phò lo lắng kêu to.

Triệu Duẫn Anh nhướn mày, khoe miệng nhin không được lộ ra một nụ cười, tính tình Xuân Hỉ thật sự là quá giống Tiểu Thiên, điểm bất đồng duy nhất chính là, Tiểu Thiên kêu nàng Quân chúa, còn Xuân Hỉ gọi nàng Vương phi.

Xuân Hỉ chạy nhanh vào phòng, thấy khuôn mặt tươi cười của Triệu Duẫn Anh, thoáng chốc đã bị mê hoặc mà quên luôn chuyện muốn nói.

Đây là lần đầu tiên Xuân Hỉ thấy được chân diện thực của vương phi, lão thiên gia, vương phi quả nhiên dung mạo vô cùng mỹ lệ!

Triệu Duẫn Anh cười cười nhìn nàng.

“Xuân Hỉ, ngươi không phải nói có chuyện lớn rồi sao?” Triệu Duẫn Anh cười khê, ôn nhu nhắc nhở nàng.

Xuân Hỉ lập tức phục hồi tinh thần, khuôn mặt nhanh chóng trở nên biến sắc “Nguy rồi, Vương phi, là việc rất lớn a!”

Triệu Duẫn Anh cố nhin một tiếng thở dài “Xuân Hỉ, đừng nóng vội, cứ bình tĩnh chậm rãi nói ta nghe, đã có chuyện gì?”

“Là Tử Oa công chúa, nàng đang tới đây!” Xuân Hỉ kinh sợ hô lên.

“Tử Oa? Khẳng định là tới tìm Vương gia rồi, nhưng chẳng lẽ nàng ta không biết Vương gia đang tiến cung chào tạm biệt Hoàng thượng sao?” Bọn họ dự tính ngày mai lên đường đến thượng kinh, bởi vì hoàng thượng cùng thái hậu chưa muốn đi vội, cho nên Da Luật Chân Hy từ sáng sớm đã phải vào cung từ biệt. Nàng sợ dĩ không tiến cung được, chính là vì tối hôm qua bị hấn “làm việc” vất vả quá cho nên vô cùng mệt mỏi, căn bản là sáng nay đến cả đứng dậy cũng không đứng nổi. Ách, loại tình huống này nhất định phải được cải thiện, nếu không chắc chắn sẽ có ngày bị hấn khiến cho mệt chết luôn trên giường.

“Không phải, nàng ta đến tìm vương phi a! Nhất định là có chuyện chẳng lành rồi, vương phi mau nghĩ cách!” Thấy vương phi không thêm để ý, Xuân Hỉ đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Tìm ta? Tìm ta làm cái gì?” Nàng nhiu mày, thừa dịp Chân Hy không có ở đây, nàng ta định đến gây phiền phức cho nàng sao?

“Khẳng định lần trước không cam lòng, cho nên lần này đến tính sổ với Vương phi.”

“Mọi người đâu cả rồi?”

“Đại quân gia đại nhân đang cố ngăn cản nàng ta, hấn muốn em nhanh chóng đi thông báo cho vương phi để tìm chỗ trốn, đồng thời cũng phân phó người thúc ngựa đuổi theo vương gia rồi.” Nếu đuổi kịp vương gia, để người trở về kịp thời thì thật quá tốt rồi, nhưng nếu không kịp thì...vương phi e rằng khó qua khỏi tai ương này a!

“Đi trốn? Không cần phải... Nàng ta hiện tại đang ở đâu, mau dẫn ta đi gặp, ta muốn ‘bái kiến’ qua Đại Liêu đệ nhất mỹ nữ.” Lần trước đúng là chưa kịp tính toán rạch ròi thì nàng ta đã bị Da Luật Chân Hy đuổi đi, thật quá uống mà.

“Nhưng...trăm ngàn lần không được a! Vương phi, Tử Oa công chúa nổi danh là điều ngoa siêu cấp, vương phi người hiền lành như vậy, khẳng định sẽ bị nàng ta khi dễ a!” Xuân Hỉ gấp gáp đến độ bật khóc, quỳ gập xuống đất ôm lấy chân Triệu Duẫn Anh, vừa kêu vừa khóc.

Nàng thở dài “Xuân Hỉ, đừng tưởng ta nhu nhược, ta nói cho ngươi biết, ta thực ra cũng có chút võ công. Huống hồ ta lại là vương phi, nếu như so thân phận thì ta chính là tấu tấu của Tử Oa công chúa, nàng ta như thế nào lại dám khi dễ ta?”

“Vương phi, ngươi phải nghe Xuân Hỉ, Tử Oa công chúa là người có thể làm bất cứ điều gì a!”

“Như vậy ta càng thấy hăng hái, đứng lên, chúng ta đi thôi!” Nàng đỡ Xuân Hỉ dậy, ngụ ý bảo nàng ta dẫn đường.

“Vương phi...”

“Cút ngay! Bản công chúa muốn vào, ai dám cản đường, ta lập tức giết chết kẻ đó!” Một thanh âm vừa dịu ngoa vừa tàn bạo truyền đến, thoáng chốc khiến cho khuôn mặt Xuân Hỉ trở nên trắng bệch.

“Vương...vương...vương...” Xuân Hỉ sợ hãi đến nỗi một chữ cũng không nói ra được.

“Xem ra không cần ta phải đi nữa rồi.” Triệu Duẩn Anh ung dung ngồi xuống, chờ vị công chúa dịu ngoa “có tiếng” kia đi vào “Xuân Hỉ, ngươi có muốn hay không đến trốn ở trong mật thất?” Nàng mở miệng trên choker Xuân Hỉ cả người đang run lẩy bẩy.

“Nhưng...nhưng...Xuân Hỉ...Xuân Hỉ phải hầu hạ vương phi, Xuân Hỉ muốn bảo vệ vương phi!” Xuân Hỉ cố gắng đứng sát bên người nàng.

Nàng mỉm cười, nhanh chóng lấy chiếc sa màn, nhưng suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng quyết định không cần đeo lên nữa.

“Công chúa, xin người bớt giận, Vương gia đã dặn, bất cứ kẻ nào cũng không được đến làm phiền vương phi nghỉ ngơi...”

“Câm miệng! Cầu nô tài, bản công chúa bất luận là kẻ nào, thời gian tới ta nhất định sẽ trở thành vương phi, ả dân đen bên trong phòng kia sớm muộn cũng sẽ bị đuổi về!” Tử Oa không nhịn được bắt đầu chửi bới, nhuyển tiên trong tay vung lên, đánh xuống người Đại La Cơ.

“A—” Đại La Cơ rên lên một tiếng, bị đánh ngã xuống mặt đất.

Giữa lúc Tử Oa đang định vung lên phát roi thứ hai thì —

“Dừng tay!” Triệu Duẩn Anh hô lên một câu, đi ra cửa phòng.

Tử Oa nghe tiếng thì ngẩng đầu lên, đang định mắng mỗ vài câu cho hả giận, nhưng sau khi thấy được chân diện mục của Triệu Duẩn Anh thì lập tức ngăn cả người.

“Tử Oa công chúa muốn gặp ta thì cứ đi vào, hà tất phải đánh đập bọn hạ nhân.” Nàng lạnh lùng buông một câu, nghiêm nghị đứng ở cửa, khí chất tôn quý hiển hiện rõ ràng.

“Ngươi là Triệu Duẩn Anh?” Tử Oa khiếp sợ hô to.

“Ta, Triệu Duẩn Anh, Nhược Tâm công chúa của Đại Tổng, Liêu quốc cần Vương phi, thế nào?” Nàng đùa cợt cười cười.

Tử Oa tức giận trừng mắt nhìn nàng, hai ả thị nữ trước kia không giết chết nàng ta quả là hết sức sai lầm! Tử Oa đột nhiên thấy trong lòng sinh ra một thứ cảm giác ghen tị, không chút chần chừ liền vung nhuyển tiên ra, mục đích chính là nhằm thẳng vào mặt Triệu Duẩn Anh mà hủy hoại.

Triệu Duẩn Anh thấy rõ mồn một cảnh trước mắt, nhưng không ngờ Xuân Hỉ động tác lại nhanh như vậy, chỉ nghe thấy Xuân Hỉ kêu lên một tiếng, xoay mình che chắn trước người nàng, roi tiên tàn nhẫn vung xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nữ nhi.

“A—” Xuân Hỉ đau đớn kêu lên, ngã vào người nàng đứng ở phía sau.

“Xuân Hỉ!” Triệu Duẩn Anh ôm lấy nàng, nha đầu ngốc, thực sự là làm Duẩn Anh nàng vừa giận vừa thương mà.

“Cầu nô tài, dám ngăn bản công chúa, ngươi muốn chết có phải không?” Tử Oa vô cùng tức giận, lại bắt đầu vung roi lên nhằm phía Triệu Duẩn Anh đánh tới.

“Không được a! Công chúa!” Đại La Cơ nhìn thấy Tử Oa đang định vung tay lên liền bắt chập tất cả, xông đến kéo nhuyển tiên ra khỏi tay nàng ta. Hắn nhất định phải bảo vệ được vương phi, chờ cho đến khi vương gia trở về, cùng lắm là lúc này hắn bị công chúa đánh vài cái, bị đau mấy ngày cũng không sao, chưa đến nỗi chết được. Nhưng nếu để vương phi bị thương, hắn tốt nhất tự dâng đầu đến trước mặt vương gia là vừa.

“Cầu nô tài to gan, mau buông tay ra!” Tử Oa hét ầm lên.

“Thỉnh công chúa giờ cao đánh khẽ, Vương phi nhà chúng ta hiền lành nhu nhược, sợ rằng không chịu nổi một roi của công chúa a!” Đại La Cơ run rẩy nói qua kẽ răng.

“Đúng, ta chính là muốn nàng ta chết!” Tử Oa nhắc chân một cước đá văng Đại La Cơ, tiếp tục tiến về phía trước, ngay lập tức bốn tên thủ vệ lao ra chắn trước mặt nàng “Chết tiết! Các người cũng...bọn cậu nô tài hỗn xược phản chủ này, mau tránh ra cho ta, bằng không ta chém đứt đầu các người!”

“Tử Oa công chúa, nơi này là vương phủ, ta chính là chủ nhân của bọn họ.” Triệu Duẩn Anh kéo một gã thủ vệ dạn dò hần trông nom Xuân Hỉ, xong xuôi liền đứng dậy đi tới phía trước.

“Vương phi cẩn thận, thỉnh trốn sau lưng tiểu nhân.” Một tên thủ vệ chặn nàng lại, không cho nàng tiếp tục bước tới.

Nàng cười, trong bụng thầm nghĩ, thuộc hạ của Da Luật Chân Hy đúng là quá tận trung rồi.

“Cút ngay!” Tử Oa nàng ta sắp bị làm cho tức chết rồi, hôm nay nhất định phải hủy hoại dung nhan của Triệu Duẩn Anh, để xem Chân Hy ca ca còn có thể yêu một thê tử xấu xí như vậy được nữa hay không!

“Thật là, đường đường thân phận là công chúa mà lại không có chút khí chất nào, mở miệng ra là toàn nói những từ ngữ thô lỗ, bọn lưu manh thô bỉ quả thực còn không mạnh mẽ như người, ta thực sự cảm thấy xấu hổ thay cho hoàng thất Đại Liêu a!” Triệu Duẩn Anh đeo một bộ mặt tiếc nuối lạnh lùng nhìn Tử Oa, chỉ là thanh âm mềm mại dịu dàng của nàng lại hoàn toàn khác hẳn với thái độ.

Ngoại trừ Tử Oa đang bốc hỏa ra, những người khác không hện mà cùng nghĩ đến thái độ đối xử của vương phi với vương gia, bây giờ nói những điều đó với Tử Oa, chẳng khác nào chuột chù chê khí rằng hôi (~> Câu này thực ra là “năm mươi bước cười một trăm bước” ta thấy không thích lắm nên thế bằng câu khác cùng nghĩa). Chỉ khác đó là Vương phi rất mực thương người, tuy rằng thời gian mọi người ở cùng vương phi không nhiều, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được sự khác nhau lớn nhất giữa hai người chính là ở cái điểm này.

“Người sao? Bất quá cũng chỉ là một công chúa nho nhỏ của Đại Tống, dựa vào cái gì mà dám nói với ta bằng cái giọng điệu đó? Người đi ra đây cho ta, đi ra xem ta có khả năng ngay lập tức cắt đứt cái lưỡi của người hay không!”

“Ai, quả là rất giỏi dọa người. Ta từ bé đến giờ mỗi lần gặp qua những sừ nhân (sừ: xấu) như người đều cảm thấy rất sợ hãi a!” Nàng không hề nhu nhược, tuy nhiên lại đóng vai người nhu nhược rất giỏi.

“Vương phi đừng sợ, chúng tại hạ thề chết bảo vệ vương phi!” Nhìn thấy dáng vẻ kích động của nàng làm cho mọi người đều cảm thấy thương xót, nhất loạt quên hết những hành vi “ngược đãi” ngày thường của nàng đối với vương gia.

“Các người dám tạo phản sao! Được, vậy ta phải đánh chết hết cả lũ các người!” Tử Oa điên cuồng hét lên, nhuyển tiên trong tay đã muốn vung ra.

Vài tên thủ vệ không dám phản kháng nhưng vẫn đứng im che chắn cho Triệu Duẩn Anh.

“Thật ghê tởm, đừng tưởng ta chưa ra oai thì cậu mẹ người cho rằng ta là mèo bệnh!” Triệu Duẩn Anh đẩy mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, nàng tuy xuất thân tôn quý nhưng từ trước đến giờ chưa bao giờ lời người hầu ra chịu đòn thay, điều nàng chán ghét nhất chính là, Tử Oa nàng ta lại còn dám xúc phạm chủ tử các nàng.

Nàng phi thân lên, đến chắn trước mặt đám thủ vệ, đưa tay giữ chặt lấy nhuyển tiên đang vung lên của Tử Oa, đôi mắt lạnh lùng lóe một tia tiểu ý.

Xuân Hỉ là người đầu tiên hồi phục lại tinh thần, lo lắng muốn xông đến, nhưng bị một tên thủ vệ kéo tay lại.

“Vương phi?!” Mọi người cùng đồng loạt thoát khỏi trạng thái thất thần, khiếp sợ nhìn Triệu Duẩn Anh, nàng...nàng thế nào lại có thể “biến” ra đứng trước mặt họ nhanh như thế chứ!

“Người mắng ta là cậu mẹ sao?” Tử Oa phần nộ hét to hơn.

“Bản vương phi không có nói rõ tên họ, Tử Oa công chúa đột nhiên nhận cái danh ấy, ta cũng chẳng còn cách nào khác.” Nàng tỏ vẻ bất đắc dĩ nhún nhún vai.

“Người....người muốn chết mà!” Tử Oa rít qua kẽ răng, muốn vung roi xuống, nhưng bất chợt nhận ra mình không thể động đậy “Buông tay ra!”

“Người nghĩ rằng Chân Hy yêu ta chỉ vì khuôn mặt này thôi sao?” Nàng cố ý nhấn mạnh từng chữ.

“Người...người...Chân Hy ca ca chỉ là nhất thời bị người mê hoặc, người không đắc ý được lâu đâu!”

“Còn hơn sừ nhân như người, đến cả cơ hội cũng không có, các người nói đúng không?” Nàng có khả năng mắng chửi người, khiến đối phương tức chết mà không cần phun ra một từ ngữ thô tục nào.

“Người nói ta xấu sao? Ta xấu ở chỗ nào? Nói cho người biết, ta chính là đệ nhất mỹ nhân ở Đại Liêu này!” Tử Oa tức đến độ muốn hộc máu.

“Ách, tiểu oa nhi ơi là tiểu oa nhi, suy nghĩ của người đúng là không thể sáng sủa hơn được mà, chỉ biết suốt ngày điêu ngoa tùy hứng, mới bị ta khích bác vài câu đã tự nhận mình là xấu, rồi lại còn tự chê mình xấu, ai!”

“Người....ta muốn giết người, ta nhất định phải giết người!” Tử Oa nổi giận lôi đình nhằm phía nàng đánh tới.

Triệu Duẫn Anh liếc thấy có người trở về, ánh sáng trong hai con ngươi chợt lóe lên một cách dị thường, cố ý không né tránh đòn của Tử Oa để bị đánh ngã xuống đất.

“A...” Nàng duyên dáng hô to một tiếng. (~~> Pất lực)

“Vương phi ——” Mọi người đồng loạt kích động hét lên.

“Dám đắc tội ta, ta sẽ cho người chết thảm!” Tử Oa nhất nhuyển tiên lên, tiếp tục đi tới gần nàng.

Mọi người vội vàng tiến đến nâng vương phi dậy, nhưng là...một bóng người đột ngột lao đến, găm lên một tiếng giận giữ, ngồi xuống bên cạnh Triệu Duẫn Anh.

“Anh nhi?” Da Luật Chân Hy cẩn thận cầm lấy tay nàng đỡ dậy “Anh nhi, nàng không sao chứ?” Hắn vừa kinh hãi vừa thương xót.

“Ta....” Triệu Duẫn Anh nhúu mày, chết tiệt, lực đạo thật quá mạnh a, còn đâu là cái bàn tọa của nàng nữa chứ.

“Chân Hy ca ca, người trở về kịp lúc, nàng ta dám cùng những....tên cẩu nô tài này khi dễ ta, người mau hừ nàng đi, nhanh chóng đuổi nàng về Đại Tổng!” Tử Oa vừa nhìn thấy Da Luật Chân Hy lập tức xoắn luôn một tràng.

“Câm miệng! Tử Oa, người cho rằng ta không có mắt sao?” Da Luật Chân Hy trừng mắt nhìn nàng ta, quá tức giận không thể khống chế được năng lực của mình.

Tử Oa trong thoáng chốc trở nên khó thở, khuôn mặt đột ngột trắng bệch, hai tay nắm chặt lấy cổ, hô hấp vô cùng thống khổ khó khăn.

Triệu Duẫn Anh tựa vào ngực Da Luật Chân Hy, kinh ngạc nhìn Tử Oa, nàng ta bị làm sao vậy? Thế nào lại có vẻ như...sắp tắt thở?

Cho đến khi Tử Oa quỳ rạp trên mặt đất, Da Luật Chân Hy mới ngừng lại, lạnh lùng nhìn nàng đang thống khổ cố gắng hô hấp trở lại.

“Tử Oa, từ nay về sau ta không muốn nhìn thấy người nữa, người nghe rõ chưa?”

Tử Oa nói không ra hơi, tuy không cam lòng nhưng cũng chỉ còn cách sợ hãi gật gật đầu.

“Đại La Cơ, đội hộ vệ của công chúa đâu?”

“Công chúa để bọn họ chờ tại phòng khách...”

“Mau gọi bọn hần, hộ tống công chúa về cung.” Hần nhất định phải nghĩ cách thuyết phục hoàng thượng cùng thái hậu gả Tử Oa ra ngoài, đi càng xa càng tốt.

“Vâng, vương gia.”

Da Luật Chân Hy ôm lấy Triệu Duẩn Anh đi vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường.

“Ngô...” Từng cơn đau từ cái mông nhỏ của nàng truyền đến, khiến nàng không nhịn được rên rỉ một tiếng.

“Làm sao vậy, nàng đau ở đâu?” Hần lo lắng hỏi, đôi tay đặt trên người nàng khẽ xoa xoa.

“Bỏ đi! Người đừng ở đó mà mèo khóc chuột!” Triệu Duẩn Anh giận giữ nói.

“Mèo khóc chuột? Anh nhi, tại sao lại nói vậy?” Thực là oan uổng cho hần a!

“Nếu không phải tại người thì ta có phải rơi vào hoàn cảnh như hôm nay không? Nếu không có Xuân Hỉ cùng những tên thủ vệ trung thành kia che chở cho ta, chắc chắn ta đã chết dưới roi của vị công chúa vĩ đại kia rồi! Người đào hoa là việc của người, tại sao lại bắt ta chịu tội thay? Ta thiếu nợ Đại Liêu các người sao?”

Hần lúc này cũng đã liếc qua mấy vết roi trên khuôn mặt của mấy tên thủ vệ cùng Xuân Hỉ, hần thật không dám tưởng tượng, nếu những roi kia là giáng xuống trên thân thể mảnh mai của nàng thì không biết hần sẽ gây ra những chuyện gì nữa. Lão thiên, chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến cho hần đau đớn tột cùng.

“Ta đảm bảo những chuyện như thế này sẽ không xảy ra nữa, nàng phải tin ta.”

“Bỏ đi, hiện tại ta không muốn nhìn thấy người.” Triệu Duẩn Anh tức giận hừ hừ mấy cái.

“Vì sao?”

“Bởi vì cứ nhìn thấy người là ta lại nhớ đến những hình ảnh kinh khủng của Tử Oa công chúa kia.”

“Nhưng...” Hần quả thực là ở lại cũng không được mà đi cũng không xong.

Nàng nhìn dáng vẻ thống khổ của hần, bất chợt cảm thấy lòng có chùng xuống đôi chút.

“Người....đi xem giúp ta Xuân Hỉ và tên thủ vệ thế nào rồi, dặn đại phu phải cố gắng hết sức để bọn họ mau chóng hồi phục, còn nữa, hảo hảo cảm tạ họ hộ ta.” Giọng điệu nàng đã pha chút vẻ ôn nhu.

“Được, ta nhất định sẽ trọng thưởng cho bọn họ, bây giờ ta đi, nàng....tạm thời ở một mình như vậy không sao chứ?”

“Đừng lo cho ta, người trước tiên giúp ta nằm xuống.” Bàn tọa của nàng đau muốn chết đi được.

Da Luật Chân Hy nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống, dịu dàng đắp chăn lên cho nàng.

“Tay chân nàng lạnh quá, trời lạnh thế này tại sao không mặc thêm áo đã vội chạy ra ngoài?”

“Người cho rằng ta muốn vậy lắm sao?” Nàng hừ nhẹ, tức giận lườm hần một cái.

Hần thàn than “Được được được, đều là ta không tốt, nàng nghỉ ngơi đi, ta đi xử lý hậu quả.”

Cúi người khẽ hôn nàng một cái, hần quay người bước ra khỏi phòng.

“Da Luật Chân Hy!” Lúc hần khép cửa lại, Triệu Duẩn Anh đột nhiên gọi to.

“Còn có việc gì sao?” Hần xoay người.

Nàng nhìn hần, thật lâu sau mới mở miệng “Cảm ơn người.”

Hần nhếch môi, nở nụ cười.

Nàng nhìn thấy nụ cười của hần thì hừ lạnh một tiếng “Người đi đi được rồi.” Nàng nghiêng đầu không thèm nhìn hần nữa, cho nên không phát hiện ra lam mâu của hần đang ôn nhu ngắm nàng.

Đến lúc nghe thấy tiếng đóng cửa, Triệu Duẩn Anh mới nhẹ nhàng thở dài.

“Thật là, tại sao lại cao hứng như thế chứ...” Chỉ một lời cảm ơn của nàng cũng có thể khiến hắn trở nên vui vẻ vậy rồi.

Thái độ của nàng đối với hắn căn bản là giống như coi tôn nghiêm của hắn là rác rưởi, vì sao hắn vẫn đối nàng tốt như vậy?

“Thực sự là không hiểu được hắn mà.” Nàng thấp giọng lẩm bẩm, khẽ nhắm mắt lại.

11. Chương 9

Do khí hậu ở Đại Tổng thường xuyên ẩm áp, cho nên đối với sự lạnh lẽo ở Đại Liêu mà nói, Triệu Duẫn Anh vẫn là có chút khó thích nghi. Vì ngày hôm qua ra ngoài mặc quá phong phanh, cộng thêm việc phải “so tài” với Tử Oa khiến cho nàng cuối cùng cũng nghiễm nhiên bị nhiễm phong hàn.

“Khụ khụ...” Trong phòng, không ngừng truyền ra tiếng ho khan.

“Thế nào lại ngày càng nặng thế này, không phải là do uống thuốc không đúng giờ đấy chứ?” Da Luật Chân Hy vô cùng lo lắng.

“Ta như thế này là do ai hại?” Nàng trừng mắt liếc hắn.

“Đừng nóng giận, Anh nhi, đều là ta không tốt, ta sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm.”

“Người câm miệng lại! Ta không muốn nghe thấy giọng nói của người nữa!” Nàng vô cùng tức tối, mắt mở trừng giận giữ.

Hắn thực sự không biết nói gì thêm, chỉ có thể tiếp tục lo lắng nhìn nàng.

Một hồi sau, hắn vừa sờ sờ đầu nàng, vừa vỗ vỗ vai nàng cho thuận khí, sau đó xoa xoa trán và khuôn mặt nàng....Bởi vì làn da nàng bây giờ trở nên ửng hồng vô cùng xinh đẹp khiến cho hắn không chịu nổi mê hoặc...

“Được rồi, bỏ tay ra đi.”

Nàng không thể nhịn được nữa, đáng ghét, lúc này rõ ràng nàng đã nói mình rất mệt, hắn chẳng lẽ không thêm bỏ vào tai để nàng nghỉ ngơi một mình được sao?

“Anh nhi...” Hắn ai oán nhìn nàng.

“Đừng có trưng cái bộ mặt đó ra với ta, ta đang bệnh, nhìn thấy người bệnh của ta chỉ càng nặng thêm thôi.”

“Ta thân là tướng công phải chăm sóc cho nàng.”

“Không cần, người chỉ cần cho ta nghỉ ngơi một mình là ta đã cảm tạ lắm rồi.” Triệu Duẫn Anh thở dài, thật quá mệt mỏi...”Ta bệnh thế này, tất cả đều do người hại!”

“Được được được, đều là do ta không tốt, đã hại nàng đổ bệnh.” Hắn ôn nhu trấn an nàng “Nàng ngủ đi! Ta sẽ ở đây canh chừng nàng, cần gì cứ nói với ta.”

Bên ngoài bọn hạ nhân tất cả tập trung lại, chen chúc ở một chỗ nghe lỏm hai người nói chuyện, mỗi lần chỉ cần Da Luật Chân Hy mở miệng đều khiến cho bọn họ không khỏi giật mình.

Da Luật Chân Hy leo lên giường, ôm Triệu Duẫn Anh vào lòng, lấy nhiệt độ cơ thể mình để sưởi ấm cho nàng. Hắn hơi nhíu mày, bất chợt cảm thấy vô cùng lo lắng. Khí hậu mới chỉ hơi lạnh một chút nàng đã đổ bệnh thế này, đến lúc giá rét thì không biết sẽ như thế nào nữa? Nếu đến thượng kinh nàng lại tiếp tục đổ bệnh thì phải làm sao?

“Da Luật Chân Hy...” Nàng nằm trong vòng tay ấm áp của hắn, đến lúc chập chờn sắp tiến vào mộng đẹp thì bất chợt nhớ ra điều gì, lười nhác mở miệng.

“n? Chuyện gì?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

Suy nghĩ một hồi lâu, thanh âm ngái ngủ của nàng lại vang lên “Chúng ta....lúc nào thì xuất phát?”

“Chờ nàng khỏi bệnh đã.” Nàng bệnh nặng thế kia mà vẫn nhất mực đòi đến thượng kinh.

“Không nên....”

“Cái gì?”

“Ta không nên....tiếp tục ở lại chỗ này...”

“Vì sao?”

“Vì ở đây....Tử Oa đáng ghét kia....sẽ tiếp tục đến.”

“Yên tâm đi, ta nhất định ngăn không cho Tử Oa tiếp tục dương oai nữa, nàng cứ tin tưởng ta.”

Lo lắng nàng vẫn còn sợ hãi, hắn liền nhẹ giọng an ủi “Chờ nàng khỏi bệnh ta sẽ lập tức xuất phát.”

Không có phản ứng.

Đa Luật Chân Hy hơi kinh ngạc cúi đầu nhìn xuống, nương tử của hắn đã ngủ.

Hắn ngắm nàng đến thất thần, có thể lấy được một nương tử như nàng là phúc phận lớn trong đời hắn, hắn nhìn dung nhan kiều mị của nàng một hồi lâu, trong lòng thầm nghĩ — nếu nàng đúng là người như mọi người vốn suy đoán, là một nữ tử nhu nhược nhút nhát, hắn khẳng định sẽ không bao giờ để ý đến nàng. Nhưng bởi vì nàng vô cùng mạnh mẽ kèm theo chút bướng bỉnh, hắn mới hoàn toàn bị nàng hấp dẫn mê hoặc đến như vậy. Chỉ cần ở bên nàng mấy ngày, hắn đã không thể tự kiềm chế được bản thân mình nữa rồi.

Điều sư phụ đã nói chính là sự thực, hắn rốt cục cũng tìm ra được một nữ tử mà hắn rất mực yêu thương.

Nàng cho rằng hắn không biết gì sao? Nàng thực ra tính tình không xấu, những hành động hung hăng của nàng khẳng định là có ẩn tình, nhưng tại sao nàng lại cố tỏ ra như vậy, thời gian sau này sẽ cho hắn một đáp án.

Bất quá, hắn lại rất thích dáng vẻ tức tối giận dữ của nàng, hay nói cách khác, hắn chính là hết lần này đến lượt khác cố tình để nàng gây sự với hắn! Loại phong tình này, trên thế gian khẳng định cũng chỉ mình hắn có. (~~> Khiếp, Hy ca anh vừa vừa thôi nhé, thích gì không thích đi thích Anh tỷ gây sự với mình. Pó tay anh =___=)

“Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét!” Trong ‘Phong Minh cung’ truyền ra tiếng chửi bới phẫn nộ của Tử Oa, mọi đồ vật trong phòng đều không tránh khỏi việc bị nàng ta vợ lấy ném tứ tung. “Chân Hy ca ca lại có thể vì ả tiện nữ người Hán kia mà suýt nữa lấy mạng ta, đáng ghét, ta không cam lòng a!”

Bọn cung nữ đứng một bên từ nãy đến giờ không ai dám mở miệng nói một câu nào, làm gì thì làm miễn là đừng để bản thân chịu chung số phận với đồ đặc trong phòng là được rồi.

“A— Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta! Ta tuyệt đối sẽ không cho nàng ta tiếp tục sống nhõn nhợ như vậy nữa!”

Khuôn mặt mỹ lệ xinh đẹp của Tử Oa tràn ngập vẻ lo lắng, mái tóc vốn được chải vuốt chỉnh tề bây giờ cũng đã rối tung hết như một bà điên, nhất là trong con ngươi kia thì thoảng lại lóe lên những tia điên cuồng tàn bạo, càng làm cho mọi người xung quanh thêm khiếp sợ.

“Nhũ mẫu!” Nàng đột nhiên hét to, nhìn về phía nữ nhân đang co ro trốn ở một góc trong phòng.

“Công chúa...” Bà nhũ mẫu dù cực kỳ kinh sợ nhưng vẫn bước nhanh tiến lại gần “Công chúa gọi lão nô...”

“Nhũ mẫu, giúp ta nghĩ cách đi.” Nàng ra lệnh.

“Công chúa? Nghĩ biện pháp? Công chúa muốn lão nô nghĩ biện pháp gì?”

“Ta muốn công chúa Đại Tổng phải chết, ta muốn Chân Hy ca ca thành thân với ta, người nghĩ cách nhanh lên.” Chân Hy ca ca là của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không buông tay.

“Thế nhưng....công chúa, tuy rằng chỉ mới thành thân vài ngày nhưng mọi người đều biết rằng Vương gia rất sủng ái vương phi, thậm chí có đôi chút dung túng nàng, lần thái hậu cho truyền phu thê bọn họ vào

cung để vấn an người, Chân Hy vương gia vì lo lắng cho thân thể yếu ớt mảnh mai của vương phi, cho nên mới....”

“Những chuyện này ta đều biết, không cần người phải nhắc!” Nghe lại điều này, khiến cho Tử Oa càng trở nên phần uất cảm hận.

“Công chúa, vương gia đã tiến cung chào tạm biệt hoàng thượng và thái hậu rồi, bọn họ quyết định sẽ quay về thượng kinh....”

“Ta cũng đến thượng kinh, ta nhất quyết không để cho ma nữ kia tiếp tục sống nhõn nhơ bên cạnh Chân Hy ca ca nữa!”

“Công chúa, xin người nên nhớ quyết định của vương gia thái hậu đều luôn luôn ủng hộ, nếu như vương gia biết chuyện công chúa muốn gây khó dễ cho vương phi, lão nô sợ rằng cả đời này công chúa sẽ không được yên ổn với vương gia...”

“Câm miệng, câm miệng, câm miệng!” Nàng hét lên giận dữ, nghĩ đến chuyện kinh khủng lúc ở vương phủ, nàng lại càng không cam lòng “Ta muốn nàng ta chết, nàng ta nhất định phải chết!”

“Công chúa xin người bình tĩnh.”

“Ta mặc kệ, người nhanh nhanh nghĩ cách cho bản công chúa đi, bằng không ta sẽ lập tức giết chết mẹ con nhà các người!” Giọng nói nàng mang đậm ngữ khí uy hiếp.

Bà nhũ mẫu kinh sợ vội quỳ sụp xuống đất “Công chúa tha mạng a!”

“Muốn sống thì nghĩ cách nhanh lên!” Tử Oa hung hãn trừng mắt.

“Vâng....lão nô...có cách....”

“Nói.”

“Chúng ta trước tiên cứ mua chuộc đám hạ nhân ở vương phủ, chờ cho bọn họ đến thượng kinh, sẽ tìm thời điểm thích hợp mà hạ sát vương phi, công chúa trăm ngàn lần đừng nên đến thượng kinh, tạm thời cứ ở lại chỗ này, đến lúc vương phi xảy ra chuyện không may thì công chúa cũng sẽ thoát được mọi hiểm nguy.”

Tử Oa suy nghĩ một lúc, sau đó đi lại chiếc tủ nhỏ trong góc phòng, lúc sau lấy ra chiếc bình nhỏ chạm khắc vô cùng tinh xảo đưa cho nhũ mẫu.

“Đây là loại kịch độc không mùi không vị, ăn vào sẽ lập tức mất mạng, hơn nữa lại không tra ra được nguyên nhân dẫn đến cái chết. Chuyện này ta giao cho người làm, trước tiên nghĩ cách hành hạ nữ nhân kia đã, sau đó mới ra tay hạ sát nàng ta.” Tử Oa oán hận nói, sự âm hiểm độc ác đã khiến trái tim nàng trở nên lạnh lẽo băng hàn.

“Vâng....công chúa.” Bà nhũ mẫu kinh hồn táng đảm nhận lấy chiếc bình nhỏ.

“Chờ chút, còn điều này nữa, ta không tin tưởng đám hạ nhân ở vương phủ.” Tử Oa đột nhiên nói.

“Vậy....công chúa dự định làm sao?”

Nàng trầm ngâm một lúc lâu “Phải một đứa nô tỳ vào vương phủ, nếu như có gì bất trắc thì tự tay hành động, hai bút cùng vẽ, ta không tin nữ nhân Triệu Duẩn Anh kia có thể thoát chết.”

“Suy nghĩ của công chúa quả rất thấu đáo chặt chẽ.”

Tử Oa đắc ý cười ha ha.

Không ai, không một ai có thể sỉ nhục nàng đến thế vẫn có thể sống bình yên vô sự, nàng chính là đệ nhất công chúa của Đại Liêu, đồng thời cũng là đệ nhất mỹ nhân, chỉ được phép nàng từ chối nam nhân, không có chuyện nam nhân từ chối nàng.

Nếu công chúa Đại Tổng kia chết đi, Chân Hy ca ca có thể sẽ rất đau khổ, nhưng là không quan hệ, đến khi Chân Hy ca ca lấy nàng rồi nàng sẽ chứng tỏ cho huynh ấy thấy nàng tốt đến thế nào! (~~> Vâng, người thì quá “tốt” rồi còn)

Thực sự là một giấc mộng quá đẹp!

“Bẩm vương gia, có một cô nương tên là Liên Hoa muốn cầu kiến vương phi.” Đại La Cơ đứng ở ngoài cửa, kính cẩn bẩm báo.

Từ khi Tử Oa đến đây gây sự cho đến bây giờ cũng đã năm ngày rồi, đám hạ nhân bọn họ được Vương gia đích thân đi mời ngự y đến chữa trị, sau khi dùng loại thuốc tốt nhất trong vòng ba ngày đại khái cũng có thể nói là đã lành hẳn, vết thương trên mặt Xuân Hỉ cũng lên da non, ngự y nói tuyệt đối sẽ không lưu lại sẹo.

“Nàng quen biết người này sao?”

Triệu Duẫn Anh lắc đầu “Không biết.”

“Đại La Cơ, vương phi không biết người này, cũng không hiểu muốn tìm vương phi có chuyện gì?”

“Nàng ta chỉ nói là tỷ tỷ của A Quế, muốn đến báo đáp ân tình của vương phi.”

“A! Hóa ra là tỷ tỷ của A Quế, đại quân gia, mau mời nàng ấy vào.” Triệu Duẫn Anh lập tức nói.

“Vâng, vương phi.” Đại La Cơ nhanh chóng lui ra.

“Nàng có quen sao?” A Quý? Là nam nhân? (~~> Khiếp, ghen quá cho nên A Quế cũng nghe nhầm thành A Quý nữa =____=)

“n, từng gặp một lần.”

“Lúc nào?”

Nàng nhướn mày “Người đang hỏi cung ta?”

“Nàng sở dĩ không cần trả lời ta.” Da Luật Chân Hy đáp, trong lòng cực kỳ khó chịu không vui.

“Kỳ thực cơ hội để ta gặp được A Quế cũng là do vương gia người ban cho, lúc mới đến trung kinh chờ người khoảng mấy ngày, ta quá buồn chán nên rời vương phủ đi dạo phố, đúng lúc đó thì gặp A Quế đang gặp khó khăn, sau đó thì tiện tay giúp đỡ. Chỉ có vậy thôi.” Triệu Duẫn Anh giải thích, ngữ điệu có đôi chút trào phúng.

“Khách gặp sau cũng được, trước tiên nàng phải uống thuốc đã.” Hắn nhìn nàng, nhận lấy bát thuốc từ tay Xuân Hỉ, đưa tới trước mặt nàng.

Ách? Nàng cho rằng đã phân tán được sự chú ý của hắn rồi chứ, quả thật là tốn nước bọt quá mà!

Đáng ghét!

“A—” Nàng cố nhịn cảm giác đắng nghét nơi cổ họng, bọn ngự y Đại Liêu đúng là một lũ lang băm mà! Sao lại bắt nàng uống thuốc đắng vậy chứ?

“Ngoan, uống hết bát thuốc đi.” Hắn vừa nói vừa nhìn nàng cười cười “Tại sao trông nàng lại có vẻ khổ sở như thế chứ?”

“Người còn hỏi, nếu như người không ép ta uống thuốc, ta đã không khổ thế này!” Nàng lườm hắn một cái.

“Anh nhi, nàng phải gắng uống thuốc mới nhanh khỏi bệnh được.”

“Ta xin người đấy! Người cho ta là ngu ngốc, đến ngay cả điều này cũng không hiểu được sao!”

“Anh nhi, đừng nóng giận...”

“Vương gia, vương phi, Liên Hoa cô nương đến.”

“Đưa nàng ta vào.” Da Luật Chân Hy mở miệng.

“Vâng.” Đại La Cơ cung kính trả lời, sau đó quay ra ngoài “Liên Hoa cô nương, mời vào.”

“Cảm tạ.” Liên Hoa nhẹ giọng cảm ơn, vừa vào phòng liền nhìn thấy Triệu Duẫn Anh tựa người ở đầu giường cùng Da Luật Chân Hy đang ngồi phía mép giường, lập tức quỳ xuống “Dân nữ bái kiến Vương gia vương phi.”

“Đứng lên đi, Liên Hoa cô nương.” Triệu Duẫn Anh mỉm cười “Xuân Hỉ, mang ghế lại đây.”

“Cảm tạ vương phi.” Liên Hoa đứng lên, nơm nớp lo sợ ngồi xuống ghế.

“Liên Hoa, người tìm ta có việc gì sao?”

“Là như vậy, lúc dân nữ về nhà thì nghe muội muội A Quế nói lại rằng đã từng được vương phi giúp đỡ, vì muốn cảm tạ vương phi, cho nên Liên Hoa tình nguyện đi theo vương phi, hầu hạ vương phi, suốt đời suốt kiếp báo đáp ân tình của vương phi.”

Triệu Duẫn Anh nhướn mày nhìn nàng một hồi lâu “Mẫu thân người đã khỏe lại chưa?”

“Vâng, nương của dân nữ đã có thể rời giường được rồi.”

“Vậy là tốt rồi.” Nàng gật gật đầu nhìn sang phía Da Luật Chân Hy đang trầm mặc “Vương gia, người thấy sao?”

“Nàng đồng ý là được.”

“Vậy thì, đúng lúc ta cũng đang thiếu một thị nữ, người có thể ở lại. Được rồi, người biết chuyện chúng ta sắp quay về thượng kinh chứ?”

“Vâng, Liên Hoa biết.”

“Người phải tiếp tục xa nhà liệu có sao không?”

“Không sao vương phi, nương đồng ý rồi, muội muội tất nhiên đủ lớn để hiểu rõ mọi chuyện, Liên Hoa cũng không còn gì lo lắng.”

“Vậy được rồi, Xuân Hỉ, em đưa Liên Hoa lui trước, chỉ cho nàng ấy biết phải làm những gì.”

“Vâng, vương phi.” Xuân Hỉ nhanh chóng đưa Liên Hoa rời khỏi phòng.

Da Luật Chân Hy nhìn Triệu Duẫn Anh.

“Anh nhi, trong đầu nàng đang suy nghĩ cái gì?”

“Người tại sao lại hỏi ta như vậy?” Nàng kinh ngạc nhìn hắn, lẽ nào hắn đã nhìn ra sao??

“Nàng tưởng ta không biết sao” Hắn cười cười “Nói đi, nàng đang nghĩ cái gì?”

“Nếu người đã đoán được thì ta cũng nói thẳng. Người có phát hiện ra Liên Hoa có chút đáng ngờ không?”

Lam mâu của hắn đột nhiên trở nên lạnh lẽo “Nàng nói tiếp đi.”

“Bởi vì sắp đến mùa đông rồi cho nên hoàng thượng và thái hậu mới quyết định ở lại trung kinh, chờ cho giá rét kết thúc mới đến thượng kinh, nếu theo lý thuyết thì thân là vương gia như người đáng lẽ vẫn phải ở lại đây, không được quay về trước, có đúng không?”

“Không sai.”

“Như vậy thì, chuyện người quay về thượng kinh, ngoài hoàng thượng và thái hậu ra thì còn ai biết?”

“Da Luật Thạch, Đỗ Liệt Cổ và Lý Tích Nã.”

“Còn có những người trong cung nữa!”

“Vốn dĩ là Liên Hoa cô nương không thể biết được, trừ phi nàng ta là nô tỳ trong cung, ý nàng là thế đúng không?” Hắn trầm ngâm.

“Không sai, mà nếu Liên Hoa đã là nô tỳ trong cung, tại sao lại còn ở chỗ này?”

“Nói muốn đến báo ân.”

“Đây chính là điểm đáng ngờ, hơn nữa A Quế vốn không biết ta là vương phi.”

“Chết tiệt!” Hần thấp giọng, nếu muốn đến để làm hại nương tử của hần, hần tuyệt đối sẽ không tha “Nỗ Nhĩ Trát!”

“Có thuộc hạ.” Ngoài cửa, Nỗ Nhĩ Trát cung kính trả lời.

“Lập tức đi bắt Liên Hoa!”

“Vâng.” Nỗ Nhĩ Trát nhận lệnh, chuẩn bị chạy đi.

“Khoan đã, Nỗ Nhĩ Trát, người tạm thời đứng lại.” Triệu Duẫn Anh hô to.

Hần sững sốt “Vương gia?” Mệnh lệnh của phu thê bọn họ sao mà trái ngược như thế a!

“Anh nhi, nếu nàng ta có ý đến đây ám hại nàng, chỉ cần tra ra ta sẽ lập tức xử lý!”

“Người định làm như thế nào, bức cung sao?”

“Chỉ cần hỏi ra mục đích và người đứng sau là được.”

“Không được!”

“Anh nhi?”

“Người im miệng, chuyện này tự ta sẽ xử lý!”

Hần nhắm chặt mắt, không muốn khắc khẩu với nàng thêm nữa, nhưng hần biết mình sẽ phải làm gì.

“Da Luật Chân Hy, ta cảnh cáo người, nếu như người lên giường sau lưng ta, ta lập tức hưu người, ta đã nói được thì làm được!”

Hần tiếp tục nhắm chặt mắt.

“Nếu như Liên Hoa làm chuyện bất lợi cho nàng thì sao?”

“Ngày mai trước khi xuất phát ta sẽ đến nhà A Quế.”

Da Luật Chân Hy sững sốt, thế nào nàng lại chuyển chủ đề nhanh như vậy?

“Nếu Liên Hoa không phải là tỷ tỷ của A Quế, ta sẽ cho người xử lý nàng ta, nhưng nếu như thực sự là tỷ tỷ A Quế, vậy thì sẽ dùng phương pháp của ta, đồng ý chứ?”

“Được được, cứ theo ý nàng đi. Nhưng Anh nhi, ai nói với nàng là ngày mai sẽ xuất phát?”

Triệu Duẫn Anh liếc mắt nhìn hần một cái “Là ta nói, không được sao?”

Nỗ Nhĩ Trát đứng ngoài cửa, nhin không được lắc đầu.

Đại Tổng nữ tử chẳng phải là đều tam tông tứ đức, coi phu quân ngang trời sao? Vì sao hần cảm thấy vương phi hết lần này đến lần khác đều như thể sư tử Hà Đông a??? (~~> Cái “sư tử Hà Đông” này vốn dĩ nó là “đông sư” nhưng ta không nghĩ ra được từ nào khác nữa nên chém luôn =____=)

“Ta xin các người có được không, ta không yếu ớt đến thế đâu!” Triệu Duẫn Anh không chịu nổi đột nhiên bật dậy.

“Không được, vương phi, người vốn đang bị bệnh, hiện tại đã tới được thượng kinh rồi, phải nghỉ ngơi cho tốt đã.” Xuân Hỉ vội vã lại gần đỡ nàng nằm xuống giường.

“Đúng vậy vương phi, bên ngoài hình như sắp có tuyết rơi, người tốt nhất nên ở lại trong phòng.” Liên Hoa cười nói.

Hôm trước khi Triệu Duẫn Anh nàng đến nhà A Quế, chứng thực được Liên Hoa chính là tỷ tỷ của A Quế, vì vậy Da Luật Chân Hy đành phải giữ lời, để chuyện đối phó Liên Hoa cho nàng xử lý.

Nhưng điều Triệu Duẩn Anh không biết chính là, Da Luật Chân Hy không cần dùng cực hình ép cung vẫn biết được mọi chuyện, bởi vì Liên Hoa ngay sau đó đã khai hết với hắn. Nguyên lai nàng ta chính là thị nữ thân cận của Tử Oa công chúa, nhận được lệnh của Tử Oa cho nên mới tới để hạ độc vương phi. Mà nàng vốn là trước khi đến vương phủ đã về nhà một chuyến, biết được vương phi chính là ân nhân cứu mạng của mẫu thân, cho nên nàng chỉ còn sự lựa chọn duy nhất, đó là khai thật mọi chuyện, tìm sự che chở của vương gia.

Da Luật Chân Hy trước tiên bẩm báo cho hoàng thượng và thái hậu biết chuyện, nhân chứng vật chứng đầy đủ, hoàng thượng thái hậu không còn cách nào khác đành phải hứa với hắn tuyệt đối sẽ không cho Tử Oa có được cơ hội làm hại Triệu Duẩn Anh, cũng cam đoan trong thời gian ngắn nhất sẽ gả Tử Oa ra ngoài. Vì thế cho nên, mưu đồ lần này của Tử Oa đã chết ngay từ trong trứng nước.

“Ta đến đây cũng được ba ngày rồi mà vẫn chưa được bước chân ra khỏi cửa phòng, các người có biết ta khó chịu lắm không hả?” Triệu Duẩn Anh bất mãn lầu bầu, nàng không được ra khỏi phủ thì chí ít cũng phải được đi dạo ở trong phủ tham quan a! Dù sao đây cũng là nhà của nàng rồi...

“Thế nhưng vương phi, vương gia đã dặn...”

“Vương gia đang ở đâu?” Nàng cắt lời Xuân Hỉ.

“Nga, vương gia đang ở phòng khách tiếp đón khách nhân.”

“Khách nhân? Là ai?”

“Nô tỳ không biết.”

“Lần sau vương gia nếu muốn phân phó gì nói hắn cứ trực tiếp tìm ta, nếu bây giờ các người còn ngăn ta nữa, ta sẽ...” Nàng trừng mắt một cái sắc lém, câu nói bỏ dở giữa chừng nhưng hàm ý rõ ràng là lời cảnh cáo.

Dung nhan mỹ lệ nhu nhược bên ngoài cộng thêm khí chất tôn quý khiến cho không ai có thể chống lại.

Triệu Duẩn Anh liếc thấy các nàng không trả lời được, liền thỏa mãn cười lớn.

“Được rồi, bây giờ ta muốn ra ngoài, các người một là đi theo ta, hai là ở lại trong phòng, tùy các người chọn.”

“Vương phi, chúng em là tỳ nữ của người, đương nhiên phải đi theo người a!” xuân Hỉ bất đắc dĩ đành phải đi lấy thêm áo mặc vào cho nàng.

“Ta chỉ muốn tham quan vương phủ một chút, không phải là vào thâm sơn cùng cốc gì, có cần kỹ càng như vậy không?” Bây giờ nhìn đồng quần áo trên người nàng, khó có thể tưởng tượng ra những ngày rét mướt sau này nàng sẽ phải mặc những gì nữa.

“Đương nhiên cần.” Xuân Hỉ nghiêm túc nói, tay thắt dây lưng cho nàng “Được rồi đó vương phi.”

Liên Hoa cẩn thận mở cửa ra, gió lạnh thổi ào vào phòng, mang theo cái buốt giá của băng tuyết, xem ra đúng là trời sắp có tuyết rơi.

“Các người nói xem hôm nay có tuyết hay không?” Triệu Duẩn Anh hào hứng vô cùng.

“n, theo như kinh nghiệm của nô tỳ thì khoảng đêm nay tuyết sẽ rơi.” Liên Hoa nhìn lên bầu trời, nhẹ giọng nói.

“Oa! Các người xem, nước đã đóng băng hết rồi!” Nàng hưng phấn kêu lớn, vội vã đi về phía trước.

“Vương phi, người muốn làm cái gì?” Xuân Hỉ và Liên Hoa đồng thời cùng cảm thấy kinh hãi, đi theo sau mà vô cùng thấp thỏm.

“Các người chắc là biết trượt băng chứ?” Nếu đã sinh ra lớn lên ở phương bắc (Đại Liêu đó các nàng) thì biết trượt băng cũng là điều hết sức bình thường.

“Không được vương phi, băng còn chưa đủ dày.” Xuân Hỉ nhất mực lắc đầu, kéo Triệu Duẩn Anh lại.

“Ta không bước lên mặt bằng đó là được, người khấn trượng làm cái gì?” Nàng cười khẽ, nàng đương nhiên biết bằng chưa đủ dày, mùa đông chỉ mới bắt đầu mà!

“Vương phi, người làm em sợ muốn chết!” Xuân Hỉ thở phào nhẹ nhõm.

“Yên tâm yên tâm, bản vương phi rất quý trọng sinh mạng mình.” Nàng vỗ vỗ vai Xuân Hỉ “Được rồi, chỗ đó là chỗ nào?” Nàng chỉ về phía một nóc nhà xa xa.

“Đó là đại sảnh.” Liên Hoa nói.

“A—” Triệu Duẩn Anh nghe thấy vậy, đột nhiên thở thật dài.

“Vương phi làm sao vậy? Sao lại thở dài?”

“Cả ba chúng ta đều là lần đầu tiên tới vương phủ, nhưng các người với mọi thứ bên ngoài vẫn rất thân thuộc, còn ta thì sao?”

“...Bởi vì nô tỳ...”

“Bởi vì các người có sự tự do.”

Không đợi nghe câu trả lời, Triệu Duẩn Anh nói tiếp “Thôi quên đi, chúng ta đến đó thôi.” Nàng chỉ chỉ ngón tay, nhìn về phía đại sảnh, sau đó không đợi các nàng kia phản ứng liền một mạch đi trước.

“Di? Vương phi, đừng vội a....cẩn thận trơn trượt...” xuân Hỉ hét to, nháy mắt một cái đã thấy Triệu Duẩn Anh khuất sau lối rẽ.

“Mau đuổi theo nhanh lên!” Liên Hoa vội vàng nói, hai người bắt đầu chạy đi.

12. Chương 10 (1)

Từ rất xa, Triệu Duẩn Anh đã có thể nghe thấy một thanh âm kiều mị mềm mại, nàng từ từ rảo bước đến đại sảnh.

Ra hiệu ý bảo tên thủ vệ đứng lên tiếng, nàng khẽ tiến lại gần đứng tựa vào tường, áp sát tai nghe ngóng câu chuyện của mấy người bên trong.

“Nghe nói trên đường tới đây người gặp chút rắc rối?”

“Quả thật cũng có một chút, nhưng tạm coi như là thuận lợi, đa tạ lục vương gia quan tâm.”

Hóa ra đó chính là lục vương gia Da Luật Long a... Ách? Vậy thanh âm kiều mị kia là của ai?

“Người quan tâm không chỉ có ta, còn có Đỗ Lâm Tô cô nương đây nữa.”

Đỗ Lâm Tô?

“Đúng vậy! Chân Hy ca ca, muội quả thật rất lo lắng cho huynh, huynh vừa phải thành thân với vị công chúa Đại Tổng kia, bây giờ lại gặp nhiều phiền phức rắc rối như vậy, không lo mới là lạ.”

Giọng nói mềm mại này đích thị là của Đỗ Lâm Tô, lại thêm một người nữa mở miệng ra là “Chân Hy ca ca”! Rốt cục nàng có bao nhiêu tình địch đây a?

Triệu Duẩn Anh nhất thời sửng sốt, nàng vừa nghĩ đến mấy chữ “tình địch” sao? Nàng đối với Da Luật Chân Hy...

Thảm! Thế nào nàng một đời thông minh sáng suốt bây giờ lại trở nên hồ đồ như vậy?

“Lâm Tô, hôm nay muội đến đây ca ca muội có biết không?” Da Luật Chân Hy hỏi, không thể hiểu nổi tại sao muội ấy lại ở chung một chỗ với lục vương gia, không khéo lại bị lục vương gia hấn ta lợi dụng mất rồi.

“Huynh không cần hỏi, ca ca muội vốn dĩ là không cho muội đến gặp huynh.” Nàng lắc đầu.

Ca ca Đỗ Lâm Tô phải chăng chính là Đỗ Liệt Cổ? Tốt, vậy bản vương phi nàng có trò để chơi rồi.

“Chân Hy, có người nói rằng cho đến tận bây giờ vẫn chưa được nhìn thấy chân diện mục của vương phi, vì sao lại thần bí như vậy?”

“Khẳng định là có chỗ bất bình thường, nếu không tại sao không dám gặp người khác?” Đỗ Lâm Tô hừ mũi “Muội nói có đúng không, Chân Hy ca ca?”

Da Luật Chân Hy không trả lời câu hỏi của nàng “Lục vương gia, hôm nay người đến tìm ta không phải chỉ để nói chuyện phiếm thôi chứ?”

Da Luật Long cười cười “Ta đương nhiên rất quan tâm đến người, nghe nói lần rước dâu vừa rồi đã gặp phải thích khách đúng không? Điều tra thế nào rồi, ai là người đứng phía sau?”

“Đáng tiếc thích khách đã uống thuốc độc tự sát, không tra ra được kẻ giết hại.” Hắc đã đồng ý với lời “cầu tình” của hoàng thượng và thái hậu rồi, tất nhiên chuyện này sẽ không kể ra cho bất cứ ai.

“Như vậy a! Quả thật là rất đáng tiếc, nhưng nếu chưa tìm ra được chủ mưu thì phu thê hai người vẫn nên cẩn thận hơn.”

“Cảm tạ lục vương gia quan tâm.” Hôm qua hắc đã nhận được thư mật của thái hậu gửi đến, hoàng thượng và thái hậu đều quyết định mùa xuân tới sẽ gả Tử Oa ra ngoài.

“Chân Hy ca ca, muội có thể ở lại chỗ này một thời gian được không?” Đỗ Lâm Tô quyết định áp dụng chiêu thức “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”, nhất định phải đòi ở lại cho bằng được, nếu nàng được phong làm trắc phi cũng tốt, với tư sắc của nàng đảm bảo hạ bệ công chúa Đại Tổng kia là một việc vô cùng dễ dàng.

Triệu Duẫn Anh mím môi, không thể cho nàng ta ở lại!

“Đương nhiên được, muội có thể ở lại đây.” Da Luật Chân Hy lập tức đồng ý không cần do dự.

Khá khen cho Da Luật Chân Hy người! Ngày thứ ba sau khi thành thân đã đem về một cô công chúa đến “thị ụy” với ta, bây giờ quay về kinh mới được ba ngày, người lại đem một nữ nhân khác bước chân vào cửa!

“Ha ha, Chân Hy, người bị ép buộc lấy công chúa Đại Tổng, ta cũng không muốn nói làm gì, dù sao đó cũng là ý của hoàng huynh và mẫu hậu, nhưng ta thấy có vẻ như người và Lâm Tô muội muội rất có tình ý với nhau, hay như vậy đi, ta sẽ làm chủ cho người rước Lâm Tô về làm trắc phi, thế nào?” Da Luật Long đột nhiên xen vào.

“Lục vương gia, Lâm Tô tuổi còn trẻ, ta không nên ủy khuất muội ấy...” Da Luật Chân Hy đang muốn cự tuyệt, không ngờ lại không nói được hết câu.

“Vậy được, dù sao hai người cũng có thể đồng thời làm chính phi. Lâm Tô, Chân Hy đối với muội thật quá tốt, còn sợ cả việc muội sẽ chịu ủy khuất làm trắc phi...”

Chân Hy ca ca của nàng?

“Vương phi, sao người chạy nhanh vậy, nô tỳ thiếu chút nữa....thở không nổi...Di? Vương phi, người lại muốn đi đâu nữa?” Liên Hoa và xuân Hỉ vất vả chạy đến, chưa kịp nói xong câu đã lại phải tức tốc đuổi theo.

Nỗ Nhĩ Trát đứng bên cạnh Da Luật Chân Hy đột nhiên vô cùng kinh sợ. Vương phi? Hắc nhìn sang vương gia, thậm rồi, vương gia khẳng định sẽ vô cùng thảm.

Cùng lúc đó, Da Luật chân Hy cũng rung mình một cái. Là Anh nhi sao?

Hắc vô cùng lo lắng, thậm chí có đôi phần sợ hãi, sợ Triệu Duẫn Anh hiểu lầm, sợ sau đó nàng sẽ đòi hưu hắc.

Hắc rất muốn đuổi theo nàng, thế nhưng còn Đỗ Lâm Tô? Hắc không thể để muội ấy ở cùng một chỗ với lục vương gia được, chưa nói đến việc sợ rằng lục vương gia sẽ có âm mưu, mà chỉ riêng việc nếu để Đỗ Liệt Cổ biết được chuyện này, hắc nhất định sẽ không chịu để yên.

“Lâm Tô, ta trước tiên đưa muội đến Cẩm Viện nghỉ ngơi, tạm thời muội cứ ở lại đó.” Da Luật Chân Hy quyết định, chỉ cần để Lâm Tô cách lục vương gia xa xa một chút là sẽ có thể lập tức giao muội ấy cho người khác, sau đó hắc sẽ đi tìm Anh nhi. “Đi thôi!”

“Được.” Đỗ Lâm Tô vui vẻ đứng dậy, thân thiết ôm lấy tay Da Luật Chân Hy.

“Lục vương gia, ta đưa Lâm Tô đi trước, người...”

“Ta đi về, không quấy rầy các người nữa.” Da Luật Long đứng dậy, ha hả cười, nhanh chóng cùng mấy tên thủ vệ rời đi.

Bây giờ Da Luật Long hẳn phải về trung kinh mới được, tiện đường sẽ ghé qua bẩm báo cho hoàng huynh nhiệm vụ trả đũa đã kết thúc vô cùng mỹ mãn, ai bảo Chân Hy kia không chịu đem vương phi vào cung gặp mặt mọi người!

Ai~ Tất cả mọi người đều đã hiểu lầm hẳn cả rồi, hẳn cùng với hoàng thượng hợp tác rất tốt đó chứ! Nếu hẳn không dừng cảm nháy ra chống đối hoàng triều, để người khác có cơ hội lên tiếng hẳn hoàng thượng sẽ gặp rất nhiều phiền phức.

Lục vương gia vừa đi khỏi, trong vương phủ....

“Đức Lộc!” Da Luật Chân Hy gọi to.

Một nam tử trung niên vội vã chạy vào đại sảnh “Vương gia.”

“Đức Lộc, người có thấy vương phi chạy về hướng nào không?” Hẳn vô cùng lo lắng hỏi.

“Vương phi đi về phía tây, chắc là trở lại phòng.”

“Chân Hy ca ca...” Đỗ Lâm Tô đứng một bên kéo tay hẳn.

Hắn quay sang liếc nhìn nàng một cái, đưa nàng giao cho Đức Lộc.

“Đức Lộc, dẫn Lâm Tô tiểu thư đến Cẩm viện, muội ấy sẽ ở lại trong phủ một thời gian.”

Phân phó cho thuộc hạ xong, hẳn không thèm quay đầu lại liền một mạch xông ra ngoài, Nỗ Nhĩ Trát gấp rút chạy theo sau, hẳn tuyệt đối là lo lắng cho Vương gia chứ không hề có ý muốn xem kịch vui.

“Chân Hy ca ca?” Đỗ Lâm Tô gọi to, thế nào huynh ấy lại thay đổi thái độ như vậy? Vừa lúc này còn rất tốt mà? “Đức Lộc, vương gia gấp gáp như vậy là có chuyện gì?”

“Tiểu thư, là vương gia muốn tìm vương phi để giải thích rõ ràng.”

“Giải thích cái gì?”

“Ách...nô tài cũng không biết.” Chuyện này sao đến lượt một tên nô tài như hẳn biết được chứ.

“Thế nhưng...cần gì phải vội vàng như vậy?”

“Đương nhiên phải vội....Nếu vương phi giận, đảm bảo suốt đời vương gia không thể yên ổn được rồi.”

“Cái gì? Công chúa Đại Tổng không phải là ba đầu sáu tay, Chân Hy ca ca cần gì phải sợ nàng?”

Đức Lộc nhún nhún vai, quả thực là vương phi không ba đầu sáu tay, nhưng người có thể khiến vương gia nhún nhường chỉ có vương phi mà thôi.

Thành thân được mấy ngày, trong phủ trên dưới mới biết vì sao vương gia từ trước đến giờ không hề có ý định thành thân, hóa ra là bởi vì đối với những mỹ nhân ôn nhu hiền lành vương gia một chút hứng thú cũng không có, Vương gia thích nữ nhân mạnh mẽ như vương phi, tuy thỉnh thoảng vương phi có mắng chửi, to tiếng với vương gia đi nữa, cũng chỉ có vương phi mới có thể khiến vương gia cười.

“Dẫn ta đến gặp nàng.” Đỗ Lâm Tô muốn đích thân nhìn thấy vị công chúa Đại Tổng kia.

Hắn kinh ngạc mở to mắt “Lâm Tô tiểu thư muốn đi sao?” Vương gia vừa đi khỏi, tiểu thư đã thương tâm như thế rồi, thật quá tội nghiệp!

“Đương nhiên, dẫn ta đi.”

“Anh nhi!” Da Luật Chân Hy chạy về phòng, lập tức gõ cửa.

“Không được mở cửa!” Bên trong, Triệu Duẩn Anh quát to với Liên Hoa đang định ra mở cửa cho Da Luật Chân Hy.

“Anh nhi, nàng hiểu lầm rồi.” Hấn vội vã giải thích.

“Cút ngay! Da Luật Chân Hy, chờ lát nữa ta lập tức sẽ đưa hưu thư cho ngươi!” Nàng giận giữ nói, hừ, không cần chờ hấn hưu thê, nàng nhất định sẽ hưu phu.

Nghĩ là làm, nàng liền vọt đến bên bàn cầm bút lên, viết vài chữ qua loa.

“Anh nhi, đừng làm vậy, nàng phải nghe ta giải thích!” Da Luật Chân Hy ảo não nói.

“Ngươi muốn giải thích cái gì? Ngươi thành thân với ta chẳng phải do bị ép buộc sao?”

“Là bị ép, nhưng...”

“Đỗ Lâm Tô tiểu thư kia đối với ngươi chẳng lẽ không có chút tình ý nào sao?” Nàng cắt ngang lời hấn.

“Muội ấy thích ta, thế nhưng ta...”

“Lục vương gia muốn làm chủ để ngươi thành thân với Đỗ Lâm Tô, ngươi không phải nói không muốn ủy khuất nàng ấy làm trắc phi sao?”

“Ta có nói thế, nhưng là...”

“Ngươi có thể lập hai chính phi, đúng không?”

“Ta có thể, nhưng Anh nhi...”

“Được rồi, ngươi đã giải thích rõ ràng với ta rồi.” Triệu Duẩn Anh thêm lần nữa lại cắt ngang lời hấn, từ đầu đến cuối không một lần nàng cho hấn nói hết câu.

“Anh nhi, ta chưa có nói gì hết.”

“Thế nhưng ta đã hiểu rồi.” Nàng hét to hơn “Mời ngươi đi tìm người khác! Hai vị chính phi của ngươi, tuyệt đối sẽ không có ta trong đó!” Nàng cố ý nhấn mạnh, dù biết rõ hấn đối với nàng rất tốt, ngoài nàng ra hấn không có bất kỳ nữ nhân nào khác.

“Ta không muốn lập thêm chính phi nào nữa!” Nữ nhân đáng giận, nàng dám làm hấn tức chết.

“Vậy thì phải làm trắc phi rồi, thật quá ủy khuất cho Lâm Tô muội muội của ngươi.” Nàng trào phúng nói.

Da Luật Chân Hy lại tiếp tục thất bại, hấn quả thực không biết nói như thế nào nữa “Muội ấy không phải...Thôi quên đi, Anh nhi, nàng mở cửa đi, chúng ta không nên nói chuyện như thế này.”

“Ta không muốn nhìn thấy ngươi.” Nực cười, hấn muốn vào đây để cho nàng thấy nụ cười đắc ý của hấn sao?

Xuân Hỉ và Liên Hoa nhìn nhau, trong lòng các nàng đồng loạt đều cảm thấy thương cảm cho vương gia.

“Anh nhi, mở cửa đi, nếu không ta sẽ phá cửa.”

“Da Luật Chân Hy, ta đứng tựa vào cửa, nếu ngươi phá cửa sẽ đả thương ta!”

“Anh nhi!” Da Luật Chân Hy bắt đắc dĩ chỉ còn nước kêu to.

“Kêu cái gì? Có cần lớn giọng như thế không hả?” Triệu Duẩn Anh cũng không cam chịu lép vế hét lại với hấn.

“Anh nhi, ta chỉ nói một lần thôi, ta sẽ không lập bất cứ chính phi nào nữa, cũng không có trắc phi hay nữ nhân nào khác, ta yêu nàng, ta chỉ cần một mình nàng là đủ rồi, sở dĩ ta cho Lâm Tô ở lại là bởi vì muội ấy là muội muội của Đỗ Liệt Cổ, ta không muốn muội ấy trở thành đối tượng để lục vương gia lợi dụng, cho nên mới đồng ý chuyện đó. Còn về việc ta bị ép buộc phải thành thân, ta nghĩ hấn nàng sẽ thông cảm cho ta, dù sao lúc đó chúng ta cũng chưa biết rõ đối phương, ban đầu nàng cũng không muốn mà, đúng không?”

“Chân Hy ca ca!” Đỗ Lâm Tô vừa đến đã nghe được mấy lời của Chân Hy hân, vội chạy lại gần “Chân Hy ca ca, huynh không cần phải sợ nàng ta như vậy chứ, nàng ta đã là xú nữ nhân thì nên thức thời một chút, cho huynh thành thân với muội, như vậy huynh mới không bị người đời chê cười a!”

“Muội cảm miệng, Lâm Tô, ta giữ muội ở lại chẳng qua là không muốn muội ở cùng một chỗ với lục vương gia, lát nữa ta sẽ phái người gọi Đỗ Liệt Cổ tới, muội tốt nhất là trở về cùng hân.”

“Thế nhưng lục vương gia đã làm chủ...”

“Lục vương gia không có cái quyền đó.”

“Nhưng Chân Hy ca ca, muội muốn gả cho huynh!”

“Ta có một chính phi là đủ rồi.”

“Không cần chính phi, muội làm trắc phi cũng được.” (~~> Da mặt dày khiếp!)

Da Luật Chân Hy trừng mắt “Lâm Tô, ta đã nói rõ ràng rồi, ta chỉ yêu một người, ta không muốn có tam thê tứ thiếp gì hết, chỉ cần một người, một người là đủ rồi!”

“Được, nếu như huynh chỉ cần một người, Chân Hy ca ca huynh lập tức hưu công chúa Đại Tổng đi, lấy muội về làm chính phi, nàng ta xấu xí như vậy, thậm chí còn chưa có ai nhìn thấy được dung mạo nàng, đến cả hoàng thượng và thái hậu huynh cũng chưa từng mang nàng đến gặp bọn họ, nhân lúc này huynh cứ hưu nàng ta để thành thân với muội, nhất định sẽ không bị người đời chê cười.”

“Đủ rồi!” Trong phòng Triệu Duẫn Anh hét lên một tiếng, cầm lấy hưu thư chạy ra mở cửa “Giữ lấy! Nữ nhân xấu xí ta đây không làm vương phi nữa!” Nàng ném hưu thư cho Da Luật Chân Hy xong liền quay trở vào phòng.

“Anh nhi!” Hân đưa tay bắt lấy phong thư.

Đỗ Lâm Tô chỉ thoáng nhìn qua đã trở nên kinh hoàng đến ngây dại, nàng ta...đó chính là Nhược Tâm công chúa sao?

Da Luật Chân Hy thở dài “Muội đã thấy rõ chưa? Nàng ấy một điểm cũng không xấu, ta không muốn cho người khác nhìn thấy nàng, chính là vì muốn độc chiếm dung nhan mỹ lệ tuyệt sắc của nàng, Lâm Tô, tương lai muội nhất định sẽ gặp được một nam tử toàn tâm toàn ý với muội, muội còn trẻ, chắc chắn sẽ tìm được một tình yêu chân chính.”

“Chân Hy ca ca...” Đỗ Lâm Tô cắn cắn môi, nước mắt tuôn trào, nàng biết mình đã không còn hy vọng.

“Đừng quá cố chấp như vậy nữa, Lâm Tô, muội mãi là muội muội đáng yêu của ta.” Hân mỉm cười, xoa xoa đầu nàng.

“Muội thật sự rất thích Chân Hy ca ca...” Nàng nức nở.

Cánh cửa đột ngột mở ra, Triệu Duẫn Anh đứng đó nhìn bọn họ.

“Anh nhi...” Da Luật Chân Hy lập tức tiến lại gần.

Nàng trừng mắt liếc hân “Chán ghét!” Nàng nói xong một câu liền làm lơ hân, một mạch tiến lại gần Đỗ Lâm Tô.

‘Chán ghét’? Da Luật Chân Hy há hốc, hân hoàn toàn vô tội a!

Đỗ Lâm Tô cảnh giác trừng mắt nhìn nàng, công chúa Đại Tổng hùng hổ như thế, đối với Chân Hy ca ca nàng luôn kính nể vẫn có thể tự nhiên mà chửi mắng, nàng ta quả là rất đáng sợ a!

Triệu Duẫn Anh nhìn nàng cười cười “Người theo ta đến đây.” Nói xong lập tức nắm lấy tay Lâm Tô, không để ý đến sự dấy dựa của nàng, chỉ một mực kéo nàng vào phòng.

“Anh nhi, ta...”

“Không được đến đây, chúng ta nói chuyện nữ nhân với nhau, người cứ đứng lại đó đi!”

Da Luật Chân Hy bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

“Vương gia...” Nỗ Nhĩ Trát đứng một bên do dự lên tiếng.

“Chuyện gì?”

“Vương gia, người có muốn nhìn một chút xem thứ vương phi vừa mới đưa cho người là cái gì không?” Hãn hảo tâm nhắc nhở.

“Người không nói chắc ta quên luôn rồi.” Da Luật Chân Hy mở phong thư trong tay hãn ra, đập vào mắt hãn là hai chữ ...”Hưu thư” ?!

“Vương gia không cần lo lắng, luật lệ Đại Liêu không cho phép việc hưu phu.”

Không cần lo lắng sao? Không lo mới là lạ!

Không biết thế tử của hãn muốn làm trò gì nữa, hãn có thể không lo được sao?

“Được rồi, vương gia, còn chuyện của Tử Oa công chúa...”

Da Luật Chân Hy trừng mắt nhìn Nỗ Nhĩ Trát “Chuyện này chẳng phải ta đã bảo không được nhắc đến nữa sao? Hoàng thượng nói Tử Oa sẽ phải gả cho tộc trưởng của Nữ Chân, chuyện trước kia không được phép đề cập lại nữa!” (~> Éo cái nước Nữ Chân sau này chiếm Đại Liêu đây mà >”<>

Nỗ Nhĩ Trát lập tức cup mắt lại, vương gia quả thực đã hiểu lầm hãn rồi, hãn chỉ muốn khuyên vương gia nên nói hết mọi chuyện với vương phi, để vương phi bớt hiểu lầm vương gia một chút thôi mà.

Hai người đứng ở bên ngoài chờ một hồi lâu, cho đến khi một canh giờ sắp trôi qua, cửa phòng rốt cục cũng mở ra, Triệu Duẫn Anh cùng Đỗ Lâm Tô tay trong tay như tỷ muội tốt, bình thản cười nói với nhau.

“Anh tỷ tỷ, muội phải về đây, có dịp muội nhất định sẽ đến tìm tỷ!”

“Được, tỷ chờ muội, nhớ kỹ những gì tỷ đã nói.” Triệu Duẫn Anh nháy mắt mấy cái.

Đỗ Lâm Tô khúc khích cười, nhìn Da Luật Chân Hy nói lời tạm biệt, sau đó vô cùng cao hứng rời đi.

“Anh nhi, nàng...”

“Ta thế nào? Sợ ta khi dễ Lâm Tô muội muội của người sao?” Nàng cố ý hừ hừ mũi.

Hãn cười khỏ, nàng tại sao có thể thay đổi thái độ nhanh chóng như vậy, rõ ràng vừa nãy còn cười nói với Lâm Tô, thoắt cái đã quay sang khó chịu với hãn rồi.

“Nàng khuyên Lâm Tô như thế nào?”

“Ta chỉ hỏi muội ấy một chuyện.”

“Chuyện gì?” Chẳng lẽ lại đơn giản như vậy sao?

“Ta nói, nếu muội ấy có đủ năng lực để đối phó với Tử Oa công chúa, ta nhất định sẽ đem người tặng cho muội ấy!”

Da Luật Chân Hy trừng mắt nhìn nàng “Nàng muốn đem ta ra tặng?” Hãn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Triệu Duẫn Anh nhún nhún vai vờ như không thèm quan tâm.

“Nhưng còn tại sao hai người lại nói chuyện lâu như vậy?” Gần một canh giờ a!

“Chúng ta nói chuyện trời đất trăng sao gì cũng không được sao?” Nàng liếc mắt nhìn hãn.

“Được, đương nhiên được.” Hãn bắt đầu dĩ đành phải đồng ý cho qua, các nàng ở trong phòng uống trà nói chuyện phiếm, hai hãn lo lắng chờ ở ngoài suốt gần một canh giờ.

“Được rồi, người còn chuyện gì muốn nói nữa không?”

Hãn trừng mắt nhìn Xuân Hỉ, Liên Hoa, Nỗ Nhĩ Trát và Đức Lộc đang đứng một bên cười trộm, trong phút chốc hãn nắm lấy tay nàng, kéo nàng vào phòng.

“Người làm gì?”

Triệu Duẩn Anh hét to, bề ngoài cố gắng tỏ ra giãy dụa, tuy nhiên khóe miệng lại nhếch lên thành một nụ cười, đôi mắt ôn nhu lén lút nhìn hắn.

Đáng tiếc, Da Luật Chân Hy đã thấy tất cả.

Hắn ngăn không cho Xuân Hỉ và Liên Hoa vào, trực tiếp đóng cửa lại trước mặt mọi người.

“Da Luật Chân Hy, ta cảnh cáo ngươi....Ngô...” Đôi môi đỏ mọng của nàng bị che lại, đây quả thực là biện pháp nhanh chóng và hữu hiệu nhất để dừng hẳn cái miệng thường xuyên xuyên lải nhải của nàng.

“Thê tử yêu dấu, vì phu ta đây muốn cùng nàng ‘nói chuyện.’”Hắn cười tà mị, bắt đầu công việc trọng chấn phu cương. (~~> Cái này hiểu theo nghĩa nôm na có nghĩa là dạy lại vợ, trong trường hợp này Hy ca “dạy lại” Anh tỷ bằng cách nào thì...=]])

Thời gian trôi qua rất nhanh, một tháng sau, chính thức tiến vào mùa đông giá rét.

13. Chương 10 (2)

Đêm đã khuya, có hai bóng người lén lút gặp nhau ở sau hoa viên.

“Người ấy đã quyết định thời gian rồi.” Liên Hoa run run thấp giọng nói.

“Quyết định rồi?” Nỗ Nhĩ Trát giữ chặt lấy vạt áo khoác, chết tiệt, lúc nào không gặp lại nhằm trúng đêm tối lạnh lẽo thế này.

“Không sai, Nỗ Nhĩ Trát, huynh sẽ không đổi ý đấy chứ?” Liên Hoa đứng đối diện trừng mắt nhìn hắn.

“Ta...” Nỗ Nhĩ Trát do dự, hắn cũng muốn đổi ý lắm nhưng đã đâm lao là phải theo lao, ai bảo ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại thích cái nha đầu Liên Hoa này, mới có thể vì nàng mà phản bội lại vương gia...

“Huynh đừng quên, nếu làm lỡ việc, suốt đời này huynh nhất định sẽ không được yên ổn!”

“Liên Hoa, nếu vương gia biết sẽ giết ta mất.”

“Chuyện đó huynh tự lo đi, đúng ba ngày sau, kế hoạch chỉ cho phép thành công, không được thất bại, huynh rõ rồi chứ?” Bỏ lại câu nói cuối cùng, Liên Hoa xoay người rời đi.

Ba ngày sau...ba ngày sau chẳng phải là sinh nhật của vương gia sao?

Nỗ Nhĩ Trát nhìn theo bóng nàng đã đi xa, bất đắc dĩ thở dài một cái, sau đó cũng nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Vương gia, vương gia, có chuyện lớn rồi!” Nỗ Nhĩ Trát kinh hoàng xông vào đại sảnh.

“Nỗ Nhĩ Trát!” Da Luật Chân Hy lớn giọng quát: “Người không thấy ta đang có khách sao?”

Trong đại sảnh thật đúng là quá náo nhiệt, thành viên hoàng thất từ lớn đến bé hầu như đều có mặt đông đủ, kể cả người tốt kẻ xấu tất cả thấy đều đến dự sinh nhật hắn.

“Nô tài khấu kiến hoàng thượng!” Nỗ Nhĩ Trát nhanh chóng quỳ xuống, khoan đã....tại sao hôm nay lại náo nhiệt thế này? Hắn nhớ rõ rằng những lần trước cũng không có nhiều người như thế a! Phải làm sao bây giờ? Không chừng những sợ hãi của hắn mấy ngày trước đều là đúng.

“Miễn lễ.” Hoàng thượng từ tốn nói.

“Nô tài khấu kiến thái hậu...”

“Miễn lễ miễn lễ, đứng lên đi, Nỗ Nhĩ Trát, ngươi vừa bảo có chuyện lớn gì?”

“Bẩm...” Nỗ Nhĩ Trát vừa mở miệng ra đã vội đóng lại, nói không nên lời.

“Nỗ Nhĩ Trát, ta nhớ vừa rồi ngươi đi gọi vương phi...” Da Luật Chân Hy rùng mình, vội vàng đứng dậy “Người nói chuyện lớn, không lẽ là vương phi....Nói mau! Nỗ Nhĩ Trát, rốt cục là có chuyện gì?”

“Vương gia, vương phi....mất tích rồi.”

“Cái gì???”

Da Luật Chân Hy sợ hãi kêu lên, tiến đến túm lấy vạt áo Nỗ Nhĩ Trát “Ngươi mau nói, có chuyện gì xảy ra?”

Nỗ Nhĩ Trát cứng người, thâm kinh sợ sự tin tưởng vương gia dành cho hắn.

“Đây là...đây là thứ phát hiện ra trong phòng vương phi.”

Da Luật Chân Hy đoạt lấy phong thư, lập tức mở ra xem.

Sắc mặt hắn tối sầm lại, bức thư nhàu nát trong lòng bàn tay.

“Mặc kệ ngươi là ai, nếu dám động đến một sợi tóc của nàng, ta nhất định sẽ cho ngươi muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!”

“Diệu Chi, đã có chuyện gì?” Thái hậu lên tiếng hỏi. (~~> Hóa ra Diệu Chi cũng là tên của kaka, vậy mà mình cứ tưởng anh ý bịa đại =]])

“Thái hậu, Anh nhi bị bắt đi rồi, hắn muốn chúng ta chuộc lại nàng.” Da Luật Chân Hy lạnh giọng nói.

“Chuộc? Tiền chuộc là bao nhiêu?” Thái hậu kinh ngạc, quay sang nhìn những người xung quanh, trong đáy mắt hiện lên chút khó hiểu.

“Đối phương không cần tiền chuộc, mà là...” Hắn ngập ngừng.

“Là cái gì ngươi mau nói a!” Hoàng thượng cũng đứng dậy đi đến bên cạnh hắn, trực tiếp giật lấy phong thư.

“Cái gì???” Hoàng thượng kinh ngạc trừng mắt, thế nào mà...

“Đối phương muốn gì??” Da Luật Long cũng đã lại gần, Lý Tích Nã và Đỗ Liệt Cổ cũng khẩn trương tiến đến, vô vô vai Da Luật Chân Hy.

“Ta.” Da Luật Chân Hy trầm giọng trả lời.

“Ngươi? Đối phương là nữ nhân sao?” Da Luật Long hỏi lại.

“Chuyện này chẳng lẽ không liên quan đến ngươi sao, Da Luật Long vương gia?” Đỗ Liệt Cổ đột nhiên lên tiếng.

“Đỗ Liệt Cổ!” Lý Tích Nã hét lớn, vội vàng che miệng tên ngốc kia lại.

“Lý Tích Nã, yên tâm đi, hôm nay là sinh nhật Chân Hy, ta sẽ không đại khai sát giới đâu.” Da Luật Long lộ ra một nụ cười gian “Chuyện này không liên quan đến ta.” Hắn ngoảnh sang tiếp nhận ánh mắt xin lỗi của hoàng thượng rồi nhún vai một cái, tỏ vẻ không thèm để ý.

“Nếu đối phương yêu cầu ngươi thì mau đi thôi!” Thái hậu nói.

“Xin lỗi, hoàng thượng, thái hậu, hôm nay đã khiến mọi người mất vui rồi.” Da Luật Chân Hy nói xong liền xoay người rời đi.

Mọi người nhìn nhau “Để một mình hắn đi vậy sao?”

“Đương nhiên tất cả cùng đi.” Hoàng thượng lớn giọng “Nhưng tuyệt đối không được để lộ, tránh rút dây động rừng, hiểu chưa?”

“Đã hiểu.”

Da Luật Chân Hy vội vã chạy đến địa điểm trong thư, kinh ngạc phát hiện ra chủ nhân nơi đây quả thực rất giàu có.

Hắn tiến đến gõ cửa, lúc sau cánh cửa mở ra, một lão bà xuất hiện “Vương gia mời đi theo ta, tiểu thư nhà ta đang đợi ngài.”

Da Luật Chân Hy thấy bà ta cúi đầu, không dám nhìn thẳng hần, không lẽ bà ta biết khả năng của hần sao?

“Vương phi đâu?” Hần đứng yên, lạnh giọng hỏi.

“Ngài chỉ cần biết vương phi đang an toàn là được, mau đến gặp tiểu thư ta.”

Hần vừa miễn cưỡng đi qua những hành lang gấp khúc vừa nghĩ, nơi đây rất quen thuộc, hình như hần đã từng ở qua.

“Tối rồi, vương gia, tiểu thư ở trong phòng.” Lão bà nói xong liền xoay người rời đi, để lại một mình hần đối mặt với cánh cửa.

Hần không chút do dự đẩy cửa bước vào, bên trong chỉ có một màu đen tăm tối, hầu như không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

“Ta đã đến rồi, người mau ra đi.” Hần từ từ tiến vào, phút chốc nghe thấy tiếng đóng cửa phía sau lưng.

Hần vô cùng kinh ngạc nhưng vẫn không quay đầu lại, chỉ trừng mắt nhìn mọi vật đen kịt trước mặt.

Đột nhiên, một thân ảnh phi thân lên phía trước, khi hần cảm giác được có cái gì đó tiếp cận mình thì đã không kịp nữa rồi, đôi môi hần đã bị ai đó giữ chặt. (~~> Ke ke, anh bị hun trộm à, tội anh thế)

Hần giận giữ giơ tay định đánh một chưởng vào người đôi diện, đáng tiếc người nọ hình như đoán trước được phản ứng của hần nên tránh né một cách dễ dàng.

“Vô sỉ! Vương phi của ta đâu? Mau đưa nàng ra đây!”

“Ha ha...” Một tiếng cười thô ráp của lão phụ vang lên, lông mày hần đột nhiên nhíu chặt lại “Đúng là ngu ngốc, diễm phúc đến mà không biết hưởng, ta đây một đại mỹ nhân kiều diễm dịu dàng, hà tất cứ phải chọn cái ả vương phi điêu ngoa đánh đá kia?”

Hần cảnh giác lắng nghe động tĩnh bốn phía xung quanh.

“Cho dù người là mỹ nhân đi nữa cũng thua xa vương phi của ta, không đánh để ta liếc mắt đến.”

“Ả vô lễ khó bảo như vậy, có cái gì tốt?”

“Ta thích tính khí mạnh mẽ của nàng, tại đại mạc này, lại ở trong chốn hoàng cung, nếu mềm yếu sẽ không thể sinh tồn.”

“Nếu như ta nói, ta muốn lấy mạng người, người có đồng ý một mạng đổi một mạng?”

“Được, mạng của ta cho người.”

“Khí phách lắm, vậy ta sẽ lấy mạng người!”

Một luồng khí ập tới, đột nhiên bốn phía xung quanh đột nhiên sáng bừng lên.

Da Luật Chân Hy trừng mắt nhìn, đôi mắt vừa mới thích ứng được với ánh sáng đã lập tức thấy rõ người trước mặt, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là nổi giận lôi đình!

“Chết tiệt, nàng đang đùa trò gì vậy?”

“Hi hi, phu quân, ta quá giỏi rồi đúng không?” Triệu Duẩn Anh cười cười, cả lão bà bà lẫn tôn nữ đều là do nàng đóng giả.

“Triệu Duẩn Anh, nàng tốt nhất cho ta một lời giải thích rõ ràng, bằng không ta nhất định sẽ đánh mông nàng!” (~~> Óe sao mấy ca ca có sở thích biến thái thế nhờ @@)

“Rất đơn giản, đây là quà tặng cho sinh nhật người.”

“Đúng là món quà rất nổi bật!” Hần đùa cợt nói.

“Người biết không, ta vốn dự định không ở lại Đại Liêu lâu, tìm thời cơ thích hợp sẽ nghĩ biện pháp khiến người hưu ta để ta có thể tự do về Đại Tống.”

Hắn nheo mắt nhìn nàng “Nàng tốt nhất nên bỏ sạch cái ý nghĩ này ra khỏi đầu đi, ta nhất định không để nàng về.”

“Ta biết.” Nàng gật đầu “Nếu như ta không muốn ở lại, ta tin tưởng ta đã nghĩ ra cách lâu rồi, nhưng có một ngày ta phát hiện ra ta muốn ở tại nơi này, thế nhưng đã ở lại thì phải có một giá trị nào đó, ta muốn biết bản thân ta có giá trị như thế nào.”

“Kết quả nàng thỏa mãn rồi chứ?” Nàng không muốn rời khỏi đây, hay nói đúng hơn là nàng cũng thích hắn, có đúng không?

“Cái này thì...” Nàng cố ý do dự.

Hắn đưa tay kéo nàng ôm vào lòng “Mặc kệ nàng có hài lòng hay không, suốt kiếp này nàng phải ở lại đây, sống bên ta trọn đời.” Hắn cường ngạnh ra lệnh.

“Người nói người thích tính cách ương bướng của ta?”

“Đúng.”

“Thế nhưng...Đó chỉ là do ta cố ý giả vờ thôi! Kỳ thực ta không có ương ngạnh bướng bỉnh gì hết, làm sao bây giờ?”

Hắn thở dài “Nàng cố ý chinh ta đúng không? Nhưng ta mặc kệ nàng thế nào đi nữa, chỉ cần nàng yêu ta là đủ rồi. Có được không?”

“Được, đương nhiên được.” Nàng cười hì hì, ghé sát tai hắn nói nhỏ một câu.

Hắn nở nụ cười, hài lòng ôm nàng chặt hơn.

“Đây mới chính là món quà ý nghĩa nhất của ta!”

“Được rồi, người chờ một chút.” Nàng vỗ vỗ hắn, ý bảo buông nàng ra, sau đó len lút đi tới phía cánh cửa, quay lại làm dấu ý bảo hắn chờ có lên tiếng, sau đó đẩy mạnh cánh cửa, khiến một đồng người ngã rầm trên mặt đất.

“Nô tì bá kiến hoàng thượng cùng các vương gia.” Triệu Duẩn Anh ngồi xuống trước mặt bọn họ, cười cười nhìn bọn họ chào hỏi, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thái hậu “Bá kiến thái hậu.”

Mọi người xấu hổ cười cười, bọn thị nữ tới tấp cuống cuồng đỡ chủ tử dậy.

“Các người như vậy...còn ra thể thống gì nữa!” Da Luật Chân Hy kinh ngạc, vốn là không ai thèm để ý đến hắn mà, tất cả còn đang ngơ ngẩn ngây ngốc chăm chú nhìn Triệu Duẩn Anh, đây chính là lần đầu tiên mọi người được nhìn thấy dung mạo của nàng.

“Thảo nào mà Chân Hy giấu kỹ vương phi đến vậy.”

“Các người làm gì ở đây?” Da Luật Chân Hy tức giận hỏi lại.

“Chân Hy, người không cho rằng một nữ tử nhỏ bé ta đây dàn dựng được hết mọi chuyện đấy chứ? Đương nhiên là ta phải có sự giúp đỡ rồi.” Triệu Duẩn Anh không do dự tố cáo hết bọn họ.

Hắn sững sờ “Mọi người?” Hóa ra tất cả đều đã lên sẵn kế hoạch từ trước, trong đó có cả hoàng thượng.

“n, từ trên xuống dưới ai cũng có phần.” Nàng nở nụ cười quỷ dị, đáng đời, ai bảo lúc trước đều chê nàng xấu.

“Được lắm, những ngày sau này của ta sẽ không buồn chán rồi.” Da Luật Chân Hy tà ác cười.

Mọi người nhanh chóng sợ hãi chuồn đi hết.

Triệu Duẩn Anh và Da Luật Chân Hy chỉ nhìn nhau cười, nắm tay nhau chậm rãi bước đi.

“Được rồi, nàng vừa bảo muốn đi tìm người?”

“n.” Nàng gật đầu, nhìn sang phía hắn, hắn là người trong hoàng thất, mười bốn năm trước cũng đã mười ba tuổi rồi, không biết hắn có biết rõ mọi chuyện hay không...”Chân Hy, mười bốn năm trước một vị tướng quân ở Đại Liêu đã bắt cóc công chúa Đại Tống chúng ta, người có biết chuyện này không?”

Hắn kinh ngạc nhìn nàng “Nàng tại sao lại biết, công chúa kia và nàng có quan hệ như thế nào?”

“Đương nhiên biết, người đó là cô cô của ta.”

“Nói cũng đúng.”

“Người rốt cục có biết hay không? Nếu không biết thì để ta đi hỏi hoàng thượng.”

“Chuyện này thái hậu và hoàng thượng đều biết, nhưng bọn họ không biết hai người đó đang ở chỗ nào.”

Ngụ ý là....”Người biết?”

Da Luật Chân Hy cười cười “Thông minh lắm, không sai, chỉ có một mình ta biết họ đang ở đâu.”

“Thật tốt quá, chờ mùa xuân đến chúng ta đi thăm họ có được không?”

“Không thành vấn đề, nhưng...” Hắn tà nghệ nhìn nàng.

“Nói đi, điều kiện là gì?”

“Rất đơn giản, nàng vừa rồi nói cái gì, lặp lại một lần nữa cho ta nghe.” Hắn ôm nàng vào lòng, ánh mắt dịu dàng ấm áp nhìn nàng.

Nàng cười khẽ “Không thành vấn đề, không chỉ lặp lại một lần, ta còn cho người một tiểu lễ vật.”

“Thật?”

“Đương nhiên thật.”

“Lễ vật gì?”

“Chờ một thời gian nữa người sẽ biết.”

Da Luật Chân Hy ngây dại, một hồi lâu sau mới chậm rãi nhếch môi “Nàng có thai?”

“Ta mang thai, người không được phép liên quan đến nữ nhân nào khác nữa, rõ chưa!”

“Tất nhiên, ha ha ha, thật tốt quá, sinh nhật năm nay của ta quả thật rất khó quên.” Hắn ôm chặt nàng “Chờ một chút, nàng còn chưa nói câu kia.”

Nàng mỉm cười, sau đó nhìn hắn hét to “Thiếp yêu chàng!” (~> Dịch “thiếp” với “chàng” nghe khiếp quá >”<)

Sau hoa viên mọi người đồng loạt nhìn nhau, trong đầu có chung một suy nghĩ—

Lời thổ lộ của Triệu Duẫn Anh dĩ nhiên tất cả đều nghe được, quả không hổ danh là đồng sư a!

~~~~~(Toàn văn hoàn)~~~~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-the>